STEPHEN KING

PISTOLARUL

Seria Turnul Întunecat

Volumul 1

INTRODUCERE

Despre cum e să ai nouăsprezece ani
(şi despre alte câteva lucruri)

1

Hobbiții erau mari când eu aveam nouăsprezece ani (număr cu o anumită importanță în poveştile care urmează).

În timpul Marelui Festival de Muzică de la Woodstock, prin noroaiele de la ferma lui Max Yasgur trebăluiau probabil vreo şase Merry şi Pippin, de două ori mai mulți Frodo şi nenumărați Gandalfi hippy. *Stăpânul inelelor* al lui J.R.R.

Tolkien avea o popularitate răsunătoare în zilele acelea şi, deşi n-am ajuns nici o clipă la Woodstock (regrete, regrete), presupun că eram şi eu măcar pe jumătate hippy. Suficient, în orice caz, încât să fi citit cărțile şi să mă fi îndrăgostit de ele.

Cărțile din seria *Turnul Întunecat*, asemenea celor mai multe poveşti fantasy de mare întindere scrise de bărbați şi femei din generația mea (*The Chronicles of Thomas Covenant*, de Stephen Donaldson, şi *The Sword of Shannara*, de Terry Brooks, sunt doar două dintre multe astfel de exemple), s-au născut sub auspiciile operei lui Tolkien.

Dar, cu toate că am citit cărțile în 1966 şi 1967, m-am abținut de la scris. M-a impresionat (şi încă într-un mod de-o sinceritate cât se poate de duioasă) amploarea imaginației lui Tolkien - ambiția poveştii lui -, însă eu voiam să scriu genul meu propriu de poveste şi, dacă m-aş fi pus atunci pe treabă, aş fi scris-o pe a lui. Asta, cum îi plăcea răposatului Dick Nixon cel Viclean să spună, ar fi fost o greşeală. Grație domnului Tolkien, secolul douăzeci era populat deja de toți elfii şi vrăjitorii pe care putea să-i încapă.

STEPHEN KING

PISTOLARUL

Seria Turnul Întunecat

Volumul 1

INTRODUCERE

Despre cum e să ai nouăsprezece ani
(şi despre alte câteva lucruri)

1

Hobbiții erau mari când eu aveam nouăsprezece ani (număr cu o anumită importanță în poveştile care urmează).

În timpul Marelui Festival de Muzică de la Woodstock, prin noroaiele de la ferma lui Max Yasgur trebăluiau probabil vreo şase Merry şi Pippin, de două ori mai mulți Frodo şi nenumărați Gandalfi hippy. *Stăpânul inelelor* al lui J.R.R.

Tolkien avea o popularitate răsunătoare în zilele acelea şi, deşi n-am ajuns nici o clipă la Woodstock (regrete, regrete), presupun că eram şi eu măcar pe jumătate hippy. Suficient, în orice caz, încât să fi citit cărțile şi să mă fi îndrăgostit de ele.

Cărțile din seria *Turnul Întunecat*, asemenea celor mai multe poveşti fantasy de mare întindere scrise de bărbați şi femei din generația mea (*The Chronicles of Thomas Covenant*, de Stephen Donaldson, şi *The Sword of Shannara*, de Terry Brooks, sunt doar două dintre multe astfel de exemple), s-au născut sub auspiciile operei lui Tolkien.

Dar, cu toate că am citit cărțile în 1966 şi 1967, m-am abținut de la scris. M-a impresionat (şi încă într-un mod de-o sinceritate cât se poate de duioasă) amploarea imaginației lui Tolkien - ambiția poveştii lui -, însă eu voiam să scriu genul meu propriu de poveste şi, dacă m-aş fi pus atunci pe treabă, aş fi scris-o pe a lui. Asta, cum îi plăcea răposatului Dick Nixon cel Viclean să spună, ar fi fost o greşeală. Grație domnului Tolkien, secolul douăzeci era populat deja de toți elfii şi vrăjitorii pe care putea să-i încapă.

În 1967, nu aveam nici o idee despre ce gen de poveste ar putea fi, dar asta nu conta; eram convins că voi şti s-o recunosc atunci când avea să-mi taie calea. Aveam nouăsprezece ani şi eram arogant. Categoric suficient de arogant să simt că mai pot aştepta puțin să-mi vină muza şi să-mi scriu capodopera (căci eram convins că asta va fi). La nouăsprezece ani mi se părea că e dreptul meu să fiu arogant; la vârsta aceea, cel mai adesea, timpul încă nu apucă să-şi pună pecetea asupra ta. Mai apoi îți răreşte părul şi-ți taie avântul, după spusele unui cântec country în vogă, dar adevărul e că te văduveşte şi de altceva. Nu ştiam asta în 1966 şi 1967, iar dacă aş fi ştiut, nu mi-ar fi păsat. Îmi puteam imagina - cât de cât - cum e să ai patruzeci de ani, dar cincizeci?

Nu. *Şaizeci*? Niciodată! Şaizeci de ani, ca vârstă, ieşea din discuție. Iar la nouăsprezece ani exact aşa trebuie să fii. Nouăsprezece ani e vârsta la care spui: *Păzea, oameni buni, că eu trag în piept TNT şi dau pe gât dinamită, aşa că, dacă țineți la viață, ştergeți-o din calea mea - vine Stevie*.

Nouăsprezece ani reprezintă vârsta egoismului, când grijile personale sunt limitate ca număr. Aveam bătaie lungă, şi de asta îmi păsa. Aveam ambiție cu carul, şi de asta îmi păsa. Aveam o maşină de scris pe care o căram după mine de la o mizerie de apartament la altul, mereu cu un pachet de țigări în buzunar şi cu zâmbetul pe buze. Compromisurile vârstei mijlocii erau departe, povara bătrâneții - dincolo de orizont. Aidoma protagonistului din cântecul acela al lui Bob Seger care e folosit acum la vânzarea de camioane, simțeam că am o

putere fără margini şi un optimism aşijderea; buzunarele îmi erau goale, dar capul îmi era plin de lucruri pe care voiam să le spun şi inima îmi era plină de poveşti pe care voiam să le istorisesc. Sună dulceag acum; mi se părea minunat atunci. Mi se părea extrem de mişto. Mai mult decât orice voiam să trec de barierele mentale ale cititorilor mei, voiam să le fac praf şi să le schimb pentru vecie folosindu-mă doar de poveste. Şi simțeam că pot face lucrul acesta. Simțeam că mă *născusem* pentru a-l face.

Sună a îngâmfare ce spun? Îngâmfare crasă sau pasabilă? Oricum ar fi, nu-mi cer iertare. Aveam nouăsprezece ani. Nu aveam nici măcar un fir cărunt în barbă.

Aveam trei perechi de jeanşi, o pereche de ghete, ideea că lumea e a mea şi nimic din ce s-a întâmplat în următorii douăzeci de ani nu mi-a dovedit că n-ar fi aşa.

Apoi, în jurul vârstei de treizeci şi nouă de ani, problemele au început să se adune: băutura, drogurile, un accident de maşină care a schimbat felul în care umblu (printre alte lucruri). Am scris despre ele pe larg şi nu e nevoie să le tratez şi aici.

Pe lângă asta, pentru voi e totuna, nu? Lumea trimite până la urmă un polițai nervos care să vă pună puțin frână şi să vă arate cine-i şeful. Voi, cei care citiți aceste cuvinte, fără îndoială că v-ați întâlnit cu el (sau că o veți face); eu l-am întâlnit şi sunt sigur că se va întoarce. Îmi ştie adresa. E un tip rău, un copoi nervos, duşmanul de moarte al moftului de moment, al poznelor de tot felul, al mândriei, al ambiției, al muzicii date la volum maxim şi al tuturor lucrurilor care țin de vârsta de nouăsprezece ani. Dar încă sunt de părere că aceea este o vârstă neprețuită. Poate cea mai bună vârstă. Te poți distra cât e noaptea de lungă, dar când muzica tace şi berea se evaporă, mai poți încă să gândeşti. Şi să ai vise mărețe. Polițaiul cel rău oricum îți retează până la urmă din lungul nasului, iar dacă de la început îți lipseşte elanul, ei bine când îşi termină treaba cu tine nu mai rămâi nici cât să te vezi sub lupă. “Am mai prins unul!” strigă el şi se apropie cu paşi mari, cu carnetul de amenzi în mână. Aşa că puțină

aroganță (sau chiar multă) nu-i un lucru atât de rău, deşi fără îndoială că mama v-a spus exact opusul. Mie mi-a spus. *Trufia, prăbuşirea prevesteşte*, *Stephen*, mi-a spus ea... şi apoi am aflat - cam pe la vârsta care rezultă din operația 19 x 2 - că până la urmă oricum te prăbuşeşti. Sau dă cineva cu tine într-un şanț. La nouăsprezece ani poți fi amendat în baruri şi ți se poate spune să speli dracului putina, să-ți vezi naibii de ale tale în stradă, dar nu poți fi amendat când stai jos şi pictezi un tablou, scrii o poezie sau spui o poveste, pentru Dumnezeu, iar dacă voi, cei care citiți acestea, sunteți foarte tineri, nu le permiteți adulților, cei care se cred mai buni decât voi, să vă convingă de contrariu. Sigur, n-ați fost niciodată la Paris. Nu, n-ați alergat niciodată cu taurii în Pamplona. Da, sunteți nişte mucoşi care până acum trei ani n-au avut pic de păr la subsuoară - şi ce dacă?

Dacă de la început idealurile nu vă depăşesc puterile, cum o să vă descurcați când o să creşteți mari şi tari? Dați-vă frâu liber orice v-ar spune alții, asta-i filozofia mea; stați jos şi *rupeți* zăgazurile.

2

Cred că romancierii sunt de două feluri, iar aici mă refer şi la genul de romancier cu caş la gură care eram eu în 1970. Cei sortiți pentru latura mai literară sau "serioasă" a meseriei examinează fiecare subiect posibil prin prisma următoarei întrebări:

Ce ar putea să însemne pentru mine scrierea genului ăstuia de poveste? Cei al căror destin (sau ka, dacă vreți) este acela de a scrie romane populare sunt înclinați să-şi pună o întrebare foarte diferită: *Ce ar putea însemna pentru alții scrierea genului ăstuia de poveste*? Romancierul "serios" caută răspunsuri şi soluții pentru sine; romancierul "popular" caută un public. Amândoi aceşti romancieri sunt la fel de egoişti. Am întâlnit destui şi mă pun zălog pentru asta.

În orice caz, cred că şi la vârsta de nouăsprezece ani am înțeles că povestea lui Frodo şi a încercărilor sale de a scăpa

de Inelul Suprem aparține celui de-al doilea grup. Erau, în definitiv, aventurile unei găşti de pelerini englezi desfăşurate pe fundalul unei mitologii vag nordice. Îmi plăcea ideea aventurii cu aer cavaleresc - o *adoram*, de fapt -, dar nu mă interesau deloc nici țărănuşii voinici ai lui Tolkien (asta nu înseamnă că nu-mi plăceau, pentru că nu ar fi adevărat), nici sumbrul decor scandinav ales de el. Dacă aş fi încercat să merg pe direcția aceasta, mi-aş fi dat cu stângu-n dreptul.

Aşa că am aşteptat. În 1970 aveam douăzeci şi doi de ani, primele fire cărunte îmi apăruseră în barbă (cred că de vină pentru asta erau şi cele două pachete şi jumătate de Pall Mall pe care le fumam zilnic), dar şi la douăzeci şi doi de ani îți permiți să aştepți. La douăzeci şi doi de ani timpul este încă de partea ta, chiar dacă şi atunci polițaiul ăla rău bântuie prin cartier punând întrebări.

Apoi, în cinematograful aproape complet gol (cinema Bijou din Bangor, Maine, dacă are vreo importanță), am văzut un film regizat de Sergio Leone. Se numea *Bunul, răul şi urâtul* şi înainte ca acesta să ajungă măcar la jumătate, ştiam deja că vreau să scriu ceva ce conținea sentimentul de aventură şi magie din seria lui Tolkien, dar pe fundalul western aproape absurd de măreț al lui Leone. Dacă ați văzut westernul acela bizar doar la televizor, nu înțelegeți despre ce vorbesc - nu vă fie cu bănat, dar aşa este. Pe un ecran de cinematograf, proiectat prin lentilele Panavision potrivite, *Bunul, răul şi urâtul* e o epopee din tagma lui *Ben-Hur*. Clint Eastwood pare înalt cam de cinci metri şi jumătate şi fiecare fir sârmos de păr de pe obrajii lui pare mare cam cât un sequoia tânăr. Ridurile de la colțurile gurii lui Lee Van Cleef par adânci cât nişte canioane şi pe fundul fiecăruia s-ar putea afla câte o deşirare (vezi *Vrăjitorul şi globul de cristal*). Deşertul din cadre pare să se întindă cel puțin până la orbita planetei Neptun. Iar butoiaşul fiecărui pistol rivalizează ca mărime cu tunelul Holland.

Mai mult decât cadrul acesta, îmi doream senzația de epopee, acea *măreție* apocaliptică.

Faptul că Leone habar nu avea de geografia Americii (după unul dintre personaje, Chicago e situat undeva în apropiere de Phoenix, Arizona) sporea senzația de dislocare uriaşă a filmului. Şi în entuziasmul meu - entuziasm pe care numai un tânăr îl poate atinge, cred - voiam să scriu nu doar o carte *lungă*, ci *cel mai lung roman popular din istorie*. N-am reuşit să fac asta, dar am sentimentul că strădania mea n-a fost de prisos; *Turnul Întunecat*, volumele l-7, cuprinde într-adevăr o singură poveste, iar primele patru volume însumează puțin peste două mii de pagini în ediție de buzunar. Ultimele trei volume însumează alte două mii cinci sute în manuscris.

Nu încerc să sugerez aici că lungimea are vreo legătură cu calitatea; spun doar că am vrut să scriu o saga şi că, într-un fel, am reuşit. Dacă m-ați întreba *de ce* am vrut asta, nu v-aş putea răspunde. Poate că asta înseamnă să creşti în America: ridică cea mai înaltă clădire, sapă cea mai adâncă groapă, scrie cea mai lungă carte. Iar expresia aia nedumerită de pe fața mea atunci când vine vorba de motivația gestului? Am impresia că şi asta se explică prin natura americanului. Într-un final, nu putem spune decât:

La vremea aia mi s-a părut o idee bună.

3

Încă un lucru despre vârsta de nouăsprezece ani, dacă nu vă e cu bănat: este vârsta, cred, la care mulți dintre noi rămânem cumva încremeniți (mental şi emoțional, chiar dacă nu şi fizic). Anii trec şi într-o zi te uiți în oglindă nedumerit de-a binelea.

Ce caută ridurile astea pe fața mea? te întrebi. *De unde a apărut burtica asta nenorocită*?

La naiba, eu n-am decât nouăsprezece ani! Ce spun nu e nici pe departe un concept original, însă asta nu reduce cu nimic efectul de surpriză.

Timpul vă aduce fire cărunte în barbă, timpul vă taie elanul şi în tot acest timp voi vă spuneți - prostuților - că timpul încă este de partea voastră. Partea rațională din voi ştie că nu e

aşa, însă inima refuză să creadă. Dacă aveți noroc, polițaiul care v-a amendat pentru că ați depăşit viteza şi pentru că vă distrați prea bine vă mai dă şi o doză de săruri mirositoare. Într-o oarecare măsură, asta mi s-a întâmplat mie aproape de finele secolului douăzeci. A venit sub forma unei furgonete Plymouth care m-a răsturnat în şanțul de pe marginea unui drum din oraşul meu de domiciliu.

Cam la trei ani după acel accident am ținut o şedință de autografe pentru *Dintr-un Buick 8* la o librărie Borders din Dearborn, Michigan. Când i-a venit rândul, un tip a spus că se bucură tare, tare de tot că sunt încă în viață. (Mi se întâmplă asta des şi *al naibii* să fiu dacă nu-i o declarație mai bună decât: "De ce dracu' n-ai murit?")

"Eram cu un prieten bun când am auzit că ai fost lovit", a zis el. "Măiculiță, am clătinat atunci din cap şi-am rostit: «S-a zis cu Turnul, se înclină, cade, aaa, căcat, acum n-o să-l mai termine *niciodată*.»"

O versiune a aceleiaşi idei îmi trecuse şi mie prin gând - neliniştitoarea idee că, după ce am clădit Turnul Întunecat în imaginarul colectiv al unui milion de cititori, am totuşi responsabilitatea de a-l ține în picioare atât timp cât oamenii vor dori să citească despre el. Asta s-ar putea să însemne doar cinci ani; în ce mă priveşte, ar putea însemna şi cinci sute. Scrierile fantasy, cele nereuşite laolaltă cu cele reuşite (chiar şi-n clipa aceasta cineva probabil că citeşte *Vampirul Varney* sau *Călugărul*), par să aibă viață lungă pe rafturi. Metoda prin care Roland încearcă să protejeze turnul este să înlăture factorii care amenință Grinzile de susținere ale Turnului. Imediat după accident mi-am dat seama că asta va trebui să fac şi eu, ducând la bun sfârşit povestea pistolarului.

În cursul lungilor pauze dintre scrierea şi publicarea primelor patru volume ale sagăi *Turnul Întunecat*, am primit sute de scrisori "înverşunate". În 1998 (când, cu alte cuvinte, trudeam sub falsa impresie că încă am nouăsprezece ani), am primit una din partea unei "bunicuțe de opşdoi de ani, nu vreau să Vă Deranjez cu Problemele mele DAR sunt foarte Bolnavă în Ultima Vreme." Bunicuța îmi spunea că probabil

nu mai are de trăit decât un an (“14 Luni cel Mult, mă roade Cancerul”) şi, chiar dacă nu se aşteaptă de la mine să termin povestea lui Roland la timp doar pentru ea, vrea să ştie dacă nu pot (*vă rog frumos*) să-i spun pur şi simplu cum se va sfârşi.

Cuvintele care mi-au strâns inima (deşi nu destul cât să mă reapuc de scris) erau cele prin care promitea că nu va “spune nici măcar Unui Suflet”. Un an mai târziu - probabil după accidentul care m-a aruncat în spital -, una dintre asistentele mele,

Marsha DiFilippo, a primit o scrisoare de la un individ care aştepta aplicarea pedepsei capitale într-o închisoare din Texas sau Florida şi care voia să ştie, în esență, acelaşi lucru: cum se va sfârşi? (El promitea că va lua secretul în mormânt cu el, lucru care pe mine m-a înfiorat.)

Le-aş fi dat amândurora ceea ce voiau - un rezumat al aventurilor viitoare ale lui Roland - dacă aş fi putut, dar, vai, nu puteam. Habar nu aveam cum urmau să se sfârşească lucrurile pentru pistolar şi prietenii lui. Pentru a şti, trebuie să scriu.

Cândva am avut o schiță, dar am pierdut-o pe drum. (Probabil că oricum nu valora nici cât o ceapă degerată.) Nu aveam decât nişte notițe (“*Chussit*, *chissit*, *chassit*, bla-bla-negreşit” spune una de pe masă în clipa în care scriu acestea). În cele din urmă, începând cu iulie 2001, m-am reapucat de scris. Ştiam deja că nu mai am nouăsprezece ani, şi nu doar din cauza urmelor pe care timpul le lăsase asupra trupului meu. Ştiam că voi împlini şaizeci de ani, poate chiar şaptezeci. Şi voiam să-mi închei povestea înainte ca polițaiul cel rău să vină o ultimă dată. Nu simțeam deloc dorința de-a fi pus la index alături de *Povestirile din Canterbury* şi *Misterul lui Edwin Drood*.

Rezultatul - de bine, de rău - se află înaintea voastră, Cititori Fideli, fie că începeți ciclul cu volumul întâi, fie că vă pregătiți pentru volumul cinci. Că vă place au ba, povestea lui Roland este acum gata. Sper să vă bucurați de ea.

În ce mă priveşte, m-am distrat cât pentru o viață întreagă.

Stephen King
25 ianuarie 2003

PREFAȚĂ

Bună parte din ceea ce scriitorii spun despre opera lor sunt nişte porcării neinspirate[{1}].

Din cauza aceasta nu ați văzut niciodată o carte intitulată *O sută mari introduceri ale civilizației occidentale* sau *Cele mai iubite prefețe ale poporului american*. Acesta este un decret subiectiv din partea mea, desigur, dar după ce am scris cel puțin cincizeci de introduceri şi prefețe - ca să nu mai zic de o carte întreagă despre arta scrisului - cred că este un decret pe care mi-am câştigat dreptul să-l dau. Şi cred că mă puteți lua în serios când vă spun că aceasta s-ar putea să fie una dintre rarele ocazii când chiar am ceva important de spus.

În urmă cu câțiva ani am stârnit o oarecare vâlvă în rândul cititorilor mei oferindu-le o versiune revizuită şi extinsă a romanului *Apocalipsa*. Aveam în mod explicabil emoții pentru cartea aceea, deoarece *Apocalipsa* a fost dintotdeauna romanul pe care cititorii mei l-au iubit cel mai tare (în ceea ce-i priveşte pe cei mai pasionați "*fani Apocaliptici*", puteam să mor în 1980 şi lumea n-ar fi rămas cu mult mai săracă).

Dacă există o poveste care să rivalizeze cu *Apocalipsa* în imaginația cititorilor mei, aceasta probabil că este povestea lui Roland Deschain şi a călătoriei sale spre Turnul Întunecat. Iar acum - fir-ar să fie! - uite că am procedat la fel.

Doar că nu e chiar aşa şi vreau să ştiți şi voi asta. Şi mai vreau să ştiți ce *anume* am făcut totuşi şi de ce. S-ar putea să nu fie important pentru voi, dar este *foarte* important pentru mine, aşa încât prefața aceasta reprezintă (sper) o excepție de la Regula Porcăriilor a lui King.

Mai întâi, vă rog, aduceți-vă aminte că *Apocalipsa* a înregistrat amputări ample în faza de manuscris nu din motive editoriale, ci din cele financiare. (Erau limite impuse şi de legătorie, dar nici nu vreau să discut despre asta.) Ceea ce am dat înapoi publicului la sfârşitul anilor optzeci erau

porțiunile revizuite ale manuscrisului preexistent. Am revizuit de asemenea lucrarea în întregul ei, mai mult pentru a pune în lumină epidemia de SIDA care a înflorit (dacă acesta este cuvântul potrivit) între prima ediție a *Apocalipsei* şi publicarea versiunii revizuite, opt sau nouă ani mai târziu. Rezultatul a fost un volum cu aproximativ 100.000 de cuvinte mai lung decât originalul.

În cazul *Pistolarului*, volumul original era subțirel, iar materialul adăugat în această versiune însumează doar treizeci şi cinci de pagini sau în jur de nouă mii de cuvinte. Dacă ați citit *Pistolarul* înainte, veți găsi doar două sau trei scene complet noi aici. Purişti Turnului Întunecat (din care există un număr surprinzător de mare - căutați doar pe internet) vor dori să citească din nou cartea, sunt sigur, şi majoritatea o vor face cel mai probabil cu un amestec de curiozitate şi iritare. Înțeleg asta, dar e musai să spun că ei mă preocupă mai puțin decât cititorii care nu i-au întâlnit niciodată pe Roland şi al său ka-tet.[2]

În pofida adepților ei fervenți, povestea Turnului este mult mai puțin cunoscută cititorilor mei decât *Apocalipsa*. Uneori, când țin lecturi în public, le cer celor prezenți să ridice mâna dacă au citit vreun roman de-ale mele. Dacă tot s-au sinchisit să vină - uneori depăşind inconvenientul suplimentar de a angaja un baby-sitter şi cheltuind în plus cu un plin de benzină pentru bătrânul lor sedan -, nu mă surprinde deloc că majoritatea ridică mâna. Apoi îi rog să țină mâna sus pe cei care au citit una sau mai multe poveşti din seria *Turnul Întunecat*. Când le cer asta, cel puțin jumătate dintre mâini invariabil coboară. Concluzia e destul de clară: deşi am petrecut exagerat de mult timp scriind cărțile astea în cei treizeci şi trei de ani scurşi între 1970 şi 2003, relativ puțin oameni le-au citit. Totuşi, cei care le-au citit au dezvoltat o pasiune față de ele. Eu însumi sunt pasionat - în orice caz, destul cât să nu-l fi putut lăsa niciodată pe Roland să se retragă în acel exil reprezentat de nefericitul cămin al personajelor neîmplinite (gândiți-vă la pelerinii lui Chaucer în drum spre Canterbury sau la oamenii care populează ultimul

roman neterminat al lui Charles Dickens, *Misterul lui Edwin Drood*).

Cred că am presupus întotdeauna (undeva în străfundul minții, căci nu-mi amintesc să mă fi gândit vreodată conştient la asta) că voi avea timp să duc munca la capăt, că poate Dumnezeu îmi va trimite la momentul potrivit o telegramă cântătoare:

"Tra-la-li şi tra-la-lu/ Treci la treabă, Stephen,/ Şi termină cu Turnu'." Şi, într-un fel, ceva asemănător chiar s-a întâmplat, deşi ceea ce m-a pus din nou în mişcare a fost nu o telegramă cântătoare, ci o întâlnire neprevăzută cu o furgonetă Plymouth. Dacă vehiculul care m-a izbit în ziua aceea ar fi fost puțin mai mare sau dacă lovitura ar fi fost puțin mai frontală, ați fi putut citi un anunț de genul: "Participanții la slujba funerară sunt rugați să nu aducă flori, familia King vă mulțumeşte pentru condoleanțe." Şi aventura lui Roland ar fi rămas pe veci neterminată, cel puțin de mine.

În orice caz, în 2001 - pe când deja reîncepeam să mă simt mai bine - am decis că a sosit timpul să închei povestea lui Roland. Am pus orice altceva deoparte şi m-am apucat de lucru la ultimele trei volume. Ca întotdeauna, am făcut asta nu atât pentru cititorii care mi-o cereau, cât pentru mine însumi.

Deşi acum, când scriu rândurile de față, în iarna anului 2003, încă mai sunt de făcut revizii la ultimele două volume, cărțile în sine au fost terminate vara trecută. Şi, în timpul scurs între redactarea volumului cinci (*Lupii din Calla*) şi a volumului şase (*Cântecul lui Susannah*), am hotărât că a sosit momentul să mă întorc la început şi să fac ultimele revizii generale. De ce? Pentru că aceste şapte volume n-au reprezentat de fapt niciodată poveşti distincte, ci segmente ale unui singur roman lung intitulat *Turnul Întunecat*, şi pentru că începutul nu se mai potrivea întru totul cu finalul.

Felul în care fac revizii nu s-a schimbat mult de-a lungul anilor. Ştiu că sunt scriitori care revizuiesc pe măsură ce scriu, dar metoda mea de atac s-a rezumat întotdeauna la asta: porneşte la drum şi păstrează un ritm cât mai susținut,

menținând tăişul narativ cât mai ascuțit posibil prin utilizare constantă, şi încearcă să depăşeşti cel mai insidios duşman al romancierului, şi anume îndoiala. Când te uiți în urmă ți se ivesc prea multe întrebări: Cât de credibile sunt personajele? Cât de interesantă e povestea?

Cât de bun e, de fapt, textul? O să mişte pe cineva? Pe mine însumi mă mişcă?

Când termin prima ciornă a unui roman, îl pun deoparte, aşa bubos cum e, la maturat.

După ce trece o perioadă - şase luni, un an, doi ani, nu prea are importanță -, mă pot întoarce la el cu un ochi mai rece (dar încă afectuos) pentru a mă apuca să-l revizuiesc. Şi chiar dacă fiecare volum din ciclul Turnului a fost revizuit ca entitate separată, nu mi-am privit niciodată lucrarea ca un întreg decât după ce am terminat volumul şapte, *Turnul Întunecat*.

Când mi-am aruncat ochii peste primul volum, cel pe care îl ținești acum în mâini, am înțeles clar trei lucruri. Primul era acela că *Pistolarul* fusese scris de un om foarte tânăr şi că avea toate problemele cărții unui om foarte tânăr. Al doilea era acela că, mai cu seamă în lumina volumelor următoare, conținea o mulțime de erori şi piste false.[3] Al treilea era acela că *Pistolarul* nici măcar nu *suna* ca volumele din urmă - era, cu toată sinceritatea, destul de greoi la lectură. De prea multe ori m-am auzit cerându-mi scuze pentru el şi spunându-le oamenilor că, dacă vor persevera, vor descoperi că povestea îşi găseşte cu adevărat vocea în *Alegerea celor trei*.

La un moment dat în *Pistolarul*, Roland este descris ca fiind genul de bărbat care ar îndrepta tablouri în camerele de hotel. Eu sunt genul ăsta de tip şi, într-o oarecare măsură, la asta se reduce tot procesul de rescriere: îndreptarea tablourilor, aspiratul podelelor, frecatul toaletelor. Am dereticat pe brânci în cursul acestei revizii şi am avut ocazia să fac ceea ce orice scriitor vrea să facă în privința unei lucrări încheiate, dar care încă mai are nevoie de un ultim lustru şi acordaj: *să o pun pur şi simplu la punct*.

Odată ce ştii cum se sfârşesc lucrurile, eşti dator potențialului cititor - şi ție însuți - să te întorci şi să le pui în ordine. Asta am încercat să fac aici, având mereu grijă ca nici un adaos ori schimbare să nu dea în vileag secretele ascunse în ultimele trei volume ale ciclului, secrete pe care le-am păstrat cu tenacitate, în unele cazuri, chiar şi treizeci de ani.

Înainte să pun punct, ar trebui să spun o vorbă despre tânărul care a cutezat să scrie cartea aceasta. Tânărul acela a fost expus la mult prea multe seminare de scriere şi era obişnuit mult prea tare cu ideile pe care acele seminare le propovăduiesc: că scrii pentru alții şi nu pentru tine însuți; că limbajul e mai important decât povestea; că ambiguitatea e de preferat clarității şi simplității, care de obicei sunt semne ale unei minți simple şi prozaice. Drept urmare, n-am fost surprins să găsesc un grad ridicat de prețiozitate în prima înfățişare a lui Roland (fără a mai pomeni ceea ce par a fi câteva mii de adverbe inutile). Am înlăturat cât de mult am putut din vorbăria asta goală şi nu regret nici măcar o singură tăietură făcută în acest sens. În alte locuri - invariabil acelea în care uitasem ideile de la seminarele de scris, sedus fiind de vreun fragment de poveste deosebit de fermecător - am putut lăsa textul aproape neatins, cu excepția acelor uzuale îndreptări pe care orice scriitor simte nevoia să le facă. Aşa cum am mai spus într-un alt context, doar lui Dumnezeu i-a ieşit totul bine din prima.

În orice caz, n-am vrut să înăbuş sau să modific cu adevărat felul în care povestea aceasta este spusă; cu toate hibele ei, are un farmec aparte - mie aşa mi se pare. A o modifica prea drastic ar fi însemnat să reneg persoana care a scris întâia dată despre pistolar, la sfârşitul primăverii şi începutul verii anului 1970, iar asta nu am vrut să fac.

Ceea ce *am vrut* să fac - şi asta înainte ca ultimele volume ale seriei să fie lansate, pe cât posibil - a fost să le ofer celor care citesc pentru prima dată povestea Turnului (dar şi vechilor cititori care doresc să-şi împrospăteze memoria) un început mai clar şi o intrare puțin mai lină în lumea lui Roland. Mai voiam şi ca ei să aibă un volum care să

prefigureze mai bine întâmplările viitoare. Sper că am reuşit să fac asta. Iar dacă vă numărați printre cei care n-au vizitat niciodată strania lume prin care se mişcă Roland şi prietenii lui, sper că vă veți bucura de minunățiile pe care le găsiți acolo. Mai mult decât orice, am căutat să spun o poveste minunată. Dacă veți cădea sub vraja Turnului Întunecat, fie şi numai un pic, socotesc că-mi voi fi făcut treaba - care a început în 1970 şi s-a încheiat în bună parte în 2003. Totuşi, Roland ar fi primul care să atragă atenția că o perioadă ca aceasta înseamnă foarte puțin. De fapt, atunci când te afli în căutarea Turnului Întunecat, timpul nu are absolut nici o greutate.

6 februarie 2003

...O piatră, o frunză, o uşă neaflată; despre o piatră, o frunză, o poartă. Şi despre toate chipurile uitate.

Goi şi solitari venirăm în exil. În pântecul ei umbros n-am cunoscut chipul mamei noastre; din temnița făpturii ei venirăm în închisoarea neîmpărtăşită şi de negrăit a acestui pământ.

Care din noi şi-a cunoscut fratele? Care din noi a iscodit inima părintelui său? Care din noi n-a rămas pururi un ferecat? Care din noi nu-i pururi străin şi însingurat?

...O, rătăcit şi de vânt jelit duh, întoarnă-ți paşii.

THOMAS WOLFE, *Priveşte, înger, către casă*[4]

1. PISTOLARUL

1

Omul în negru fugea în deşert şi pistolarul se ținea după el.

Deşertul era apoteoza tuturor deşerturilor, nemărginit, se înălța spre cer parcă la infinit, în toate direcțiile. Era alb şi orbitor şi uscat ca iasca şi plat, cu excepția nedesluşitei pâcle, ca un nor, a munților care se schițau la orizont şi a ierbii-diavolului care aducea vise dulci, coşmaruri, moarte. Din loc în loc, câte o lespede funerară indica drumul, căci odinioară cărarea suflată de nisip care-şi croia drum prin crusta groasă a solului alcalin fusese un drum mare. Trăsuri şi căruțe îl străbătuseră. Dar de atunci lumea mersese mai departe. Lumea se golise.

Pistolarul fusese atins, pentru un moment, de amețeală, o senzație ca de derivă, care făcu lumea întreagă să pară efemeră, un lucru pe care aproape îl străbați cu vederea. Momentul trecu şi, asemenea lumii pe fața căreia umbla, el

merse mai departe. Străbătu kilometrii cu nepăsare, fără a se grăbi, fără a trage de timp. La brâu avea agățată o ploscă de piele ca un cârnat umflat. Era aproape plină. Progresase în *khef* de-a lungul multor ani şi ajunsese poate la al cincilea nivel. Dacă ar fi fost un preot sfânt manni, probabil că nici nu i-ar fi fost sete; ar fi putut privi procesul de deshidratare a propriului trup cu o detaşare clinică, udându-i fisurile şi adânciturile întunecate doar atunci când rațiunea îi spunea că trebuie s-o facă. Nu era un manni însă, şi nici adept al Omului Iisus nu era, şi nu se considera sub nici un chip sfânt. Era doar un pelerin de rând, cu alte cuvinte, şi tot ce putea spune cu reală certitudine era că-i este sete. Şi, cu toate acestea, nu simțea o nevoie stringentă de a bea. Într-un fel vag, asta îl bucura. Asta cerea ținutul, era un ținut însetat, iar el, în lunga lui viață, ştiuse să se adapteze mai presus decât orice.

Mai jos de ploscă erau armele, amândouă atent calibrate pentru mâinile sale; atunci când îi rămăseseră de la tatăl său, care cântărea mai puțin şi nu era atât de înalt, la fiecare fusese adăugată câte o plăcuță. Cele două curele i se încrucişau peste vintre. Tocurile erau unse prea bine pentru ca până şi soarele acela filistin să le poată crăpa. Mânerele pistoalelor erau din lemn de santal, galbene şi cu granulație fină. Cureluşe din piele aspră țineau tocurile legate lejer de coapse, şi acestea se legănau puțin la mers; îi şterseseră albastrul jeanşilor (şi subțiaseră materialul) în două semicercuri care parcă semănau cu nişte zâmbete gemene.

Tuburile de alamă ale cartuşelor vârâte în ochiurile curelelor reflectau lumina soarelui. Erau mai puține acum. Pielea scârțâia moale.

Cămaşa de ne-culoarea ploii sau a prafului era descheiată la gât, cu o cureluşă de piele atârnând larg prin butoniere făcute manual. Nu mai avea pălărie. La fel, nu mai avea nici cornul de odinioară; îi lipsea de ani de zile cornul acela, scăpat din mâna unui prieten aflat în pragul morții, îi lipseau amândouă.

Urcă o dună domoală (deşi nu era fir de nisip acolo; deşertul era o suprafață compactă şi nici vânturile aprige care băteau la lăsarea întunericului nu ridicau în aer decât un praf aspru, sâcâitor, ca pudra de curățat) şi, în partea adăpostită de vânt, partea unde umbrele se lăsau cel mai devreme, văzu vestigiile împrăştiate ale unei vetre mici. Astfel de semne mărunte, care trădau încă o dată posibila umanitate a omului în negru, îl bucurau fără greş. Buzele i se întinseră pe rămăşițele scobite, scorojite ale feței. Rânjetul era înfiorător, dureros. Se lăsă pe vine.

Cel pe care îl urmărea arsese iarba-diavolului, desigur. Era singurul lucru de pe acolo care *putea* să ardă. Ardea cu flacără unsuroasă, stinsă, şi ardea încet. Locuitorii de la graniță îi spuseseră că diavolii sălăşluiesc până şi în flăcări. Aceştia ardeau iarba-diavolului, dar refuzau să se uite în flacăra ei.

Spuneau că diavolii te hipnotizează, te ademenesc şi până la urmă te înhață dacă te uiți în flăcări. Iar următorul om atât de nechibzuit încât să se uite în foc te poate vedea.

Iarba arsă era aşezată încrucişat în felul acela ideografic de-acum familiar şi se nărui într-un morman amorf sub atingerea îndrăzneață a pistolarului.

În cenuşă nu rămăsese altceva decât o bucată carbonizată de şuncă, pe care el o înghiți meditativ. Aşa era mereu. Pistolarul îl urmărea deja de două luni pe omul în negru prin deşert, prin nesfârşitele pustietăți purgatoriale de-o monotonie sfâşietoare, şi încă nu dăduse peste alte urme în afara ideogramelor sterile rămase de la focurile sale. Nu găsise nici măcar o conservă, o sticlă ori o ploscă (pistolarul lăsase patru în urma sa, aidoma unor piei moarte de şarpe). Nu găsise excremente. Bănuia că omul în negru le îngropa.

Poate că vetrele erau un mesaj, unul ce se alcătuia din câte o Literă Nobilă odată. *Nu te apropia*, *partenere*, putea însemna. Sau: *Sfârşitul se apropie*. Sau poate chiar: *Vino şi prinde-mă*. Nu conta ce spuneau sau ce nu spuneau. Pe el nu-l interesau mesajele, dacă asta erau. Ce conta era faptul că rămăşițele acelea erau la fel de reci ca toate celelalte. Şi totuşi

câştigase teren. Ştia că este mai aproape, dar nu ştia de unde ştie asta. Îi spunea poate un miros anume. Dar nici asta nu conta. Avea să-şi continue drumul până când ceva se schimba, iar dacă nu se schimba nimic, el tot avea să-şi continue drumul. Va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului, cum spuneau bătrânii. Apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, chiar şi în deşert. Pistolarul se ridică în picioare, îşi scutură mâinile.

Nici o altă urmă; vântul, tăios ca lama unui brici, ştersese cu siguranță orice dâră superficială ar fi putut ascunde pământul solid al deşertului. Nici urmă de excremente omeneşti, nimic aruncat pe jos, nici un semn al vreunui loc în care acestea să fi fost îngropate. Nimic. Doar vetrele acelea vechi risipite de-a lungul drumului antic ce ducea spre sud-est şi neîntreruptul semnal de direcție pe care îl purta în sine. Deşi, desigur, era mai mult de atât; atracția spre sud-est era mai mult decât senzația unei direcții, era mai mult chiar decât o atracție magnetică.

Se aşează şi îşi dădu voie să bea lung din ploscă. Se gândi la momentul acela de amețeală de la începutul zilei, senzația că este aproape detaşat de lume, şi se întrebă ce putuse însemna. De ce să-l ducă amețeala aceea cu gândul la cornul său şi la ultimul dintre vechii săi prieteni, amândoi pierduți atât de demult pe Jericho Hill? Rămăsese cu pistoalele - pistoalele tatălui său - şi mod sigur acestea erau mult mai importante decât orice corn... ori chiar decât prietenii.

Nu era oare aşa?

Întrebarea era neliniştitoare într-un chip ciudat, dar cum nu părea să existe alt răspuns în afara celui evident, o lăsă deoparte, poate pentru altă dată.

Scrută deşertul şi apoi ridică ochii spre soarele care aluneca acum spre cvadrantul îndepărtat al cerului, un cvadrant ce, tulburător, nu reprezenta întru totul vestul. Se ridică, îşi scoase mănuşile deşirate de la curea şi începu să smulgă iarba-diavolului pentru a aprinde şi el un foc. Aşează plantele peste cenuşa lăsată de omul în negru. Găsea că această ironie, aidoma setei, avea asupra lui o tristă atracție.

Nu scoase amnarul din desagă decât după ce rămăşiţele zilei se mai simţeau doar în căldura evanescentă a pământului de sub el şi în sâcâitoarea linie portocalie întinsă la orizontul monocrom. Şezu cu lucrurile sale în poală, privind răbdător spre sud-est, spre munţi, nesperând să vadă dâra subţire şi dreaptă de fum a vreunui nou foc în aer liber, neaşteptându-se să vadă scânteierea portocalie a vreunei flăcări, dar privind totuşi pentru că asta era o parte a misiunii sale şi pentru că îi dădea o anumită satisfacţie tristă. *Nu vei vedea niciodată ceea ce nu cauţi să vezi*, *vierme*, ar fi spus Cort. *Deschide ochii cu care te-au înzestrat zeii*, *fă bine*.

Dar nu se vedea nimic. Era aproape, însă doar puţin mai aproape. Nu destul de aproape încât să vadă fum la apus sau lumina instabilă şi portocalie a vreunui foc.

Apropie cremenele de tija de oţel şi scăpără amnarul lângă iarba uscată, făcută bucăţi, bolborosind în acelaşi timp vechile şi puternicele cuvinte fără sens: “Întunericul scânteie, unde-i al meu părinte? Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă şi un foc aprinde.” Era ciudat cum unele dintre cuvintele şi obiceiurile copilăriei cădeau din şa şi rămâneau în urmă, în vreme ce altele se ţineau bine şi îl însoţeau pe viaţă, devenind tot mai grele la purtat odată cu trecerea timpului.

Se întinse pe jos lângă mica sa vatră, în partea din care bătea vântul, lăsând fumul-viselor să sufle peste pustiu. Vântul, cu excepţia sporadicelor vârtejuri care ridicau praful, sufla constant.

Deasupra, stele nu pâlpâiau, luminau constant şi ele. Sori şi lumi cu milioanele.

Constelaţii ameţitoare, focuri reci în toate nuanţele primare. Cum îl privea aşa, cerul se preschimbă din violet în negru-abanos. Un meteorit îl brăzdă într-un arc scurt, spectaculos pe sub Mama Bătrână şi se stinse. Focul arunca umbre stranii în timp ce iarba-diavolului ardea în felul ei lent şi alcătuia noi forme - nu ideograme, ci o simplă încrucişare vag înfricoşătoare în simplitatea ei fără sens. Aranjase iarba nu într-un fel artistic, ci doar într-unul eficient.

Amintea de negru şi alb. Amintea de un om care ar îndrepta tablourile strâmbe într-o cameră de hotel. Focul arse cu flacără molcomă, egală, şi fantome dănțuiau în miezul lui incandescent. Pistolarul nu văzu. Cele două tipare, arta şi măiestria, se contopiră în timp ce el dormea. Vântul se tânguia, o vrăjitoare cu cancer la stomac. Din când în când, o capricioasă pală descendentă făcea fumul să se rotească şi să sufle spre el, iar el îl inspira. Dădea naştere la vise aşa cum un mic corp străin dă naştere la o perlă într-o scoică.

Pistolarul gemu de câteva ori odată cu vântul. Stelele se arătară la fel de indiferente la aceasta cum se arătau față de războaie, crucificări, învieri. Şi asta l-ar fi mulțumit pe pistolar.

2

Coborâse ultimele coline trăgând după el catârul care deja avea ochii morți şi bulbucați de la căldură. Cu trei săptămâni în urmă trecuse de ultimul oraş şi de atunci nu văzuse înaintea ochilor decât drumul de trăsuri pustiu şi câte un cătun format din colibele sărăcăcioase ale locuitorilor de la graniță. Cătunele se răsfiraseră şi rămăseseră ici-colo colibe solitare, majoritatea locuite de leproşi sau nebuni. Considera că nebunii sunt o companie mai bună. Unul îi dăduse o busolă Silva din oțel inoxidabil şi-l rugase să i-o ofere Omului Iisus.

Pistolarul o luase cu o mină gravă. Dacă avea să-L vadă, avea să-i dea busola.

Nu se aştepta la asta, dar orice era posibil. O dată văzuse un taheen - acesta, în speță, era un om cu cap de corb -, dar nemernicul fugise la chemarea sa, croncănind ceva ce-ar fi putut fi cuvinte. Ceva ce-ar fi putut fi ocări.

Cinci zile trecuseră de la ultima colibă şi el începuse să creadă că altele nici nu vor mai fi, când trecu creasta ultimului deal erodat şi văzu familiarul acoperiş înierbit şi povârnit pe spate.

Locuitorul deşertului, un om surprinzător de tânăr cu o chică zbârlită de păr roşcovan care-i ajungea aproape până la brâu, plivea cu un aer de abandon desăvârşit un lan de porumb sfrijit. Catârul scoase un mormăit şuierat şi locuitorul ridică privirea, ochii lui albaştri scânteietori ațintindu-se într-o clipă asupra pistolarului. Locuitorul era neînarmat, nu avea la el nici piroane şi nici alm din câte vedea pistolarul. Ridică spre străin ambele mâini într-un gest scurt de salut, după care se aplecă iar în porumb, încovoindu-se peste şirul de lângă coliba sa, aruncând peste umăr iarba-diavolului şi câte un lujer necrescut.

Părul lui flutura în vântul care venea acum direct dinspre deşert, fără a întâmpina vreo oprelişte.

Pistolarul coborî încet dealul, trăgându-şi măgarul pe care ploştile lui clipoceau.

Se opri la marginea lanului mic de porumb parcă ars, trase o gură de apă dintr-o ploscă pentru a-şi trezi glandele salivare şi scuipă pe solul arid.

— Viață pentru recolta ta.

— Viață pentru viața ta, răspunse locuitorul deşertului şi se ridică. Îi pocni spatele. Îl scrută semeț pe pistolar. Mica porțiune din fața sa vizibilă între barbă şi păr părea neatinsă de lepră, iar ochii, deşi puțin înflăcărați, păreau ai unui om întreg la minte.

— Zile lungi şi nopți uşoare, străine.

— Şi ție de două ori pe-atât de multe.

— Puțin probabil, răspunse locuitorul şi scoase un râset scurt. N-am altceva decât porumb şi fasole, zise el. Porumbu-i gratis, da' pentru fasole tre' să dai ceva. Mi-o aduce cineva o dată la câtva timp. Omu' nu stă mult aici.

Locuitorul râse în treacăt. Se teme de spirite. Se teme şi de omul-pasăre.

— L-am văzut. Pe omul-pasăre, adică. A fugit de mine.

— Mdie, şi-a rătăcit calea. Zice că e-n căutarea unui loc numit Algul Siento, numai că uneori îi spune Rai Albastru ori simplu Rai, nu-mi dau seama care.

Auzit-ai tu de el?

Pistolarul clătină din cap.

— Păi... nu muşcă şi nu-mpuşcă, aşa că ducă-se dracului. Eşti tu viu au mort?

— Viu, zise pistolarul. Vorbeşti cum vorbesc oamenii manni.

— Am stat cu ei o vreme, da' aia nu era viață pentru mine; prea prietenoşi sunt şi mereu cu ochii după găurile din țesătura lumii.

Asta aşa era, reflectă pistolarul. Oamenii-manni erau mari călători.

Un moment, se priviră reciproc în tăcere, după care locuitorul întinse mâna.

— Brown este numele meu.

Pistolarul îi strânse mâna şi-i spuse cum îl cheamă. Când făcu asta, corbul costeliv croncăni de pe vârful jos al acoperişului de iarbă. Locuitorul gesticulă spre el scurt:

— Cela-i Zoltan.

La auzul numelui său, corbul croncăni din nou şi îşi luă zborul spre Brown. Ateriză pe capul locuitorului şi se cuibări cu ghearele împletite ferm în chica lui zbârlită.

— În mă-ta, croncăni Zoltan vesel. În mă-ta cu tine şi calu' ce te-aduse aci.

Pistolarul încuviință din cap cu bunăvoință.

— Fasole, fasole, al muzicii fruct, recită corbul, pradă inspirației. Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult.

— Tu l-ai învățat asta?

— Altceva nu vrea să învețe, bag sama, zise Brown. Am încercat o dată să-l învăț Tatăl Nostru. Ochii i se pierdură un moment dincolo de colibă, spre deşertul aspru şi plat. Bag sama că ăsta nu-i un loc bun pentru Tatăl Nostru.

Tu eşti pistolar. Am dreptate?

— Da.

Se lăsă pe vine şi îşi scoase hârtia şi tutunul. Zoltan îşi luă zborul de pe capul lui Brown şi ateriză pe umărul pistolarului.

— Credeam că cei ca tine au dispărut.

— Vezi bine că nu-i aşa.

— Din Lumea Dinăuntru venit-ai?

— Acum mult timp, aprobă pistolarul.

— Mai rămas-a ceva acolo?

La aceasta, pistolarul nu răspunse, însă chipul său sugera că era un subiect ce nu trebuie dezvoltat.

— 'L urmăreşti pe cela, bag sama.

— Da. Şi inevitabil urmă întrebarea: E mult de când a trecut pe aici?

Brown ridică din umeri.

— Nu ştiu. Timpu' curge ciudat aci. Ciudate-s şi distanțele şi direcțiile.

Mai bine de două săptămâni. Mai puțin de două luni. Omu' cu fasolea a venit de două ori de cân' a trecut el. Aş zice şase săptămâni. Da' probabil că greşesc.

— Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult, zise Zoltan.

— A zăbovit? întrebă pistolarul.

Brown încuviință din cap.

— A stat la cină, aşa cum o să stai şi tu, bag sama. Ne-am ținut de urât.

Pistolarul se ridică în picioare şi pasărea zbură înapoi pe acoperiş, cârâind.

El simți o nerăbdare stranie care-i dădea fiori.

— Despre ce a vorbit?

Brown ridică din sprânceană la el.

— Nu despre multe. Dacă plouă vreodată şi când am venit aici şi dacă mi-am îngropat nevasta. A întrebat dacă făceam parte dintre oamenii manni şi eu am spus mdie, pentru că mi se părea că el ştie deja asta. Aproape numai eu am vorbit, lucru neobişnuit. Făcu o pauză şi singurul sunet care se auzi fu cel al vântului puternic. E-un vrăjitor, nu?

— Printre altele.

Brown aprobă uşor din cap.

— Ştiam. A scos un iepure din mânecă, gata spintecat şi bun de aruncat în oală. Asta eşti şi tu?

— Vrăjitor? Pistolarul râse. Eu nu sunt decât un om.

— N-o să-l prinzi niciodată.

— Ba o să-l prind.

Se uitară unul la celălalt, între ei plutind pe dată un sentiment profund, locuitorul deşertului pe pământul lui uscat ca iasca, pistolarul pe pământul tasat care se prelungea spre deşert. Duse mâna după amnar.

— Poftim.

Brown scoase un chibrit cu vârf de sulf şi-l scăpără cu o unghie murdară.

Pistolarul vârî vârful ţigării în flacără şi inhală.

— Mersi.

— Poate vrei să-ţi umpli ploştile, zise locuitorul deşertului, întorcându-se cu spatele. Izvoru-i sub streaşină-n spate. Eu mă apuc de cină.

Pistolarul păşi tiptil peste şirurile de porumb şi se duse în spatele clădirii.

Izvorul se afla pe fundul unui puţ săpat manual şi cu pereţii acoperiţi în piatră pentru a împiedica surparea pământului sfărâmicios. Coborând scara din răchită, pistolarul gândi că pietrele reprezentau munca a pe puţin doi ani - excavarea, transportul, aşezarea lor. Apa era limpede, dar curgea încet, aşa că umplerea ploştilor dură mult. Tocmai când punea dopul celei de-a doua, Zoltan se aşează din zbor pe marginea puţului.

— În mă-ta cu tine şi calu' ce te-aduse aci, îl sfătui el.

Luat prin surprindere, pistolarul ridică privirea. Puţul era adânc cam de patru metri şi jumătate: i-ar fi fost destul de uşor lui Brown să arunce un bolovan peste el, să-i spargă capul şi să fure tot ce avea asupra lui. Un nebun sau un lepros n-ar fi făcut-o; Brown nu era nici una, nici alta. Şi totuşi îi plăcea de Brown, aşa că alungă gândul şi luă restul de apă pe care vrerea Domnului i-o scosese în cale. Oricare alta ar mai fi fost vrerea Domnului era treaba ka-ului, nu a sa.

Când intră pe uşa colibei şi coborî scările (podeaua locuinţei era sub nivelul solului, gândită astfel pentru a capta şi a reţine răcoarea nopţilor), Brown îndesa ştiuleţi de porumb în tăciunii unui foc mic cu o spatulă noduroasă din lemn tare. Două farfurii ciobite fuseseră aşezate la cele două capete ale

unei pături cenuşii. Apa pentru fasole tocmai începea să bolborosească într-o oală agățată deasupra focului.

— O să plătesc şi pentru apă.

Brown nu ridică ochii.

— Apa e un dar de la Dumnezeu, cum cred că bine ştii. Fasolea o aduce Pappa Doc.

Pistolarul scoase un hohot aspru de râs şi se aşeză cu spatele sprijinit de un perete imperfect, îşi încrucişă brațele şi închise ochii. După puțin timp, îi ajunse la nas mirosul de porumb prăjit. Se auzi un răpăit sec când Brown aruncă în oală o mână de fasole uscată. Din când în când, un *tac-tac-tac* al lui Zoltan care se plimba agitat pe acoperiş. Era obosit; mersese câte şaisprezece şi uneori chiar optsprezece ore pe zi de când lăsase în urmă oroarea ce avusese loc în Tull, ultimul sat. Iar de douăsprezece zile încoace mergea pe jos; catârul era la capătul puterilor, mai trăia doar pentru că aşa se obişnuise.

Cândva cunoscuse un băiat pe nume Sheemie care avea un catâr. Sheemie nu mai era acum; acum nu mai era nimeni din cei de demult; decât ei doi: el şi omul în negru. Auzise zvonuri cum că ar fi existat alte pământuri dincolo de acesta, pământuri verzi într-un loc numit Lumea de Mijloc, însă era greu de crezut. Aici, pământurile verzi păreau rodul fanteziei unui copil.

Tac-tac-tac.

Două săptămâni, spusese Brown, sau chiar şi şase. Nu conta. Existau calendare în Tull, iar cei de acolo îşi amintiseră de omul în negru datorită bătrânului pe care îl vindecase la trecerea lui pe acolo. Doar un bătrân răpus de iarbă. Un bătrân de treizeci şi cinci de ani. Iar dacă Brown avea dreptate, de atunci se apropiase destul de mult de omul în negru. Însă venea deşertul. Iar deşertul avea să fie un iad.

Tac-tac-tac...

Dă-mi aripile tale, pasăre. Mi le voi deschide şi voi zbura pe curenții calzi de aer.

Dormi.

3

Brown îl trezi peste o oră. Era întuneric. Singura lumină era strălucirea de-un roşu stins a tăciunilor din vatră.

— Catârul tău a murit, îl anunță Brown. Rău îmi pare. Cina-i gata.

— Cum?

Brown înălță din umeri.

— Prăjit şi fiert, cum altfel? Faci nazuri?

— Nu, catârul.

— S-a-ntins doar la pământ, atâta tot. Părea că este un catâr bătrân. Şi cu o oarecare părere de rău: Zoltan i-a mâncat ochii.

— O! Trebuia să se aştepte la asta. Bine.

Brown îl surprinse din nou când se aşezară pe pătura care le servea drept masă cerând o scurtă binecuvântare: Ploaie, sănătate, triumful spiritului.

— Crezi în viața de apoi? îl întrebă pistolarul când Brown îi puse în farfurie trei ştiuleți calzi de porumb.

Brown aprobă din cap.

— Cred că asta e.

4

Boabele de fasole erau ca gloanțele, porumbul - tare. Afară, vântul biruitor şuiera şi se tânguia pe la streşinile de la nivelul solului. Pistolarul mâncă repede, hămesit, bând patru căni de apă până să termine. La jumătatea mesei se auzi la uşă un răpăit ca de mitralieră. Brown se ridică şi-l lăsă pe Zoltan să intre. Pasărea zbură prin încăpere şi se aşeză îmbufnată în colț.

— Al muzicii fruct, bodogăni ea.

— Te gândeşti vreodată s-o mănânci? întrebă pistolarul.

Locuitorul râse.

— Animalele vorbitoare sunt tari, zise el. Păsările, billy-bumblerii, ființele umane. Îs toate tari la mâncat.

După cină, pistolarul îi oferi din tutunul său. Locuitorul, Brown, acceptă nerăbdător.

Acum, îşi spuse pistolarul. *Acum vor veni întrebările*.

Dar Brown nu puse nici o întrebare. Fumă tutun crescut în Garlan cu ani în urmă şi se uită la tăciunii aproape stinşi din foc. Era deja simțitor mai rece în colibă.

— Nu ne duce în ispită, zise Zoltan pe nepusă masă pe un ton apocaliptic.

Pistolarul tresări de parcă s-ar fi tras asupra lui cu pistolul. Fu pe dată sigur că toate acestea erau o iluzie, că omul în negru făcuse o vrajă şi încerca să-i spună ceva într-un fel simbolic, înnebunitor de ermetic.

— Ai auzit de Tull? întrebă el imediat.

Brown încuviință din cap.

— Am trecut prin el venind încoace, m-am dus înapoi să vând porumb şi să beau un pahar de whisky. A plouat în anul acela. A ținut poate cincisprezece minute. Pământul a părut pur şi simplu să se deschidă şi să absoarbă totul. O oră mai târziu era la fel de alb şi de uscat ca oricând. Dar porumbul - Doamne, porumbul. Vedeai cu ochiul liber cum creşte. Asta nu era aşa de rău. Dar îl puteai *auzi*, de parcă ploaia i-ar fi dat grai. Nu era un sunet prea vesel. Părea că suspină şi geme, ieşind din pământ. Făcu o pauză. Aveam surplus, aşa că l-am dus şi l-am vândut. Pappa Doc a spus c-o face el, dar m-ar fi înşelat. Aşa că m-am dus personal.

— Nu-ți place la oraş?

— Nu.

— Era să fiu ucis acolo, zise pistolarul.

— Chiar aşa?

— Cum mă vezi şi cum te văd. Şi am ucis un om care era atins de Dumnezeu, zise pistolarul. Numai că nu Dumnezeu îl atinsese, ci omul cu iepurele în mânecă. Omul în negru.

— Ți-a întins o cursă.

— Mulțumescu-ți, că adevăr grăieşti.

Se priviră reciproc peste umbre, momentul căpătând nuanțe definitive.

Acum *vor veni întrebările*.

Dar Brown tot nu avea întrebări de pus. Țigara i se redusese la un chiştoc aprins, însă când pistolarul îi arătă punga sa, Brown clătină din cap.

Zoltan se foi neastâmpărat, păru să vrea să zică ceva, tăcu.

— Să-ți povestesc întâmplarea? întrebă pistolarul. În mod normal nu sunt un mare vorbitor, dar...

— Uneori ajută să vorbeşti. Te ascult.

Pistolarul îşi căută cuvintele de început şi nu găsi nici unul.

— Trebuie să-mi golesc vezica, zise el.

Brown încuviință din cap.

— Goleşte-o în porumb, te rog.

— Sigur.

Urcă scările şi ieşi în întuneric. Stelele scânteiau pe cer. Vântul pulsa.

Urina sa se arcui peste lanul prăfuit într-un jet nesigur. Omul în negru îl atrăsese acolo. Nu era deloc imposibil ca Brown însuşi *să fie* omul în negru.

Putea să...

Pistolarul îşi alungă aceste gânduri inutile şi neliniştitoare. Singura eventualitate căreia nu învățase să-i facă față era posibilitatea propriei sale nebunii.

Se înapoie în casă.

— Te-ai hotărât deja dacă sunt sau nu un miraj? întrebă Brown, amuzat.

Pistolarul se opri pe palierul minuscul, surprins. Apoi coborî încet şi se aşeză.

— Mi-a trecut gândul prin minte. Eşti?

— Dacă sunt, sunt fără ştirea mea.

Acesta nu era un răspuns care să-l ajute prea mult, însă pistolarul hotărî să abandoneze subiectul.

— Am început să-ți vorbesc despre Tull.

— Se dezvoltă?

— E mort, zise pistolarul. L-am ucis eu.

Se gândi să adauge: *Iar acum am să te ucid pe tine, dacă nu din alt motiv, atunci pentru că nu vreau să dorm cu un ochi deschis*. Dar să fi ajuns la un asemenea comportament? Dacă

da, de ce să se mai sinchisească să meargă mai departe? De ce, dacă devenise ceea ce urmărea?

Brown spuse:

— Nu vreau nimic de la tine, pistolarule, decât să fiu tot aici când vei merge mai departe. N-am să te implor să-mi cruți viața, dar asta nu înseamnă că nu vreau să mai trăiesc încă puțin de-aici încolo.

Pistolarul închise ochii. I se învârtea capul.

— Spune-mi ce eşti, zise el aspru.

— Un simplu om. Unul care nu-ți vrea nici un rău. Şi încă sunt dispus să ascult, dacă tu mai vrei să vorbeşti.

La aceasta, pistolarul nu răspunse nimic.

— Bag sama că n-o să ți se pară normal să vorbeşti decât dacă te invit, spuse Brown, aşa că te invit. Vrei să-mi vorbeşti despre Tull?

Pistolarul fu surprins să descopere că, de data aceasta, cuvintele îl aşteptau.

Începu să vorbească în reprize monotone care încet se transformară într-o poveste uniformă, uşor inexpresivă. Descoperi că este în mod ciudat surescitat. Vorbi până târziu în noapte. Brown nu-l întrerupse deloc.

Şi nici pasărea.

5

Cumpărase catârul în Pricetown, iar când ajunsese în Tull animalul era încă odihnit. Soarele apusese cu o oră mai devreme, dar pistolarul îşi continuase drumul ghidat de strălucirea oraşului reflectată pe cer, apoi de straniile note clare ale unui pian de tavernă care cânta “Hey Jude”. Drumul se lărgea pe măsură ce alte drumuri, secundare, se intersectau cu el. Ici şi colo pe cer se vedeau scânteieri de stele, toate acum moarte de mult.

Pădurile dispăruseră deja de mult timp şi locul lor fusese luat de întinderi plate de pământ, uniforme, ca de prerie: câmpii nesfârşite, pustiite, căzute pradă plantelor de timoftică şi altor buruieni pitice; domenii sinistre, părăsite, dominate de

conace umbroase, posomorâte, prin care fără îndoială hălăduiau demoni; bordeie povârnite, goale, din care oamenii fie se mutaseră de bunăvoie, fie fuseseră forțați să o facă; din loc în loc, câte o cocioabă a unui locuitor singuratic, trădată pe întuneric de o luminiță pâlpâitoare sau pe timp de zi de ursuzi urmaşi ai unor clanuri ce trudeau în linişte deplină pe câmpii. Culturile erau în principal de porumb, însă mai erau şi de fasole şi cârmâz. Câte o vacă sfrijită îl privea uneori cu ochi tâmpi dintre trunchiuri decojite de anin.

De patru ori trecuseră pe lângă el trăsuri, de două ori pe direcția lui şi de două din direcție opusă, aproape goale când se apropiau din spate şi-i depăşeau pe el şi pe catârul lui, ceva mai pline când se îndreptau spre pădurile din nord. Când şi când, câte un fermier trecea pe lângă el cu picioarele săltate pe apărătoarele de noroi ale căruței sale, ferindu-şi temător ochii de bărbatul cu pistoale la brâu.

Era un ținut neprietenos. Plouase de două ori de când plecase din Pricetown, cu zgârcenie de ambele dăți. Până şi timoftica părea galbenă şi tristă. Un ținut în care să nu zăboveşti. Nu văzuse nici urmă de omul în negru. Poate că luase o trăsură.

Drumul făcea un cot şi, dincolo de el, pistolarul îşi struni catârul şi se uită în jos la Tull. Era aşezat pe fundul unui defileu circular, în formă de cazan, un giuvaier brut încastrat într-o bijuterie ieftină. Se vedeau câteva lumini, majoritatea strânse în jurul locului de unde venea muzica. Păreau să fie patru străzi, trei intersectându-se în unghi drept cu drumul de trăsuri care era artera principală a oraşului. Poate că va găsi o cafenea. Se îndoia de asta, însă posibilitatea exista. Îşi opinti catârul.

Drumul era mărginit acum, din loc în loc, de mai multe case, majoritatea tot părăsite. Trecu pe lângă un cimitir mic cu scânduri de lemn putrede în chip de lespezi funerare înclinate, năpădite de buruieni şi de smocuri luxuriante de iarba-diavolului. O sută cincizeci de metri mai încolo, poate, trecu pe lângă un indicator ros pe care scria: TULL.

Vopseaua era scorojită şi scrisul aproape ilizibil. Puțin mai încolo era altul, însă pistolarul nu reuşi să citească nimic din ce scria pe el.

Când intră în oraş, un cor afon de voci pe jumătate duse se înălță odată cu ultimul vers tărăgănat al piesei “Hey Jude” - “Naa-naa-naa naa-na-na-na... hey, Jude...”. Era un sunet mort, ca vântul în scorbura unui copac putred.

Doar ritmul sacadat şi prozaic al pianului de tavernă îi spulbera bănuiala că omul în negru poate adusese fantome să populeze un oraş părăsit. Surâse puțin la acest gând.

Erau oameni pe străzi, dar nu mulți. Trei femei îmbrăcate în pantaloni negri largi şi bluze identice în culori țipătoare trecură pe trotuarul opus, ignorându-l cu o vădită curiozitate. Chipurile lor păreau să plutească deasupra corpurilor aproape invizibile aidoma unor mingi palide cu ochi. Un bătrân cu un aer grav şi o pălărie de pai îndesată bine pe creştetul capului îl urmări de pe treptele unui magazin cu ferestrele bătute în scânduri. Un croitor deşirat şi clientul său întârziat se opriră să-i privească trecerea; croitorul ridică felinarul la geam ca să-l vadă mai bine. Pistolarul înclină din cap. Nici croitorul, nici clientul nu-i răspunseră la salut. Le simțea ochii ațintiți insistent asupra tocurilor care-i atârnau la şolduri. Un băiat de vreo treisprezece ani şi o fată care putea să-i fie surioară ori mândruță traversară strada un cvartal mai încolo, pregetând imperceptibil. Paşii lor ridicară în aer norişori de praf.

Acolo, în oraş, majoritatea felinarelor de pe marginea drumului funcționau, însă nu erau electrice; laturile lor din foiță de mică erau înceţoşate de aburi de petrol. Unele fuseseră sparte. Se vedea un staul care abia se mai ținea în picioare, a cărui supraviețuire probabil că depindea de traseul trăsurilor. Trei băieți stăteau ghemuiți fără a scoate o vorbă în jurul unui cerc trasat în colb pentru jocul cu bile, de-o parte a gurii deschise a grajdului, şi fumau țigări din pănuşi de porumb. Umbrele lor se alungeau în curte. Unul avea o coadă de scorpion înfiptă la bentița pălăriei. Altul avea ochiul stâng umflat, cu globul ieşindu-i orb din orbită.

Pistolarul îşi îndemnă catârul pe lângă ei şi se uită în interiorul slab luminat al grajdului. Acolo ardea palid o lampă. O umbră tremura şi pâlpâia în timp ce un bătrân bălălău îmbrăcat în salopetă îndesa cu furca fân de timoftică în şură, icnind din greu la fiecare mişcare.

— Hei! strigă pistolarul.

Furca şovăi şi grăjdarul întoarse spre el doi ochi gălbui.

— Hei şi ție!

— Am aici un catâr.

— Bravo ție.

Pistolarul aruncă în semiîntuneric un ban de aur greu, inegal bătut, care răsună pe scândurile vechi, pline de pleavă, şi scânteie.

Grăjdarul făcu un pas în față, se aplecă, îl ridică, miji din ochi la pistolar.

Privirea lui alunecă spre curelele pistoalelor şi încuviință trist din cap.

— Cât timp vrei să-l țin?

— O noapte sau două. Poate mai mult.

— N-am rest pentru aur.

— Nici n-am cerut să-mi dai.

— Bani murdari, bodogăni grăjdarul.

— Ce ai spus?

— Nimic.

Grăjdarul luă catârul de frâu şi-l duse înăuntru.

— Spală-l bine! strigă pistolarul. Vreau să-i simt mirosul când mă întorc, ascultă la mine!

Bătrânul nu se întoarse. Pistolarul se duse spre băieții ghemuiți în jurul cercului din praf. Aceştia urmăriseră toată discuția cu un interes disprețuitor.

— Zile lungi şi nopți uşoare, li se adresă pistolarul afabil.

Nici un răspuns.

— Locuiți în oraş, băieți?

Nici un răspuns, decât poate cel al cozii de scorpion: aceasta păru să încuviințeze.

Unul dintre băieți îşi scoase dintre buze o țigară de pănuşi incredibil de îndoită, apucă o bilă verde cu model de ochi de

pisică şi o aruncă în cercul din colb. Lovi o bilă opacă şi o scoase din cerc. Luă bila cu ochi de pisică şi se pregăti să arunce din nou.

— E vreo cafenea în oraşul ăsta? întrebă pistolarul.

Unul dintre ei ridică privirea, cel mai tânăr. La colțul gurii avea un herpes mare, însă ochii lui erau de aceeaşi mărime şi plini de-o inocență care nu avea să dureze mult în haznaua aceea. Se uită la pistolar cu o mirare slab mascată care reuşea să fie deopotrivă mişcătore şi înfricoşătoare.

— Ați putea mânca un burger la Sheb.

— Asta-i taverna cu pian?

Băiatul aprobă din cap.

— Mdie.

Ochii tovarăşilor lui căpătaseră o expresie urâtă şi ostilă. Probabil că băiatul va avea de plătit pentru că deschisese gura şi vorbise blând.

Pistolarul îşi atinse borul pălăriei.

— Îți sunt recunoscător. Mă bucur să aflu că cineva în oraşul ăsta e destul de isteț şi ştie să vorbească.

Merse mai departe, urcă pe trotuarul de scânduri şi porni la pas spre barul lui Sheb, auzind clar vocea răutăcioasă a altui băiat, doar un pițigăiat tremurat:

— Mâncător de iarbă! De când îți regulezi sora, Charlie? Mâncător de iarbă!

Apoi un sunet de lovitură şi un plânset.

În fața tavernei lui Sheb erau aprinse trei lămpi cu kerosen, câte una de fiecare parte a uşilor batante şi una bătută într-un cui deasupra. Refrenul lui “Hey Jude” se stinsese şi pianul clămpănea acum o altă baladă veche. Voci murmurau ca nişte coarde rupte. Pistolarul zăbovi afară un moment, uitându-se înăuntru. Podea cu rumeguş, scuipători lângă mesele cu picioare instabile.

Un bar dintr-o scândură aşezată pe capre. O oglindă cleioasă în spatele lui, reflectând imaginea pianistului, care purta, cum altfel, gârboveala tipică a pianiştilor. Capacul pianului fusese înlăturat, aşa că se puteau vedea ciocănelele

de lemn cum urcă şi coboară în timp ce drăcovenia era acționată.

Barmanița era o femeie cu păr blonziu îmbrăcată într-o rochie albastră, murdară.

O bretea era prinsă cu un ac de siguranță. În fundul sălii erau poate şase localnici care beau şi jucau apatici “Fiți atenți la mine”. Alți vreo şase erau strânşi în jurul pianului. Patru sau cinci la bar. Şi un bătrân cu păr cărunt şi zburlit la o masă de lângă uşi. Pistolarul intră.

Capetele se întoarseră spre el şi pistoalele lui. Urmă un moment de tăcere aproape deplină, întreruptă doar de pianistul care nu-l observase şi care continuă să cânte. Apoi femeia şterse barul şi lucrurile reveniră la normal.

— Fiți atenți la mine, zise unul dintre jucătorii din colț şi puse patru cărți de pică lângă trei inimi roşii, rămânând cu mâna goală. Cel care pusese inimile înjură, împinse de lângă el banii de mizăşi se împărți următoarea mână.

Pistolarul se apropie de femeia de la bar.

— Aveți carne? întrebă el.

— Sigur.

Femeia îl privi în ochi; poate că la început fusese frumuşică, dar de atunci lumea mersese mai departe. Acum fața îi era umflată şi fruntea îi era brăzdată în zigzag de o cicatrice lividă. O acoperise abundent cu pudră, dar asta nu făcea decât să atragă atenția la ceea ce trebuia să ascundă.

— Carne curată de vită. Muşchi file. Da’ e scumpă.

Haida-de, *muşchi file*, îşi spuse pistolarul. *Ce ai tu în răcitor e ceva provenit de la o ființă cu trei ochi, şase picioare, sau amândouă - eu aşa aş zice, doamnă-sai.*

— Vreau trei burgeri şi o bere, de nu ți-e cu bănat.

Din nou acea imperceptibilă schimbare de ton. Trei hamburgeri. Gurile din jur se umplură de salivă şi limbile linseră buzele cu mare poftă. Trei hamburgeri.

Văzuse careva vreun om care să mănânce trei hamburgeri deodată?

— Asta o să te coste cinci gulugani. Ți-elegi ce-i ăia gulugani?

— Dolari?

Ea încuviință din cap, aşa că probabil se referea la *gologani*. Asta bănuia el, în orice caz.

— Asta cu bere cu tot? întrebă el, surâzând subțire. Sau berea costă în plus?

Ea nu-i răspunse la surâs.

— Meiu-l dau de-a moaca. Numa' să văd întâi banii.

Pistolarul puse pe bar un ban de aur şi toți ochii se ațintiră asupra lui.

În spatele barului, la stânga oglinzii, era un grătar cu cărbuni care fumegau.

Femeia dispăru într-o încăpere mică dindărătul lui şi se întoarse cu carnea pe o bucată de hârtie. Desfăcu trei chiftele şi le puse pe grătar. Mirosul care se ridică era înnebunitor. Pistolarul îşi păstră indiferența de nezdruncinat, doar marginal conştient de pianul care-şi încetinise ritmul, de jocul de cărți care întârzia să continue, de privirile piezişe ale chefliilor.

Bărbatul fu aproape în spatele lui când pistolarul îl observă în oglindă.

Bărbatul era aproape complet chel şi avea mâna strânsă pe plăselele unui cuțit de vânătoare uriaş legat la curea.

— Du-te de stai jos, zise pistolarul. Ai milă de tine, prostovane.

Bărbatul se opri. Ridică inconştient buza de sus, ca un câine, şi urmă un moment de tăcere. După care bărbatul se întoarse la masa lui şi lucrurile reintrară pe făgaşul normal.

Berea veni într-un pahar înalt de sticlă crăpată.

— N-am să-ți dau rest la aur, zise femeia cu îndârjire.

— Nici nu mă aştept să-mi dai.

Ea înclină nervoasă din cap, de parcă această dovadă evidentă de mărinimie, fie şi în folosul ei, ar fi stârnit-o. Dar luă moneda de aur şi o clipă mai târziu hamburgerii veniră pe o farfurie soioasă, încă roşii pe la margini.

— Ai sare?

I-o dădu într-o ulcică pe care o scoase de sub bar, bulgări albi pe care el trebuia să-i sfărâme cu degetele.

— Pâine?

— N-am pâine.

Pistolarul ştia că minte, dar ştia şi de ce, aşa că nu insistă. Bărbatul chel se holba la el cu ochi cianotici, încleştând şi descleştând pumnii pe suprafaţa scrijelită şi ciobită a mesei. Nările i se umflau regulat, adulmecând mirosul cărnii. Asta, cel puţin, era gratis.

Pistolarul începu să mănânce fără grabă, necăutând să simtă vreun gust, doar tăind carnea în bucăţi şi îndesând-o în gură cu furculiţa, încercând să nu se gândească la cum arătase vaca din care provenea mâncarea sa. Muşchi file, spusese ea. Mda, foarte probabil! Şi porcii vor dansa commala sub clarul Lunii Neguţătorului.

Terminase deja, se pregătea să mai ceară o bere şi să-şi ruleze o ţigară, când o mână îi căzu pe umăr.

Observă pe dată că în sală se lăsase din nou tăcerea şi simţi tensiunea în aer. Se răsuci şi se uită drept la faţa bărbatului care dormea lângă uşă atunci când el intrase. Era o faţă înfiorătoare. Miasma ierbii-diavolului era insuportabilă.

Ochii erau osândiţi, ochii holbaţi, bulbucaţi ai unuia care vede şi totuşi nu vede, ochi întorşi mereu înăuntru spre iadul steril al viselor scăpate de sub control, al viselor dezlănţuite ieşite din mlaştinile urât mirositoare ale subconştientului.

Femeia de la bar scoase un geamăt scurt.

Buzele crăpate tremurară, se ridicară, dezvelind dinţi verzi ca lichenii, şi pistolarul îşi spuse: *Acum nici măcar nu mai fumează iarba, ci o mestecă. Chiar o* mestecă.

Şi imediat după aceea: *E un om mort. Ar fi trebuit să moară acum un an.*

Şi imediat după aceea: *Omul în negru a făcut asta.*

Se priviră intens unul pe celălalt, pistolarul şi omul care păşise pe tărâmul nebuniei.

Bărbatul vorbi şi pistolarul, uluit, se auzi interogat în Limba Nobilă din Gilead.

— Un gulden pentru o favoare, pistolar-sai. Doar unul? O nimica toată.

Limba Nobilă. Un moment, mintea lui refuză să o recunoască. Trecuseră ani de zile - Doamne! -, secole, milenii; Limba Nobilă nu mai exista; el era ultimul, ultimul pistolar. Ceilalți erau...

Năucit, duse mâna în buzunarul de la piept şi scoase un ban de aur. Mâna cu piele crăpată, râioasă, cangrenată se întinse după el, îl dezmierdă, îl ridică să reflecte lumina vâscoasă a lămpilor cu kerosen. Banul împrăştie irizații ce aminteau cu mândrie de civilizație; aurii, roşiatice, sângerii.

— *Ahhh*...

Un sunet nearticulat de plăcere. Bătrânul se întoarse pe călcâie şi porni înapoi spre masa lui, ținând moneda la nivelul ochiului, răsucind-o, făcând-o să scapere.

Taverna se golea cu rapiditate, uşile batante pendulând aiuritor înainte şi înapoi. Pianistul închise capacul instrumentului cu o bufnitură şi ieşi după ceilalți cu paşi mari, ca de vodevil.

— Sheb! strigă femeia după el, în vocea ei simțindu-se un amestec straniu de teamă şi afurisenie. Sheb, întoarce-te imediat aici! Fir-ai tu să fii!

Să fie acesta un nume pe care pistolarul îl mai auzise cândva? Credea că da, dar acum nu avea timp să mediteze la asta - ori să-ncerce să-şi aducă aminte.

Bătrânul, între timp, se întorsese la masa lui. Învârti moneda de aur pe lemnul zgâriat şi ochii lui morți-vii o urmăriră cu o fascinație stearpă. O învârti a doua oară, a treia oară, şi pleoapele i se lăsară grele. A patra oară, şi capul îi căzu pe lemnul mesei înainte ca moneda să se oprească.

— Poftim, spuse ea încet, furioasă. Mi-ai alungat clienții. Eşti mulțumit?

— Or să se întoarcă ei, o linişti pistolarul.

— Da' nu în seara asta.

— El cine este?

Arătă spre mâncătorul de iarbă.

— Du-te-n mă-ta. *Sai*.

— Trebuie să ştiu, insistă pistolarul răbdător. El...

— El ți-a vorbit ciudat, zise ea. Nort n-a vorbit aşa niciodată în viața lui.

— Caut un om. Tu ar trebui să-l ştii.

Femeia se uită țintă la el, furia stingându-i-se. Fu înlocuită de un interes iscoditor, apoi de o scânteiere încinsă, umedă, pe care pistolarul o mai văzuse înainte. Clădirea şubredă păcăni meditativ. Un câine lătră prelung, departe.

Pistolarul aşteptă. Femeia văzu că nu-i va merge cu el şi scânteierea fu înlocuită de lipsa oricărei speranțe, de o nevoie surdă fără glas.

— Cred că-mi cunoşti prețul, spuse ea. Am o mâncărime de care înainte puteam scăpa singură, dar acum nu mai pot.

El o privi neabătut. Cicatricea nu s-ar fi văzut în întuneric. Trupul ei era destul de uscățiv încât deşertul, nisipul şi eroziunea nu putuseră ofili totul.

Şi odinioară fusese frumuşică, poate chiar frumoasă. Nu că asta ar fi contat.

N-ar fi contat nici dacă în întunecimea stearpă a pântecelui ei şi-ar fi făcut cuib gândaci de mormânt. Totul fusese scris. Undeva, o mână scrisese totul în cartea ka-ului.

Femeia duse mâinile la față. Mai avea totuşi un dram de umezeală în corp - destul cât să lăcrimeze.

— Nu te *uita*! Nu e nevoie să te uiți la mine cu atâta răutate!

— Îmi pare rău, zise pistolarul. N-am vrut să fiu rău.

— Nici unul nu vrea! se răsti la el.

— Închide taverna şi stinge luminile.

Femeia plângea cu mâinile la față. Pistolarul era bucuros că-şi acoperea fața.

Nu din cauza cicatricei, ci pentru că asta îi reda femeii dacă nu fecioria, măcar alura feciorelnică. Acul care ținea breteaua rochiei scânteia în lumina unsuroasă.

— O să fure ceva? Îi vin de hac dacă da.

— Nu, şopti ea. Nort nu fură.

— Atunci stinge luminile.

Femeia nu vru să-şi ia mâinile de la față decât după ce ajunse în spatele lui.

Stinse lămpile una câte una, coborând fitilurile şi suflând spre flacără. Apoi luă mâna pistolarului pe întuneric şi mâna ei era caldă. Îl conduse la etaj.

Nici o lumină nu le putu ascunde fapta.

6

Rulă două ţigări pe întuneric, apoi le aprinse şi-i dădu ei una. În cameră plutea mirosul ei, liliac proaspăt, duios. Mirosul deşertului îl acoperise. Îşi dădu seama că se temea de deşertul care îl aştepta.

— Numele lui este Nort, spuse ea. Din voce asprimea nu i se ştersese câtuşi de puţin. Doar Nort. A murit.

Pistolarul aşteptă.

— A fost atins de Dumnezeu.

Pistolarul spuse:

— Nu L-am văzut niciodată.

— E aici de când mă ştiu - Nort, adică, nu Dumnezeu. Femeia râse spart în întuneric. A avut o vidanjă o vreme. S-a apucat de băut. S-a apucat de mirosit iarbă. Apoi a început să o fumeze. Copiii s-au apucat să-l urmărească peste tot şi să-şi asmută câinii asupra lui. Purta pantaloni verzi vechi care puteau. Înţelegi?

— Da.

— A început să o mestece. Spre sfârşit doar stătea acolo şi nu mânca nimic.

În mintea lui poate că se credea rege. Pe copii îi credea probabil măscăricii lui, iar pe căţei - prinţese.

— Da.

— A murit chiar în faţa tavernei ăsteia, spuse ea. A venit bocănind pe trotuarul de scânduri - ghetele lui nu se rodeau, erau nişte ghete cu întăriturі pe care le-a găsit în vechiul depou - urmat de copii şi de căţei. Părea făcut dintr-un amalgam de umeraşe răsucite. I se vedeau toate luminile iadului în ochi, dar rânjea, şi rânjetul lui semăna cu cel pe care copiii îl cioplesc în bostani şi napi iuţi la vremea Secerişului. Simţeam mirosul pământului şi-al putregaiului

şi-al ierbii. I se scurgea pe la colţurile gurii ca un sânge verde. Cred că voia să intre şi să-l asculte pe Sheb cum cântă la pian. Şi chiar în faţă s-a oprit şi a înclinat capul. L-am văzut şi mi s-a părut că aude o trăsură, deşi nu aşteptam aşa ceva. Apoi a vomitat şi ce i-a ieşit pe gură era negru şi plin de sânge.

I-a ieşit prin rânjetul ăla ca apa de canal printr-un grilaj. Putoarea a fost atât de puternică, încât te făcea să-ţi vină să-ţi iei câmpii. A ridicat braţele şi-a căzut pur şi simplu într-o rână. Asta a fost tot. A murit în propria vomă cu rânjetul ăla pe faţă.

— Frumoasă poveste.

— O, da, mulţam-sai. E-un loc frumos ăsta.

Tremura lângă el. Afară, vântul continua să se tânguie pe aceeaşi notă, iar undeva, departe, o uşă se trântea, un sunet auzit parcă într-un vis. Şoarecii mişunau în pereţi. Pistolarul îşi spuse în forul său interior că aceasta era probabil singura clădire din oraş suficient de prosperă încât să întreţină viaţa şoarecilor. Aşează o mână pe pântecele ei şi femeia tresări puternic, apoi se relaxă.

— Omul în negru, zise el.

— E musai să afli, nu-i aşa? Nu puteai doar să mă regulezi şi să adormi tun.

— E musai să aflu.

— Prea bine. O să-ţi spun.

Îi prinse mâna în ambele sale mâini şi îi spuse.

7

Venise târziu în după-masa în care murise Nort. Vântul sufla cu mânie, ridica pe sus praful, trimitea rafale de nisip şi tulpini dezrădăcinate de porumb pe străzi. Jubal Kennerly pusese lacătul la staul şi ceilalţi câţiva comercianţi îşi obloniseră ferestrele şi peste obloane puseseră scânduri. Cerul avea culoarea galbenă a brânzei învechite şi norii se fugăreau pe întinderea lui, de parcă ar fi văzut ceva înfiorător în pustiul deşertului, acolo unde zăboviseră până atunci.

Cel pe care îl urmărea pistolarul veni într-o căruță şubredă cu platforma acoperită cu o pătură care flutura în vânt. Pe față avea întipărit un rânjet lat, greu de citit. Îl priviră când sosi, şi bătrânul Kennerly, întins lângă fereastră cu o sticlă într-o mână şi în cealaltă cu carnea flască, dar încinsă a sânului fiicei sale mijlocii, hotărî să nu răspundă dacă bărbatul avea să bată la uşă.

Dar omul în negru trecu fără să încetinească murgul care îi trăgea căruța şi roțile ridicară în aer praf degrabă luat de vânt. Putea să fie un preot ori un călugăr; purta o mantie neagră pe care se aşezase praful şi o glugă largă îi acoperea capul şi-i ascundea trăsăturile feței, însă nu şi acel oribil rânjet de veselie.

Mantia se zbătea şi fâlfâia. De sub poalele ei se iteau cizme grele cu catarame şi vârf lat.

Opri în fața tavernei lui Sheb şi îşi priponi calul, care lăsă capul în jos şi pufni spre pământ. În spatele căruței dezlegă un fald, găsi o desagă bătută de vreme, şi-o aruncă peste umăr şi intră pe uşile batante.

Alice îl privi curioasă, însă nimeni altcineva nu-i observă sosirea. Clienții fideli erau beți criță. Sheb cânta imnuri metodiste în stil ragtime, iar acei fluieră-vânt cărunți care veniseră devreme ca să evite furtuna şi să participe la priveghiul lui Nort cântaseră până ce răguşiseră. Sheb, beat de aproape nu mai ştia de el, amețit şi excitat de propria existență, cânta cu o viteză febrilă, aiuritoare, degetele zburându-i ca nălucile.

Voci urlau pițigăiat şi gros, nereuşind nici un moment să acopere vuietul vântului, dar uneori părând să-i poată ține piept. În colț, Zachary îi aruncase lui Amy Feldon fustele peste cap şi-i picta simboluri magice de Seceriş pe genunchi. Alte câteva femei dădeau târcoale. Pe toți părea să-i fi cuprins febra. Strălucirea stinsă a furtunii care intra pe uşile batante părea totuşi să-şi râdă de ei.

Nort fusese întins pe două mese în mijlocul sălii. Ghetele lui cu întărituri formau un V simbolic. Gura îi atârna deschisă într-un rânjet lax, însă cineva îi închisese ochii şi pe fiecare

aşezase câte un glonț. Mâinile îi fuseseră împreunate pe piept cu un lăstar de iarba-diavolului în ele. Corpul lui mirosea a otravă.

Omul în negru îşi împinse gluga pe spate şi se duse la bar. Alice îl urmări cu privirea, simțind un fior de îngrijorare amestecat cu acea dorință familiară ce se ascundea în ea. Omul nu avea asupra lui nici un simbol religios, deşi asta în sine nu însemna nimic.

— Whisky, ceru el. Vocea îi era blândă şi plăcută. Vreau din cel bun, scumpete.

Femeia duse mâna sub tejghea şi scoase o sticlă de Star. I-ar fi putut vinde poşirca locului ca fiind ce avea mai bun, dar n-o făcu. Turnă şi omul în negru o țintui cu privirea. Avea ochi mari, luminoşi. Umbrele erau prea adânci pentru a le putea desluşi bine culoarea. Dorința ei se intensifică. Strigătele şi răcnetele continuau în spate nestingherite. Sheb, gloaba aia impotentă, cânta despre Soldații Creştini şi cineva o convinsese pe Tuşa Mill să-l susțină vocal.

Vocea ei spartă şi distorsionată brăzda larma aşa cum un topor cu lama tocită brăzdează creierul unui vițel.

— Hei. Allie!

Se duse să servească, întristată de tăcerea străinului, întristată de ochii lui fără o culoare precisă şi de propriul ei pântece neostoit. Se temea de dorințele ei. Erau capricioase şi imposibil de controlat. Puteau fi un semn al schimbării, care la rândul lui ar fi fost un semn al începutului bătrâneții sale - perioadă care, în Tull, era de obicei la fel de scurtă şi de chinuitoare ca un apus de iarnă.

Turnă bere până ce se goli butoiul, apoi desfundă altul. Ştia că nu are rost să-i ceară ajutorul lui Sheb; ar fi venit fără mari rețineri, era ca un câine, şi fie şi-ar fi retezat degetele, fie ar fi împrăştiat berea peste tot. Ochii străinului o urmăriră tot timpul cât făcu aceste lucruri; îi simțea.

— E aglomerat, spuse el când ea se întoarse. Nu-şi atinsese băutura, ci o răsucise doar în palme pentru a o încălzi.

— Priveghi, zise ea.

— L-am observat pe defunct.

— Sunt doar nişte cheflii, zise ea cu o neaşteptată ură. Toți nişte cheflii.

— Îi bucură. El e mort. Ei nu.

— Era calul lor de bătaie când era în viață. Nu e corect să fie asta pentru ei şi acum. Este...

Lăsă gândul neterminat, neputând să exprime ce anume este ori de ce era respingător.

— Mâncător de iarbă?

— Da! Ce altă bucurie să mai aibă?

Tonul ei era acuzator, însă el nu-şi feri ochii şi ea simți că-i urcă sângele în obraji.

— Îmi pare rău. Eşti preot cumva? Asta probabil te revoltă.

— Nu sunt şi nu mă. Dădu whisky-ul peste cap şi nu se strâmbă deloc.

Încă unul, te rog. Încă unul cu vârf, cum se spune în lumea de alături.

Femeia habar nu avea ce însemna asta şi se temea să întrebe.

— Mai întâi trebuie să văd ce culoare au banii tăi. Îmi pare rău.

— N-ai de ce.

Bărbatul aşează pe tejghea un argint aspru, gros la o latură, subțire la alta, şi ea spuse aşa cum avea să spună şi mai târziu:

— N-am să-ți dau rest la asta.

El clătină din cap nepăsător şi se uită absent cum femeia îi toarnă din nou.

— Eşti doar în trecere? întrebă ea.

El nu răspunse mult timp şi ea tocmai voia să repete întrebarea, când el clătină grăbit din cap.

— Nu spune vorbe lipsite de însemnătate. Eşti în prezența unui mort.

Ea se crispă, rănită şi uimită, primul ei gând fiind că bărbatul o minți cu privire la sfințenia lui pentru a o pune la încercare.

— Ai ținut la el, zise el inexpresiv. Am dreptate?

— La cine? La Nort? Femeia râse, prefăcându-se iritată pentru a-şi ascunde confuzia. Cred c-ar fi mai bine să...

— Ai suflet bun şi ți-e puțin teamă, continuă el, iar el consuma iarbă, era cu un picior în groapă. Şi acum uite unde a ajuns, a coborât şi cu celălalt picior, iar tu nu crezi că pământul se va mai deschide decât atunci când va fi timpul să te înghită şi pe tine, am dreptate?

— Ce-i cu tine, eşti beat?

— Domnu' Norton, *moolt* îi, intonă omul în negru, tărăgănând cuvintele într-un fel sardonic. Mort ca oricine altcineva. Mort ca tine sau oricine altcineva.

— Ieşi din localul meu.

Femeia simțea că în ea se dezvoltă un fior tremurător de dispreț, însă căldura continua să-i radieze din pântece.

— Nu face nimic, zise el cu duhul blândeții. Nu face nimic. Aşteaptă.

Aşteaptă doar.

Ochii erau albaştri. Ea se simți pe dată amețită, de parcă ar fi luat un drog.

— Mort ca oricine altcineva, repetă el. Înțelegi?

Ea încuviință tâmp din cap şi el râse zgomotos - un râset zdravăn, puternic, sănătos care făcu să se întoarcă privirile. Bărbatul se roti cu fața spre ei, dintr-odată în centrul atenției. Tuşa Mill şovăi şi tăcu, lăsând o notă înaltă spartă să sângereze în aer. Sheb atinse o notă discordantă şi se opri. Se uitau toți tulburați la străin. Nisipul răpăia pe pereții exteriori ai clădirii.

Tăcerea se prelungi, se prefiră. Respirația îi rămăsese în gât; se uită în jos şi văzu că ambele ei mâini apăsau pântecele sub bar. Toți se uitau la el şi el se uita la ei. Apoi râsetul se dezlănțui din nou, puternic, amplu, imposibil de negat. Însă nimeni nu simțea impulsul de a râde împreună cu el.

— Să vă arăt o minune! strigă el la ei. Dar ei rămaseră doar înmărmuriți, aidoma unor copilaşi ascultători duşi să vadă un magician în care se făcuseră prea mari ca să mai creadă.

Omul în negru sări în față şi Tuşa Mill se feri din calea lui. Bărbatul rânji feroce şi o plesni peste pântecele mare. Femeia

scăpă un gâgâit scurt, involuntar, şi omul în negru îşi lăsă capul pe spate.

— E mai bine, aşa-i?

Tuşa Mill gâgâi din nou, izbucni brusc în suspine şi o zbughi orbeşte pe uşă. Ceilalți îi urmăriră tăcuți plecarea. Furtuna începea; umbrele se urmăreau una pe cealaltă, se înălțau şi coborau pe albul de ciclorama al cerului. Un bărbat de lângă pian, cu o bere uitată în mână, scoase un icnet ca de smiorcăială.

Omul în negru se opri lângă Nort, rânjind în jos la el. Vântul vuia şi şuiera şi fremăta. Ceva mare izbi lateralul clădirii destul de tare ca s-o facă să se zdruncine, după care căzu la pământ. Unul dintre bărbații de la bare se desprinse din loc şi plecă spre un local mai liniştit, mişcându-se cu paşi mari, groteşti. Tunetul zgudui cerul cu un sunet ca tusea unui zeu.

— *Bine*? rânji omul în negru. Bine, să trecem la treabă!

Începu să-l scuipe pe Nort în față, țintind cu grijă. Scuipatul sclipea pe fruntea cadavrului, îi perla vârful ras al nasului.

Sub bar, mâinile ei prinseră a se mişca mai repede.

Sheb râse ca un nebun şi se aplecă în față. Începu să tuşească flegmă, ghemotoace uriaşe şi lipicioase pe care le scuipă. Omul în negru mugi aprobator şi-l lovi peste spate. Sheb rânji şi un dinte de aur îi scânteie în gură.

Unii fugiră. Alții se strânseră într-un cerc larg în jurul lui Nort. Fața, gâtul ridat ca o salbă de cocoş şi partea superioară a pieptului acestuia sclipeau acoperită de lichid - lichid atât de prețios în ținutul acela secetos. Şi dintr-odată ploaia de salivă încetă, ca la un semn. Se auzi o respirație sacadată, grea.

Omul în negru sări imediat peste corp, încovoindu-se pe deasupra lui într-un arc perfect. Fu o mişcare frumoasă, ca un şuvoi de apă. Ateriză pe mâini, se rostogoli şi se ridică înapoi în picioare, rânjind, după care îşi reluă locul. Unul dintre privitori uită de sine, izbucni în aplauze şi, cât ai clipi, se dădu în spate cu ochii înnegurați de groază. Îşi acoperi gura cu mâna şi fugi spre uşă.

Când omul în negru sări a treia oară peste el, Nort zvâcni.

Un sunet se auzi dinspre privitori - un murmur -, după care recăzură în tăcere. Omul în negru îşi lăsă capul pe spate şi urlă ca lupul. Trăgând aer, pieptul lui se mişca într-un ritm alert, superficial. Începu să treacă dintr-o parte în cealaltă cu rapiditate, săltând peste trupul lui Nort ca apa curgând dintr-un pahar în altul şi apoi din nou în primul. Singurul sunet din sală era şuieratul sfâşietor al respirației sale şi vibrația crescândă a furtunii.

Veni apoi momentul când Nort inspiră o dată adânc, sec. Mâinile i se zbătură şi loviră anapoda în masă. Sheb țipă şi ieşi. Una dintre femei îl urmă, cu ochii mari şi cu broboada înfoiată.

Omul în negru sări încă o dată, de două, de trei ori. Trupul de pe masă vibra acum, tremura şi răpăia şi zvâcnea ca o păpuşă mare, dar încă în principal lipsită de viață, având ascuns înăuntrul ei un mecanism monstruos.

Mirosul de putreziciune şi excrement şi descompunere se ridica în valuri sufocante.

Veni un moment când ochii lui se deschiseră.

Allie simți cum picioarele ei amorțite o poartă în spate. Se lovi de oglindă, făcând-o să tremure, şi o cuprinse o panică oarbă. O zbughi din loc ca fulgerul.

— Aşadar, iată minunea voastră, strigă omul în negru după ea, gâfâind.

V-am dat-o. Acum puteți dormi liniştiți. Nici chiar *asta* nu este ireversibilă.

Deşi este... atât de... al naibii... de *comic*...

Şi reîncepu să râdă. Sunetul se stinse pe măsură ce femeia urcă scările în fugă, neoprindu-se decât după ce uşa de la cele trei camere de deasupra barului fu zăvorâtă.

Începu să chicotească atunci, clătinându-se înainte şi înapoi pe vine, lângă uşă. Sunetul se transformă într-un tânguit pițigăiat care se suprapuse cu vântul. Continua să audă sunetul pe care îl scosese Nort când revenise la viață - sunetul de pumni lovind orbeşte în capacul unui coşciug. Ce gânduri, se întreba ea, era posibil să fi rămas în creierul lui

reanimat? Ce văzuse el cât timp fusese mort? Cât îşi mai amintea? Va vorbi? Aşteptau oare la parter secretele mormântului? Cel mai înfiorător lucru la astfel de întrebări, bănuia ea, era că o parte din tine simțea cu adevărat nevoia să le dea glas.

La nivelul inferior, Nort ieşea absent în furtună pentru a smulge nişte iarbă. Omul în negru, acum singurul client din bar, poate că-l privea, poate încă rânjind.

Când se forță să coboare în seara aceea, ducând o lampă într-o mână şi un butuc greu de sobă în cealaltă, omul în negru plecase cu căruță cu tot. Nort însă era acolo, şedea la masa de lângă intrare, de parcă n-ar fi lipsit nici o clipă.

Mirosul ierbii ieşea din el, însă nu la fel de intens cum s-ar fi aşteptat ea.

Bărbatul ridică ochii spre ea şi zâmbi firav.

— Bună, Allie.

— Bună, Nort.

Ea puse lemnul de sobă jos şi începu să aprindă lămpile fără a întoarce spatele spre el.

— Am fost atins de Dumnezeu, zise bărbatul pe un ton lăudăros. N-o să mai mor în veci. Aşa a spus el. Aşa mi-a promis.

— Bravo ție, Nort.

Surceaua pe care o ținea îi scăpă dintre degetele tremurânde şi ea o ridică din nou.

— Aş vrea să nu mai mestec iarbă, spuse el. Nu-mi mai face plăcere. Nu pare corect ca un om atins de Dumnezeu să mestece iarbă.

— Atunci, de ce nu te laşi?

Exasperarea ei o surprinse, făcând-o să-l privească pe Nort din nou ca pe un om, nu ca pe un miracol diabolic. Ce vedea în fața ochilor era un specimen cu figură cam tristă, doar pe jumătate drogat, părând înfrânt şi ruşinat.

Nu mai putea fi speriată de el.

— Tremur, spuse bărbatul. Şi o vreau. Nu mă pot lăsa. Allie, tu ai fost mereu bună cu mine... Începu să lăcrimeze.

Nici măcar nu pot să nu mai fac pe mine. Ce sunt eu? *Ce sunt eu*?

Ea se apropie de masă şi, acolo, ezită, nesigură.

— M-ar fi putut face să n-o mai vreau, zise el printre lacrimi. Ar fi putut face asta, dacă m-a putut face să revin la viață. Nu mă plâng... Nu vreau să mă plâng... Se uită în jur crispat şi şopti: M-ar putea trăsni, dacă m-aş plânge.

— Poate că este o glumă. Părea să aibă un simț al umorului dezvoltat.

Nort îşi scoase săculețul de sub cămaşă, unde-i atârna de gât, şi luă din el o mână de iarbă. Fără să stea pe gânduri, ea i-o azvârli cât colo şi, îngrozită, îşi retrase mâna.

— Nu mă pot abține, Allie, nu pot, şi dădu împleticit să mai scoată o mână de iarbă din săculeț. Ea l-ar fi putut opri, dar nu încercă. Se întoarse la aprinsul lămpilor, obosită, deşi seara era de-abia la început. Însă nimeni nu veni în noaptea aceea, doar bătrânul Kennerly, care ratase totul. Nu păru în mod deosebit surprins să-l vadă pe Nort. Poate că cineva îi povestise cele întâmplate.

Comandă bere, întrebă unde este Sheb şi o pălmui peste fund.

Mai târziu, Nort veni la ea cu o foaie de hârtie împăturită întinsă într-o mână care nu avea dreptul să fie însuflețită şi care tremura.

— Ți-a lăsat asta, zise. Era să uit. Dacă uitam, s-ar fi întors şi sigur m-ar fi ucis.

Hârtia era valoroasă, un bun de mare preț, însă ei nu-i plăcea s-o atingă pe aceasta. Părea grea, scârboasă. Pe ea era scris un singur cuvânt:

ALLIS

— De unde-mi ştia numele? îl întrebă pe Nort, care doar clătină din cap.

O desfăcu şi citi următoarele:

Vrei să afli despre Moarte. I-am lăsat lui un cuvânt.

Cuvântul acela este NOUĂSPREZECE. Dacă i-l vei rosti, mintea lui se va deschide. Îți va spune ce se află de partea cealaltă. Îți va spune ce a văzut.
Cuvântul este NOUĂSPREZECE.
Ce vei afla îți va lua mințile.
Dar mai devreme sau mai târziu vei cere să afli.
Nu te vei putea abține.
Să ai o zi frumoasă!
Walter o' Dim

P.S. Cuvântul este NOUĂSPREZECE
Vei încerca să uiți, dar mai devreme sau mai târziu îți va ieşi pe gură ca un şuvoi de vomă.
NOUĂSPREZECE

Şi, Dumnezeule mare, ştia că asta va face. Cuvântul îi tremura deja pe buze. *Nouăsprezece*, va spune ea - *Nort*, *ascultă*: *Nouăsprezece*. Şi secretele Morții şi ale tărâmului de dincolo i se vor revela.

Mai devreme sau mai târziu vei cere să afli.

A doua zi lucrurile se desfăşurară aproape normal, însă nici un copil nu-l mai urmări pe Nort. A treia zi, huiduielile se reluară. Viața îşi reintrase pe făgaşul ei. Porumbul smuls din rădăcini fu strâns la un loc de copii şi, la o săptămână după învierea lui Nort, fu ars în mijlocul străzii. Focul lumină pentru moment foarte puternic şi majoritatea chefliilor păşiră sau se împleticiră afară ca să asiste. Arătau ca nişte primitivi. Fețele lor păreau să plutească între flăcări şi sclipirea glacială a cerului. Allie îi privi şi simți un junghi scurt de disperare față de timpurile triste ale lumii aceleia. Pierdere. Lucrurile se deşiraseră. Nu le mai ținea nimic lipite de mijloc. Undeva, ceva se clătina, iar când avea să cadă, toate se vor sfârşi. Nu văzuse niciodată oceanul, nu avea să-l vadă niciodată.

— Dacă aş avea *curaj*, murmură ea. Dacă aş avea curaj, curaj, *curaj*...

Nort ridică fruntea la auzul vocii ei şi, din infern, îi adresă un zâmbet sterp. Ea nu avea curaj. Doar un bar şi o cicatrice.

Şi un cuvânt. Un cuvânt care se zbătea în spatele buzelor închise. Dacă l-ar chema acum la ea şi l-ar trage aproape, în pofida putorii lui? Dacă ar rosti cuvântul în cochilia plină de ceară căreia el îi spunea ureche? Ochii lui se vor schimba. Se vor transforma în ochii *lui* - aceia ai omului cu mantie. Şi apoi Nort va spune ce a văzut în Ținutul Morții, ce se află dincolo de pământ şi de viermi.

Nu-i voi spune niciodată cuvântul ăla.

Însă omul care îl readusese la viață pe Nort şi lăsase un mesaj - îi lăsase un cuvânt ca un pistol armat pe care, într-o zi, ea şi-l va lipi de tâmplă - ştiuse că altfel stăteau lucrurile.

Nouăsprezece va revela secretul.

Nouăsprezece *era* secretul.

Se surprinse că-l scrie într-o baltă de lichid de pe bar — *NOUĂSPREZECE* - şi îl şterse imediat, când văzu că Nort se uită la ea.

Focul se stinse repede şi clienții se întoarseră în local. Allie începu să bea câte o duşcă de whisky Star şi, până la miezul nopții, era beată criță.

8

Îşi încheie povestea şi, când el nu făcu nici un comentariu, ea îşi spuse la început că istorisirea îl adormise. O cuprinsese şi pe ea picoteala când el întrebă:

— Asta-i tot?

— Da. Asta-i tot. E foarte târziu.

— Hm.

Îşi rula o altă țigară.

— Nu-mi presăra fire de tutun în pat, îi spuse ea mai tăios decât ar fi vrut.

— Nu.

Din nou tăcere. Vârful țigării lui se aprindea şi se stingea.

— Dimineață o să pleci, zise ea inflexibil.

— Ar trebui. Cred că mi-a lăsat o capcană aici. Aşa cum ți-a lăsat şi ție una.

— Chiar crezi că numărul ăla ar...

— Dacă îți place să ai mintea întreagă, nu aminti niciodată cuvântul ăla în fața lui Nort, o sfătui pistolarul. Scoate-ți-l din gând. Dacă poți, convinge-te că după optsprezece vine douăzeci. Că jumătatea lui treizeci şi opt este şaptesprezece. Omul care s-a semnat Walter o'Dim înseamnă multe lucruri, însă mincinos, asta nu este.

— Dar...

— Când simți impulsul şi simți că e puternic, vino aici sus şi ascunde-te sub cuverturi şi rosteşte-l iar şi iar - strigă-l, dacă e nevoie - până când impulsul va trece.

— Va veni o vreme când nu va mai trece.

Pistolarul nu răspunse, căci ştia că aşa era. Capcana era de-o perfecțiune înfiorătoare. Dacă îți spune cineva că ajungi în iad dacă te gândeşti la cum arată mama ta goală (odată, când pistolarul era foarte tânăr, exact asta i se spusese), până la urmă asta vei face. Şi de ce? Pentru că *nu* vrei să ți-o imaginezi goală pe mama ta. Pentru că *nu* vrei să ajungi în iad. Pentru că, dacă i s-ar da un cuțit şi o mână în care să-l țină, mintea ar sfârşi autodevorându-se. Şi nu pentru că asta şi-ar dori, ci pentru că *nu* şi-ar dori-o.

Mai devreme sau mai târziu Allie îl va chema pe Nort şi va rosti cuvântul.

— Nu pleca, zise ea.

— Mai vedem.

Pistolarul se întoarse pe o parte, cu spatele la ea, însă ea se simțea liniştită.

El avea să rămână - măcar pentru încă puțin. O fură somnul.

În pragul somnului se gândi din nou la felul în care Nort i se adresase pistolarului, în limba aceea ciudată. Era singurul moment în care îşi văzuse noul şi misteriosul amant exprimând un sentiment. Până şi când făcuseră dragoste el păstrase tăcerea şi doar la sfârşit respirația lui se înăsprise şi apoi se oprise o secundă sau două. Semăna cu un personaj scos dintr-un basm ori mit, o creatură fabuloasă, periculoasă. Oare putea să împlinească dorințe? Bănuia că răspunsul era

afirmativ şi că dorința ei va fi împlinită. Va mai rămâne un timp.

Ei, târfa fără noroc şi purtătoare de cicatrice, această dorință îi era de ajuns.

Mâine va avea timp destul să se gândească la o a doua - ori la o a treia. Dormi.

9

Dimineață îi găti terci de şrot, pe care el îl mâncă fără crâcneală. Înfulecă fără să se gândească la ea, abia observând-o. Ştia că ar trebui să plece. Cu fiecare minut pe care îl petrecea acolo omul în negru se îndepărta şi mai mult - probabil că străbătuse deja regiunea de sol compact cu făgaşe de râuri temporare şi intrase în deşert. Drumul pe care îl urma mergea fără ocolişuri spre sud-est şi pistolarul ştia de ce.

— Ai o hartă? întrebă el, ridicând privirea.

— A oraşului? râse ea. Nu e destul de mare încât să ai nevoie de hartă.

— Nu. Cu ceea ce se află la sud-est de aici.

Zâmbetul ei se stinse.

— Deşertul. Doar deşertul. Credeam că mai rămâi puțin.

— Ce-i de cealaltă parte a deşertului?

— De unde să ştiu eu? Nu-l traversează nimeni. De când sunt aici, nimeni n-a încercat s-o facă. Îşi şterse mâinile pe şorț, luă două cârpe şi vărsă în chiuvetă apa pe care o încălzise în căldare; acolo, apa stropi şi scoase aburi. Toți norii merg în direcția aia. De parcă i-ar atrage ceva...

Pistolarul se ridică în picioare.

— Unde te duci?

Femeia auzi nota stridentă de teamă din vocea sa şi o urî.

— La grajd. Dacă e să ştie cineva, acela trebuie să fie grăjdarul. Îşi puse mâinile în şolduri. Mâinile lui erau aspre, însă erau şi calde. Şi ca să vorbesc despre catârul meu. Dacă va fi să mai stau aici, trebuie îngrijit. Pentru când va fi să plec.

Dar nu încă. Ea se uită în sus la el.

— Dar fii cu băgare de seamă la Kennerly ăla. Dacă nu ştie nimic, născoceşte ceva.

— Mulțumesc, Allie.

După ce plecă, ea se întoarse la chiuvetă, simțind scurgerea caldă şi lină a lacrimilor ei de recunoştință. Oare când îi mulțumise cineva ultima dată?

Cineva care să conteze?

10

Kennerly era un satir bătrân ştirb şi scârbos care îngropase două neveste şi fusese blagoslovit doar cu fiice. Două dintre ele, încă tinere, trăgeau cu ochiul spre pistolar din umbrele prăfuite ale şurei. Un bebeluş saliva vesel în țărână. Alta matură, blondă, murdară şi senzuală, se uita cu o curiozitate îndoielnică în vreme ce scotea apă de la pompa huruitoare de lângă clădire.

Aținu privirea pistolarului, îşi ciupi sfârcurile între degete, îi făcu cu ochiul, după care îşi reluă pompatul.

Grăjdarul îl întâmpină la jumătatea drumului dintre uşa staulului şi stradă.

Comportamentul lui şovăia între un soi de ostilitate urâcioasă şi slugărnicie laşă.

— Avusei mare grijă dă iel, nu-ț' face griji, zise acesta şi, înainte să apuce pistolarul să răspundă, Kennerly se întorsese spre fiica lui cu pumnii ridicați, un om ca un cocoş sfrijit şi disperat. Treci aici, Soobie! Treci imediat aici, la dracu'!

Soobie începu să-şi târâie posac găleata spre baraca ataşată şurei.

— La catârul meu te refereai, zise pistolarul.

— Da, sai. Nu mai văzui un catâr dă multă vreme, mai cu samă unu' ce să pară aşa normal c-al tău - doi ochi, patru picioare... Fața i se scofâlci alarmant într-o expresie care voia fie să exprime o durere extremă, fie să anunțe că făcuse o glumă. Pistolarul înclina spre a doua variantă, deşi el, unul, avea un simț al umorului precar, aproape inexistent.

— Cândva creşteau sălbatici cum îi tăia capu', continuă Kennerly, da' lumea a mers mai departe. N-am mai văz't decât nişte boi mutanți şi caii de trăsură şi... Soobie, te fac arşice, pe Dumnezeu' mieu!

— Nu muşc, zise pistolarul afabil.

Kennerly se crispă şi rânji. Pistolarul îi citi în ochi cât se poate de limpede intențiile criminale şi, cu toate că nu se temea de asta, o ținu minte aşa cum ai însemna o pagină într-o carte, una care e posibil să conțină instrucțiuni valoroase.

— Nu de *tine*-i vorba. Pe tăți zeii, nu, nu de *tine*. Rânji strâmb. E bleagă din născare. Îl are pe dracu-n ea. E sălbatică. Ochii i se întunecară. Sfârşitul Vremurilor e aproape, domnule. Ştii cum scrie la Carte. Copiii n-or să-şi mai asculte părinții şi o ciumă se va abate asupra noroadelor. Treb'e numa' s-o asculți pe predicatoare ca să ştii asta.

Pistolarul încuviință din cap, apoi arătă spre sud-est.

— Ce-i încolo?

Kennerly rânji din nou, arătându-şi gingiile şi câțiva dinți galbeni strânşi laolaltă.

— Locuitori. Iarbă. Deşert. Ce altceva?

Râse cârâit şi îl măsură din privire pe pistolar cu răceală.

— Cât de mare e deşertul?

— Mare. Kennerly se strădui să-şi recapete seriozitatea, de parcă ar fi răspuns la o întrebare gravă. Poate o mie de roți. Poate două mii. Nu-ți pot zice, domnule.

Nu-i ni'ica p-acolo decât iarba-diavolului şi poate demoni. Am auzit că-i un cerc vorbitor p-undeva de partea ailaltă, da' se poa' să fie o minciună.

Într-acolo s-a dus şi tipu' ălălalt. Ăl' de l-a vindecat pe Norty când ierea bolnav.

— Bolnav? Am auzit că era mort.

Kennerly continuă să rânjească.

— Ei, ei. Poate. Da' suntem oameni în tătă firea, n-aşa?

— Şi totuşi crezi în demoni.

Kennerly păru jignit.

— Asta-i cu tătu' altceva. Predicatoarea zice...

Îşi văzu mai departe nestingherit de vorbărie. Pistolarul îşi dădu jos pălăria şi se şterse pe frunte. Soarele era torid şi radia neabătut. Kennerly părea să nu bage de seamă. Kennerly avea multe de spus şi nimic din ce spunea nu avea noimă.

În umbra subțire de lângă staul, copilaşul se mânjea temeinic cu praf pe față.

Pistolarul ajunse într-un târziu la capătul răbdării şi-l lăsă pe om cu vorba în gură.

— Nu ştii ce este dincolo de deşert?

Kennerly săltă din umeri.

— Unii poate ştiu. Acu' cincizeci de ani trăsurile străbăteau o parte din el. Aşa zicea taic-al meu. Zicea că-s munți. Alții zic că-i un ocean... un ocean verde plin cu monştri. Iar alții zic că acolo se sfârşeşte lumea. Că altceva nu-i decât lumini care te orbesc şi fața lui Dumnezeu cu gura deschisă, pregătită să te înghită.

— Baliverne, zise pistolarul scurt.

— Sigur că da, strigă Kennerly vesel. Se crispă din nou, urând, temându-se, dorind să fie pe plac.

— Vezi să fie bine îngrijit catârul meu.

Îi aruncă lui Kennerly încă o monedă, pe care bătrânul o prinse din zbor.

Pistolarul se gândi la cum prinde un câine o minge.

— Sigur că da. Mai stai o țâră?

— Aşa se pare. Va fi apă...

— ...dacă asta va fi vrerea Domnului! Sigur, sigur! Kennerly râse nefericit şi ochii lui continuau să trădeze dorința de a-l vedea pe pistolar întins mort la picioarele sale. Allie ceia-i de treabă când vrea să fie, n-aşa?

Grăjdarul făcu un cerc larg cu degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă şi începu să treacă repede prin el arătătorul de la cea dreaptă.

— Ai spus ceva? întrebă pistolarul neinteresat.

Peste ochii lui Kennerly se lăsă pe dată o umbră de teroare, ca două luni gemene apărând de după linia orizontului. Îşi

duse mâinile la spate ca un copil rău prins la borcanul cu gem.

— Nu, sai, nici o vorbă. Şi-mi pare tare rău dac-am zis ceva. O zări pe Soobie aplecată pe un geam şi se întoarse spre ea. Acuma te fac arşice, târfă mică ce eşti! Pe Dumnezeu' mieu! Te...

Pistolarul se îndepărtă, conştient că grăjdarul se întorsese să-l privească, conştient de faptul că, dacă s-ar roti pe călcâie, ar surprinde pe fața sa expresia curată a unui sentiment nedisimulat. De ce să se sinchisească? Era zăpuşeală şi ştia foarte bine ce sentiment ar fi acela: pură ură. Ură față de străin. Obținuse tot ce-i putea oferi bătrânul. Singurul lucru sigur privitor la deşert era dimensiunea lui. Singurul lucru sigur privitor la oraş era acela că nu-şi terminase treburile acolo. Nu încă.

11

El şi Allie erau în pat când Sheb deschise uşa cu piciorul şi intră înarmat cu un cuțit.

Trecuseră patru zile şi se scurseseră într-o negură uniformă. Mâncă. Dormi.

Făcu sex cu Allie. Descoperi că ea cânta la vioară şi îi ceru să-i cânte. Ea stătu lângă fereastră în lumina lăptoasă a zorilor, doar un profil, şi cântă ceva împiedicat care ar fi sunat bine dacă ea ar fi fost cât de cât şcolită. El simțea o crescândă (dar ciudat de distrată) afecțiune față de ea şi credea că aceasta putea fi capcana pe care i-o întinsese omul în negru. Se plimba uneori pe afară. Se gândea foarte puțin la toate cele.

Nu-l auzise pe pianist urcând - reflexele sale se atrofiaseră. Nici asta nu părea să conteze, deşi l-ar fi speriat tare într-un alt timp şi alt loc.

Allie era goală, cu cearşaful tras până sub sâni, şi se pregăteau să facă dragoste.

— Te rog, spunea ea. Ca înainte, vreau aia, vreau...

Uşa se deschise dintr-odată şi pianistul făcu un ridicol salt cu picioarele lui strâmbe. Allie nu strigă, cu toate că Sheb

avea în mână un cuțit de friptură lung de douăzeci de centimetri. Bărbatul scotea un sunet nearticulat, o bolboroseală.

Făcea ca un om ținut cu capul într-o găleată cu noroi. Saliva îi zbura în toate părțile. Coborî cuțitul cu ambele mâini şi pistolarul îl prinse de încheieturi şi i le răsuci. Cuțitul zbură. Sheb scoase un scrâşnet ascuțit, ca o uşă ruginită. Cu ambele încheieturi rupte, mâinile lui fluturară cu mişcări de marionetă. Vântul zgrepțăna la fereastră. Oglinda lui Allie de pe perete, uşor afumată şi cu ape, reflecta camera.

— Era a mea! (Bocea.) A fost a mea întâi! A mea!

Allie se uită la el şi coborî din pat. Se înfăşură cu ceva şi pistolarul simți un moment de empatie pentru un bărbat care probabil se vedea rămas fără ceea ce odată îi aparținuse. Era doar un omuleț. Şi pistolarul ştiu imediat unde îl mai văzuse. Îl cunoscuse înainte.

— A fost pentru tine, se smiorcăi Sheb. A fost doar pentru tine, Allie. Tu ai fost prima şi totul a fost pentru tine. Eu... a, Doamne, bunule Dumnezeu...

Cuvintele se dizolvară într-un paroxism de bolboroseli indefinite, apoi în lacrimi. Se clătina înainte şi înapoi ținându-şi încheieturile rupte lipite de pântece.

— Şşş. Şşş. Lasă-mă să văd. Allie îngenunche lângă el. Rupte. Sheb, prostule.

Acuma cum o să-ți mai câştigi existența? Nu ştiai că n-ai fost niciodată puternic? Îl ajută să se ridice. El încercă să-şi ducă mâinile la față, dar acestea nu i se supuseră, aşa că plânse descoperit. Vino la masă şi hai să văd ce pot face.

Îl conduse la masă şi-i fixă încheieturile cu bețe din lada cu lemne de foc.

Bărbatul plânse neputincios.

— Mejis, spuse pistolarul şi pianistul întoarse capul, cu ochii larg căscați.

Pistolarul înclină din cap cu destulă afabilitate acum că Sheb nu mai încerca să-i înfigă un cuțit în ochi. *Mejis*, repetă el. De pe malul Mării Limpezi.

— Ce-i cu asta?

— Ai fost acolo, aşa-i? Acu' mulţi şi multe, cum se spunea.

— Şi ce dacă am fost? Nu mi-amintesc de tine.

— Dar ţi-aminteşti de fată, aşa-i? Fata pe nume Susan? Şi de noaptea Secerişului? Vocea lui deveni puţin autoritară. Ai fost de faţă la focul în aer liber?

Buzele omuleţului tremurară. Erau acoperite de salivă. Ochii lui spuneau că ştie adevărul: Era mai aproape de moarte acum decât fusese când dăduse buzna pe uşă cu cuţitul în mână.

— Ieşi de aici, zise pistolarul.

Înţelegerea lumină ochii lui Sheb.

— Da' erai doar un *băiat*! Unu' dintre ăia trei *băieţi*! Venit să numeri vitele, şi Eldred Jonas, Vânătorul de Coşciuge, era acolo şi...

— Ieşi de aici cât mai poţi, zise pistolarul şi Sheb ieşi ţinându-şi încheieturile rupte în faţă.

Allie se întoarse în pat.

— Ce a fost asta?

— Nu contează, spuse el.

— Prea bine - atunci, unde rămăseserăm?

— Nicăieri.

Se rostogoli pe o parte, cu spatele la ea.

Ea spuse cu răbdare:

— Ştiai de mine şi de el. A făcut ce a putut, adică nu prea mult, şi eu am luat ce am putut, pentru că n-am avut încotro. Nu se poate face nimic. Ce mai este? Îi atinse umărul. Doar că mă bucur că eşti atât de puternic.

— Nu acum, spuse el.

— Ea cine a fost? După care, răspunzându-şi singură la întrebare: O fată pe care o iubeai.

— Las-o, Allie.

— Pot să te fac puternic...

— Ba nu, zise el. Nu poţi face asta.

12

A doua zi barul fu închis. Era ceea ce trecea drept sabat în Tull. Pistolarul se duse la bisericuța înclinată de lângă cimitir, iar Allie rămase să spele mesele cu dezinfectant puternic şi să clătească sticla lămpilor cu kerosen în apă şi săpun.

Se lăsase un crepuscul ciudat, purpuriu, şi biserica luminată din interior arăta din drum aproape ca un cuptor de turnătorie.

— Eu nu vin, zisese Allie concis. Femeia care ține predica are o religie veninoasă.

Să se ducă cei respectabili.

El rămase în vestibul, ascuns la umbră, şi se uită înăuntru. Nu existau strane şi enoriaşii stăteau în picioare (îi văzu pe Kennerly şi pe progeniturile lui; pe Castner, proprietarul prăpăditului magazin de textile din oraş, şi pe soția lui ca o scoabă; câțiva cheflii; câteva "orăşence" pe care nu le văzuse până atunci; şi, surprinzător, pe Sheb). Cântau sacadat un imn, *a cappella*.

Se uită curios la femeia uriaşă de la amvon. Allie spusese: "Locuieşte singură, nu se vede aproape niciodată cu nimeni. Iese în lume doar duminica, şi atunci ca să împrăştie în stânga şi în dreapta cu pucioasă. Numele ei este Sylvia Pittston. E nebună, dar i-a prins pe toți în mreje. Lor le place aşa. Li se potriveşte."

Nici o descriere nu putea reda dimensiunile femeii. Sâni ca nişte metereze.

Un gât ca un pilon gigantic în vârful căruia se afla o față ca o lună albă şi cleioasă, pe care clipeau ochi atât de mari şi de negri, încât păreau să fie două hăuri fără fund. Părul ei avea o nuanță frumoasă de castaniu intens şi era strâns în creştetul capului într-un vârtej dezordonat, ținut laolaltă de o agrafă mare aproape cât să poată servi şi de proțap. Purta o rochie ce părea făcută din pânză de sac. Brațele care țineau cartea de imnuri erau lespezi de piatră.

Pielea îi era cremoasă, fără pată, minunată. Credea că femeia depăşeşte uşor o sută patruzeci de kilograme. Simți numaidecât o puternică poftă trupească față de ea care-l făcu

să tremure din toate mădularele; întoarse capul de la ea şi se uită în altă parte.

“Să ne adunăm la râu,
La frumosul, la frumosul
Râââău,
Să ne adunăm la râul
Ce curge pe lângă regatul Domnului.”

Ultima notă a refrenului se stinse şi urmă un moment de foială şi tuse.

Ea aşteptă. Când toată lumea îşi găsise locul, deschise braţele spre ei ca într-un gest de benedicţie. Era un gest evocator.

— Dragii mei fraţi şi surori întru Christos.

Era o replică obsedantă. Preţ de un moment, pistolarul încercă sentimente amestecate de nostalgie şi teamă, străbătute de-un sinistru sentiment de déja-vu, şi îşi spuse: *Am visat asta. Sau am fost aici înainte. Dacă da, când? Nu în Mejis.*

Nu, nu acolo. Se debarasă de sentiment. Congregaţia - compusă poate din douăzeci şi cinci de oameni - stătea acum într-o linişte perfectă. Toţi ochii erau aţintiţi spre predicatoare.

— Subiectul meditaţiei noastre de astăzi este Intrusul.

Vocea ei era mieroasă, melodioasă, vocea normală a unui contralto bine exersat.

Congregaţia fu străbătută de un foşnet scurt.

— Simt, zise Sylvia Pittston într-un fel chibzuit, că îi cunosc personal pe aproape toţi cei din Cartea de căpătâi. În ultimii cinci ani am uzat trei exemplare, chiar aşa preţioasă cum este orice carte pe lumea asta haină, şi altele, nenumărate, înainte de astea. Iubesc povestea şi iubesc jucătorii din această poveste. Am umblat braţ la braţ în groapa cu lei. Am stat alături de David când a fost ispitit de Bat-Şeba la scăldătoare. Am fost în cuptorul cu foc arzător împreună cu Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Am ucis două mii de oameni împreună cu Samson când acesta a aruncat falca de măgar şi am fost orbită alături de Sf. Paul pe drumul spre Damasc. Am plâns cu Maria pe Golgota.

Un suspin moale, susurat între enoriaşi.

— I-am cunoscut şi i-am iubit. Nu este decât *unul singur* - ridică un deget în aer -, un singur jucător din cea mai mare dramă a tuturor timpurilor pe care nu le cunosc.

Doar *unul* care stă afară cu fața ascunsă în umbră.

Doar *unul* care îmi face trupul să tremure şi spiritul să freamete.

Mă tem de el.

Nu-i cunosc intențiile şi mă tem de el.

Mă tem de Intrus.

Un nou suspin. Una dintre femei dusese mâna la gură ca pentru a împiedica un sunet şi se clătina, se clătina.

— Intrusul care i s-a arătat Evei în forma unui şarpe cu pântecele în praf, rânjind şi răsucindu-se. Intrusul care a umblat printre Copiii lui Israel când Moise a urcat pe Munte, care le-a şoptit să-şi facă idol de aur, un vițel de aur, şi să se închine la el aducându-i jertfe şi păcătuind trupeşte.

Icnete, încuviințări din cap.

— Intrusul!

A stat pe balcon cu Izabela şi a privit cum Regele Ahaz îşi găseşte moartea căzând şi strigând, şi a zâmbit alături de ea când câinii s-au strâns şi i-au lipăit sângele. O, frați şi surori, păziți-vă de Intrus.

— Da, o, Iisuse...

Acesta era omul pe care pistolarul îl observase prima dată când intrase în oraş, cel cu pălărie de pai.

— A fost mereu acolo, frați şi surori. Dar eu nu-i cunosc intențiile. Şi nici *voi* nu-i cunoaşteți intențiile. Cine să înțeleagă cumplitul întuneric care i se învârte în gând, trufia şi monumentala blasfemie, ticăloasa veselie? Şi nebunia!

Nebunia flecăritoare care umblă pe picioare şi se târăşte şi se zvârcoleşte în cele mai înfiorătoare pofte şi dorințe ale omului?

— O, Iisuse Mântuitorule...

— *El* a fost cel care l-a dus pe Domnul nostru sus, pe munte...

— Da...

— *El* este cel care l-a ispitit şi i-a arătat lumea întreagă şi toate plăcerile lumii...

— *Daaa*...

— *El* este cel care se va întoarce când Sfârşitul Vremurilor se va abate asupra lumii... şi acesta vine, fraţi şi surori, nu-l simţiţi cum vine?

— *Daaa*...

Clătinându-se şi suspinând, congregaţia deveni o mare; femeia părea să arate cu degetul spre toţi deodată şi spre nici unul în mod special.

— *El* este cel care va veni ca Antihrist, un rege purpuriu cu ochi însângeraţi, pentru a-i conduce pe oameni în măruntaiele înflăcărate ale pierzaniei, spre sângerosul sfârşit al ororii, în vreme ce Steaua Absintos atârnă arzătoare pe cer, în vreme ce fierea macină organele vitale ale copiilor, în vreme ce din pântecele femeilor se nasc monstruozităţi, în vreme ce munca mâinilor oamenilor se transformă în sânge...

— Ahhh...

— Ah, Doamne...

— Doaaa...

O femeie căzu la podea, lovind cu picioarele în lemn. Un pantof îi zbură prin aer.

— *El* este cel care stă în spatele fiecărei plăceri a cărnii... el a făcut maşinăriile pe care este ştanţat cuvântul LaMerk, *el*! Intrusul!

LaMerk, îşi spuse pistolarul. *Sau poate că a spus LeMark*. Cuvântul îi suna cumva cunoscut, însă nu ştia exact de ce. Cu toate acestea, îl puse la păstrare în memorie, care era încăpătoare.

— Da, Doamne! strigau enoriaşii.

Un bărbat căzu în genunchi, ţinându-şi capul în mâini şi răgind ca un măgar.

— Când beţi, cine ţine sticla?

— *Intrusul*!

— Când staţi la o partidă de "Faraon" sau de "Fiţi atenţi la mine", cine întoarce cărţile?

— *Intrusul*!

— Când vă pângăriți cu carnea altui trup, când vă profanați singuri cu mâna, cui vă vindeți sufletul?

— *In...*

-... *tru...*

— Oh, Iisuse... Oh...

-... *sului...*

— Oo... Oo... Oo...

— Şi cine este el? strigă femeia.

Dar în sinea ei era calmă, îi simțea calmul, stăpânirea, controlul şi dominația. Se gândi imediat, cu groază şi absolută siguranță, că omul care îşi spunea Walter lăsase un demon în ea. Femeia era bântuită. Simți din nou unda aceea încinsă de poftă sexuală străbătându-i teama şi îşi spuse că asta era cumva asemenea cuvântului pe care omul în negru îl lăsase în mintea lui Allie ca o capcană.

Bărbatul care îşi ținea capul în mâni se prăbuşi şi se prăvăli în față.

— Sunt în iad! strigă în sus spre ea. Fața lui se contorsiona şi se schimonosea de parcă pe sub piele i-ar fi mişunat şerpi. Am păcătuit cu trupul! Am jucat la noroc! Am fumat iarbă! Am făcut *păcate*! Am...

Dar vocea i se înalță spre cer într-un vaier înfiorător, isteric, care izgoni orice nuanță inteligibilă. Se ținea de cap de parcă, în orice clipă, i-ar fi putut exploda ca un pepene răscopt.

Congregația încremeni ca la un semn, împietriți în posturile lor extatice, semierotice.

Sylvia Pittston întinse mâna şi-l prinse de cap. Strigătul bărbatului încetă când degetele ei, puternice şi albe, imaculate şi blânde, i se plimbară prin păr.

Ridică tâmp ochii spre ea.

— Cu cine ai păcătuit? întrebă ea. Ochii ei priveau într-ai săi destul de adânc, destul de blând, destul de rece, încât să se înece în ei.

— In... Intrusul.

— Numit cum?

— Numit Preamăritul Satană.

O şoaptă aspră, prelinsă.

— Te lepezi de el?

Cu înflăcărare:

— Da! Da! Oh, Mântuitorul meu Iisus!

Ea îi clătină capul; el o privi țintă cu ochii goi, lucioşi ai fanaticului.

— Dacă ar intra pe uşă - femeia aținti un deget spre umbrele din vestibul unde stătea pistolarul -, te-ai lepăda de el în fața lui?

— Pe numele mamei mele!

— Crezi în dragostea veşnică a lui Iisus?

Bărbatul începu să lăcrimeze.

— Căcat, sigur că da...

— El te iartă pentru asta, Jonson.

— Slăvit fie Domnul, zise Jonson, continuând să plângă.

— Ştiu că te iartă aşa cum ştiu că-i va izgoni pe nepocăiți din palatele lor şi-i va trimite în locul unde domneşte întunericul arzător, dincolo de hotarul Lumii de Capăt.

— *Slăvit fie Domnul.*

Congregația, secătuită, rosti aceasta cu solemnitate.

— Aşa cum ştiu că Intrusul acesta, această Satană, acest Împărat al Muştelor şi Şerpilor, va fi aruncat la pământ şi strivit... tu, Jonson, îl vei strivi dacă îl vei vedea?

— Da şi slăvit fie Domnul! lăcrimă Jonson. Cu ambele picioare!

— Îl veți strivi dacă îl veți vedea, frați şi surori?

— *Daaa...*

Satisfăcuți pe deplin.

— Dacă îl veți vedea mâine preumblându-se pe Strada Mare?

— Slăvit fie Domnul...

Pistolarul ieşi nevăzut pe uşă şi porni spre oraş. Mirosul deşertului se simțea bine în aer. Aproape venise timpul să meargă mai departe.

Aproape.

13

Din nou în pat.

— N-o să te vadă, spuse Allie. Avea un ton speriat. Nu se vede cu nimeni.

Vine doar în serile de duminică ca să-i sperie pe toți de moarte.

— De când este aici?

— De doisprezece ani. Sau poate doar de doi. Timpul curge ciudat, după cum bine ştii. Să nu vorbim despre ea.

— De unde a venit? Din ce direcție?

— Nu ştiu.

Mințea.

— Allie?

— *Nu ştiu*!

— Allie?

— Bine! Bine! A venit de la locuitori! Din deşert!

— Mă gândeam eu.

Se relaxă puțin. De la sud-est, cu alte cuvinte. De pe traseul pe care îl urma el. Cel pe care îl vedea chiar şi pe cer, uneori. Şi bănuia că predicatoarea venise mult mai de departe decât de la locuitori ori chiar din deşertul însuşi. Cum călătorise până acolo? Cu ajutorul vreunei maşinării vechi care încă funcționa? Un tren, poate?

— Unde locuieşte?

Vocea ei scăzu cu o notă.

— Dacă îți spun, faci dragoste cu mine?

— Oricum fac dragoste cu tine. Dar vreau să aflu.

Allie suspină. Era un sunet vechi, îngălbenit, ca de pagini frunzărite.

— Are o casă dincolo de colina din spatele bisericii. O cocioabă mică. Acolo locuia... adevăratul preot înainte să se mute. Îți ajunge atât? Eşti satisfăcut?

— Nu. Nu încă.

Şi se rostogoli peste ea.

14

Era ultima zi şi el ştia asta.

Cerul era de un vinețiu urât, straniu luminat de sus de primele raze ale apusului.

Allie se mişca precum un spectru, aprinzând lămpi, întorcând clătite cu porumb care sfârâiau pe grătar. O iubise cu foc după ce-i spusese ce voia să ştie şi ea simțise apropierea sfârşitului şi se oferise mai mult ca oricând, se oferise cu disperare la mijirea zorilor, se oferise cu neobosita energie a adolescenței. Dar în această dimineață era palidă, din nou în pragul menopauzei.

Îl servi fără nici o vorbă. El mâncă repede, mestecă, înghiți, bând câte o gură de cafea caldă după fiecare muşcătură. Allie se duse la uşile batante şi rămase acolo, uitându-se la lumina dimineții, la batalioanele tăcute de nori ce înaintau încet pe cer.

— Astăzi o să sufle tare vântul.

— Nu mă surprinde.

— Te surprinde vreodată ceva? întrebă ea cu ironie şi se întoarce pentru a-l vedea cum îşi ia pălăria. Şi-o înfipse pe cap şi trecu pe lângă ea.

— Uneori, îi spuse el. O mai văzu în viață o singură dată.

15

Până când ajunse la cocioaba Sylviei Pittston, vântul murise cu totul şi lumea întreagă părea în aşteptare. Se afla în țara deşertului de timp destul ca să ştie că pe cât de lungă e acalmia, pe atât de furioasă va fi furtuna atunci când în sfârşit va veni. Peste tot şi toate atârna o lumină ciudată, stinsă.

Pe uşa locuinței, care era coşcovită şi obosită, era bătută în cuie o cruce mare de lemn. Ciocăni şi aşteptă. Nici un răspuns. Ciocăni din nou. Nici un răspuns. Se dădu în spate şi deschise uşa dintr-o singură lovitură zdravănă cu piciorul drept. Un ivăr mic din interior se smulse. Uşa se izbi de un perete din scânduri aranjate alandala şi puse şobolanii pe fugă. Sylvia Pittston şedea în hol, într-un balansoar de fier uriaş, şi se uita calmă la el cu ochii aceia mari şi întunecați.

Lumina furtunii cădea peste obrajii ei în semitonuri nebuneşti.

Purta un şal. Balansoarul scotea scârțâituri scurte.

Se priviră reciproc un moment lung, imposibil de măsurat.

— N-o să-l prinzi niciodată, zise ea. Te pui în calea răului.

— A venit la tine, spuse pistolarul.

— Şi în patul meu. Mi-a vorbi în Limba Nobilă. El...

— Te-a futut. În toate sensurile cuvântului.

Ea nu tresări.

— Calci pe calea răului, pistolarule. Stai în umbre. Aseară ai stat în umbrele casei sfinte. Credeai că nu te văd?

— De ce l-a vindecat pe mâncătorul de iarbă?

— E un înger al lui Dumnezeu. Aşa a spus el.

— Sper că a zâmbit când a spus-o.

Ea îşi dezveli dinții cu o sălbăticie inconştientă.

— Mi-a spus că vei veni. Mi-a spus ce să fac. A spus că eşti Antihristul.

Pistolarul clătină din cap.

— N-a spus asta.

Ea surâse leneş în sus, spre el.

— A spus că vei vrea să te culci cu mine. E adevărat?

— Ai întâlnit vreodată un bărbat care să nu vrea să se culce cu tine?

— Prețul trupului meu ar fi viața ta, pistolarule. M-a lăsat grea. Nu cu pruncul lui, ci cu acela al unui mare rege. Dacă mă pângăreşti...

Lăsă zâmbetul leneş să-i încheie ideea. În acelaşi timp mişcă din coapsele sale uriaşe ca nişte munți. I se întinseră sub veşmânt ca două lespezi de marmură pură. Efectul era amețitor.

Pistolarul duse mâinile la paturile pistoalelor.

— Tu ai un demon, femeie, nu un rege în tine. Dar nu te teme. Îl pot scoate eu.

Efectul fu imediat. Ea se crispă în scaun şi pe chip îi apăru o expresie vicleană.

— Nu mă atinge! Nu te apropia de mine! Nu ai tu curaj să te atingi de Mireasa lui Dumnezeu!

— Punem pariu? zise pistolarul. Păşi spre ea. Cum a spus cartoforul când a pus pe masă o mână de cupe şi sceptre, fii atentă la mine.

Se cutremură carnea pe scheletul ei imens. Chipul i se transformase într-o caricatură a terorii şi, cu degete ascuțite, făcu spre el semnul de Ochi.

— Deşertul, spuse pistolarul. Ce-i după deşert?

— N-o să-l prinzi niciodată! Niciodată! Niciodată! O să arzi! Mi-a spus el!

— Ba o să-l prind, zise pistolarul. Ştim amândoi asta. Ce-i dincolo de deşert?

— Nu!

— Răspunde-mi!

— Nu!

Păşi în față, se lăsă în genunchi şi o apucă de coapse. Picioarele ei se strânseră ca o menghină. Scoase sunete ciudate, ascuțite, lascive.

— Demonul, atunci, zise el. Să-l scoatem.

— *Nu*...

Depărtă picioarele cu forța şi îşi scoase un pistol din toc.

— Nu! Nu! Nu!

Femeia respira în reprize scurte, zbuciumate.

— Răspunde-mi.

Ea se balansă în scaun şi podeaua trepidă. De pe buze i se desprinseră rugăciuni şi frânturi dezlânate din scriptură.

El împinse țeava puştii înainte. Simți mai mult decât auzi când ea, îngrozită, îşi umplu plămânii cu aer. Începu să-l lovească peste cap cu mâinile; bătea cu picioarele în podea. Şi în acelaşi timp uriaşul ei corp încerca să absoarbă în sine corpul străin. De afară nu-i privea nimic cu excepția cerului vinețiu şi mat.

Femeia strigă ceva nearticulat pe un ton puternic.

— Ce?

— *Munți*!

— Ce-i cu ei?

— El se opreşte... de cealaltă parte... *Iisuse* D-D-Doamne!... c-ca să-şi recapete puterile. Med-m-meditație, înțelegi? O...

Sunt... Sunt...

Imediat, întregul masiv muntos al trupului ei se încordă, mişcându-se înainte şi în sus, însă el avu grijă să nu-i atingă părțile ei intime.

Apoi femeia păru să se ofilească şi să se sfrijească, şi începu să plângă cu mâinile în poală.

— Deci, făcu el, ridicându-se în picioare. Demonul şi-a primit osânda, eh?

— Ieşi de aici. Ai ucis pruncul Regelui Purpuriu. Dar îți vei primi pedeapsa.

Ți-o garantez. Acuma ieşi de aici. Ieşi.

El se opri la uşă şi se uită îndărăt.

— Gata cu pruncul, zise el dintr-un suflu. Gata cu îngerul, prințul, gata cu demonul.

— Lasă-mă în pace.

O lăsă.

16

Până când ajunse la Kennerly, la orizont, înspre nord, se lăsase un întuneric straniu şi el ştia că acela era praful. Peste Tull încă plutea un calm absolut.

Kennerly îl aştepta pe scena plină de pleavă care era podeaua grajdului său.

— Pleci?

Bătrânul rânji cumplit la pistolar.

— Mdie.

— Nu înainte de furtună?

— În fața ei.

— Vântul suflă mai tare decât poate merge orice om pe un catâr. În câmp deschis te poate răpune.

— Dă-mi catârul acum, zise pistolarul direct.

— Sigur.

Însă Kennerly nu se întoarse, ci rămase ca înainte, căutând parcă altceva de spus, rânjind în felul acela mârşav, plin de ură al său, şi privi peste umărul pistolarului.

Pistolarul păşi în lături şi totodată se întoarse, şi lemnul greu de sobă pe care fetişcana Soobie îl ținea în mână vâjâi prin aer, atingându-l doar puțin la cot. Datorită avântului, fata îl scăpă şi lemnul bocăni pe podea.

În podul înalt al grajdului, o sumedenie de rândunici îşi luară zborul abia întrezărite.

Fata se uita la el cu o privire bovină. Sânii i se loveau în toată grandoarea lor răscoaptă de pânza spălăcită a cămăşii pe care o purta. Degetul mare de la o mână căuta adăpostul gurii cu o lentoare ca de vis.

Pistolarul se întoarse spre Kennerly. Rânjetul acestuia era necuprins.

Pielea îi era de-un galben ca ceara. Ochii i se rostogoleau în orbite.

— Eu... începu el într-o şoaptă înecată în flegmă şi nu reuşi să continue.

— Catârul, insistă pistolarul cu duhul blândeții.

— Sigur, sigur, sigur, şopti Kennerly, rânjetul lui reflectând acum consternarea pentru faptul că era încă în viață. Se împletici după catâr.

Pistolarul se duse într-un loc de unde să poată urmări mişcările bătrânului.

Grăjdarul aduse catârul şi-i dădu lui frâul.

— Tu du-te şi ai grijă de soră-ta, i se adresă el lui Soobie.

Fetişcana smuci din cap şi nu se clinti din loc.

Pistolarul îi lăsă acolo, să se holbeze unul la altul pe deasupra podelei prăfuite, pline de găinaț, el cu rânjetul încremenit pe față, ea cu o expresie tâmpă, inertă, de sfidare. Afară, căldura era în continuare toropitoare.

17

Îşi conduse catârul pe mijlocul străzii în sus, cu cizmele ridicând norişori de praf. Ploştile sale, umflate de apă, erau petrecute peste spinarea animalului.

Se opri la tavernă, dar Allie nu era acolo. Localul era pustiu, oblonit împotriva furtunii, dar încă murdar de la noaptea

precedentă. Puțea a bere acră.

Îşi umplu desaga cu făină de porumb, porumb uscat şi prăjit şi jumătate din hamburgerul crud din răcitor. Lăsă patru bani de aur, unul peste altul, pe scândura tejghelei. Allie nu coborî. Pianul lui Sheb îi ură - pe muteşte, cu dinți galbeni - cale bătută. Ieşi din tavernă şi anină desaga pe spinarea catârului.

Simțea un nod în gât. Poate că încă ar fi reuşit să scape din capcană, dar şansele erau reduse. El era, în definitiv, Intrusul.

Trecu pe lângă clădirile oblonite, cufundate în aşteptare, simțind ochi care îl scrutau printre crăpături şi ciobituri. Omul în negru făcuse pe Dumnezeu în Tull. Vorbise despre odrasla unui Rege, un prinț roşu. Să fie asta doar o festă a comicului absolut ori o dovadă de disperare? Aceasta era o întrebare de-o oarecare importanță.

Din spatele lui se auzi un strigăt pițigăiat, chinuit şi, dintr-odată, uşile se deschiseră. Siluete se avântară. Capcana se declanşase. Bărbați în izmene şi bărbați în nădragi murdari. Femei în pantaloni largi şi în rochii spălăcite.

Chiar şi copii, venind după părinții lor. Şi în fiecare mână era câte o buturugă ori un cuțit.

Reacția lui fu automată, instantanee, înnăscută. Se răsuci pe călcâie, în acelaşi timp scoțând pistoalele din tocuri şi simțind în mâini greutatea şi concretețea paturilor lor. Era Allie, şi sigur că Allie trebuia să fie, venind spre el cu fața contorsionată, cu cicatricea de-un vinețiu diabolic în lumina slabă a zilei. Văzu că era ținută ostatică; chipul schimonosit şi rânjit al lui Sheb se profila peste umărul ei ca spiritul de companie al unei vrăjitoare. Ea era scutul şi ofranda lui. Pistolarul vedea totul, clar şi fără umbră în lumina încremenită, nemuritoare a acalmiei sterile, şi o auzi:

— Ucide-mă, Roland, ucide-mă! Am rostit cuvântul, *nouăsprezece*, l-am rostit, iar el mi-a spus... *Nu suport*...

Mâinile lui erau exersate să-i ofere femeii ce-şi dorea. Era ultimul din neamul său şi Vorba Nobilă era cunoscută nu doar gurii sale. Pistoalele imprimară ritmul greu, afon al muzicii lor în aer. Gura ei tremură şi ea se lăsă moale şi

pistoalele răsunară din nou. Ultima expresie de pe chipul ei e posibil să fi fost cea de recunoştinţă. Capul lui Sheb sări în spate. Căzură amândoi în ţărână.

S-au dus pe tărâmul lui Nouăsprezece, gândi el. *Orice s-ar afla acolo.*

Prin aer zburară beţe, potopiră asupra sa. El se clătină, se feri de ele. Unul cu un cui bătut strâmb prin el îi sfâşie braţul şi îi dădu sângele. Un bărbat cu barba crescută de un deget şi cu subsuorile pătate de sudoare se avântă, sărind asupra lui cu un cuţit bont de bucătărie într-o mână. Pistolarul îl împuşcă şi bărbatul se prăbuşi în stradă. Aterizând, dinţii falşi îi zburară din gură şi rămase în praf, rânjind ştirb.

— SATANA! striga cineva. AFURISITUL! DOBORÂŢI-L!

— INTRUSUL! strigă altă voce. Asupra lui se iscă o ploaie de beţe. Un cuţit îi lovi cizma şi ricoşă. INTRUSUL! ANTIHRISTUL!

Îşi croi drum prin mijlocul lor, alergând pe măsură ce corpurile cădeau, mâinile lui alegând ţintele cu uşurinţă şi cu o precizie teribilă. Doi bărbaţi şi o femeie picară şi el alergă prin deschizătura creată.

Traversă strada în fruntea lor, o paradă dezorganizată, şi se îndreptă spre clădirea şubredă a frizeriei/magazin universal de vizavi de taverna lui Sheb.

Urcă pe trotuarul de scânduri, se întoarse cu faţa şi îşi descărcă pistoalele în mulţimea zbuciumată. În urma lor, Sheb şi Allie şi ceilalţi zăceau crucificaţi în ţărână.

Oamenii nu ezitau şi nici nu pregetau, cu toate că fiecare glonţ pe care îl trăgea nimerea un punct vital şi chiar dacă ei probabil că nu văzuseră niciodată un pistol.

Se retrase, mişcându-se ca un dansator printre obiectele zburătoare.

Reîncărcă armele din mers, cu o rapiditate care fusese şi ea inculcată degetelor sale prin repetiţie. Acestea se mişcau fără odihnă între curele şi butoiaş e. Ceata urcă pe trotuar şi el păşi în magazinul universal şi trânti uşa după el. Vitrina uriaşă din dreapta se sparse spre înăuntru şi trei bărbaţi pătrunseră îngrămădiţi prin ea. Chipurile lor erau de-o

inexpresivitate totală, ochii plini de-un foc molcom. Îi împuşcă pe toți - şi pe cei doi care veneau după ei. Căzură în vitrină peste cioburile mari de sticlă, blocând intrarea.

Uşa pârâia şi se cutremura sub greutatea gloatei. Pistolarul auzi vocea *ei*:

— UCIGAŞUL! SUFLETELE VOASTRE! COPITA DESPICATĂ!

Uşa se rupse din țâțâni şi se prăbuşi înăuntru cu un pocnet sec ca o bătaie din palme. De sub ea se ridică praful. Bărbați, femei şi copii dădură buzna către el. Salivă şi lemne de foc zburară. El îşi descărcă pistoalele şi ei căzură ca popicele.

Se retrase în frizerie, împingând un butoi cu făină, rostogolindu-l spre ei, aruncând un vas cu apă fiartă care conținea două brice ştirbite. Oamenii îşi continuară avansarea, strigând cu o incoerență frenetică. De undeva,

Sylvia Pittston le ținea hangul, vocea ei ridicându-se şi coborând în inflexiuni oarbe. El vârî cartuşe în butoiaşele încinse, simțind izul de spumă de ras şi pomadă, simțind mirosul propriei sale cărni când buricele bătătorite ale degetelor îi sfârâiau.

Păşi pe uşa din spate şi ieşi pe verandă. Acum, regiunea plată, pustiită era în spatele lui, sfidând fără ocoliş oraşul care stătea ghemuit la marginea ei murdară. Trei bărbați dădură colțul cu iuțeală, pe fețe având imprimate rânjete largi, demente. Îl văzură, observară că şi el îi văzuse, şi rânjetele se ofiliră în clipa dinainte ca el să-i secere din picioare. În urma lor venise o femeie, urlând din toți rărunchii. Era masivă şi grasă şi clienții tavernei lui Sheb o cunoşteau drept Tuşa Mill. Pistolarul o împuşcă, aruncând-o pe spate, şi femeia ateriză într-o poziție desfrânată, cu fustele adunate între coapse.

Coborî scările şi merse cu spatele în deşert: zece paşi, douăzeci. Uşa din spate a frizeriei se deschise brusc şi oamenii se revărsară afară. O zări în treacăt pe Sylvia Pittston. Deschise focul. Oamenii căzură în patru labe, căzură pe spate, se prăvăliră peste balustradă în praf. Nu aruncau nici o umbră asupra pământului în lumina necruțătoare, purpurie a zilei. El îşi dădu seama că striga. Că striga încă de când

începuse atacul. Îşi simţea ochii ca pe două bile de rulment crăpate. Boaşele i se retrăseseră în pântece. Picioarele îi înlemniseră.

Urechile îi erau de fier.

Pistoalele erau goale şi fumegau spre el, preschimbate într-un Ochi şi o Mână, şi el stătea, strigând şi reîncărcând, cu mintea departe şi absentă, lăsându-şi mâinile să-şi facă treaba. Putea oare să ridice o mână, să le spună că a petrecut o mie de ani învățând să facă lucrul acesta şi altele pe deasupra, să le vorbească despre pistoale şi despre sângele care le binecuvântase? Nu prin viu grai. Dar mâinile lui puteau să-şi spună singure povestea.

Când termină de reîncărcat, furia oamenilor ajunsese la apogeu şi un băț îl lovi peste frunte, făcând să-i apară broboane de sânge. În două secunde aveau să fie atât de aproape, încât să-i poată atinge. În linia întâi îi văzu pe Kennerly, pe fiica cea mai mică a lui Kennerly, de unsprezece ani, poate pe doi cheflii de la tavernă şi pe o târfă pe nume Amy Feldon. Îi ciurui pe toți; la fel şi pe cei din urma lor. Corpurile lor bufniră ca nişte sperietori de ciori.

Sângele şi creierii zburară în fuioare.

Se opriră un moment, uluiți, fața gloatei transformându-se încet în fețe individuale, năuce. Un bărbat alerga într-un cerc mare, strigând. O femeie cu băşici în palme ridică ochii şi gâgâi ca o apucată spre cer. Omul pe care îl văzuse prima dată şezând grav pe treptele magazinului cu ferestrele bătute în scânduri îşi dădu drumul, pe neaşteptate, în pantaloni.

Avu timp să-şi reîncarce un pistol.

Apoi Sylvia Pittston o rupse la fugă spre el, fluturând câte o cruce de lemn în fiecare mână.

— DIAVOLE! DIAVOLE! DIAVOLE! UCIGAŞ DE COPII! MONSTRULE! DISTRUGEȚI-L, FRAȚI ŞI SURORI! DISTRUGEȚI INTRUSUL UCIGAŞ DE COPII!

Trase câte un glonț în fiecare crucifix, făcându-le țăndări, şi alte patru în țeasta femeii, care păru să se prăbuşească în sine şi să tremure ca o undă de căldură.

Cu toții se uitară țintă la ea un moment, într-un suflet, în timp ce degetele pistolarului îşi făceau treaba şi reîncărcau. Buricele lui sfârâiau şi ardeau.

Pe fiecare erau imprimate cerculețe perfecte.

Acum erau mai puțini; alergase printre ei ca o seceră. Crezuse că, odată cu moartea femeii, ei îşi vor pierde voința, dar cineva aruncă un cuțit.

Plăselele îl nimeriră drept între ochi şi-l doborâră la pământ. Ceata se avântă spre el într-un ghem de mâini întinse. El îşi goli din nou pistoalele, stând întins pe propriile tuburi de cartuşe goale. Îl durea capul şi vedea mari cercuri maronii în fața ochilor. Rată cu un glonț, doborî unsprezece cu celelalte.

Dar cei rămaşi erau asupra lui. Trase cele patru cartuşe pe care reuşise să le încarce, după care oamenii începură să-l bată, să-l înjunghie. Se descotorosi de doi care îl țineau de brațul stâng şi se rostogoli. Mâinile lui începură să-şi facă infailibile treaba. Fu înjunghiat în umăr. Fu înjunghiat în spate. Fu lovit peste coaste. Fu înjunghiat în fund cu ceva ce părea a fi o furculiță pentru carne. Un băiat se oțărî la el şi făcu singura tăietură adâncă - pe umflătura gambei. Pistolarul îi spulberă capul.

Ceata se împrăştia, dar el deschise din nou focul asupra lor, trăgând acum cu spatele. Cei rămaşi începură să bată în retragere spre clădirile nisipii şi scorojite, iar mâinile lui continuau să-şi facă treaba, asemenea unor căței surescitați care țin morțiş să-ți arate trucul cu rostogolirea nu o dată sau de două ori, ci cât e noaptea de lungă, şi mâinile îi secerau din alergare. Ultimul reuşi să ajungă până la treptele verandei din spatele frizeriei şi atunci glonțul plecat din arma pistolarului îl nimeri în ceafă.

— *Ioaii*! făcu bărbatul şi se prăvăli la pământ. Acela fu ultimul cuvânt pe care Tull îl avu de spus în această problemă.

Tăcerea se revărsă din nou, umplând toate spațiile libere.

Pistolarul sângera din probabil douăzeci de răni diferite, toate superficiale, cu excepția tăieturii de la gambă. O legă cu

o fâşie de cămaşă, după care se îndreptă de spate şi scrută măcelul.

Cadavrele alcătuiau o linie şerpuită de la uşa din spate a frizeriei şi până la locul în care stătea el. Zăceau în toate poziţiile. Nici unul nu părea doar să doarmă.

Urmă linia de morţi, numărând pe măsură ce înainta. În magazinul universal, un bărbat era lăţit la pământ cu braţele înfăşurate tandru în jurul borcanului cu bomboane crăpat pe care îl trăsese la podea odată cu el.

Ajunse înapoi de unde pornise, în mijlocul străzii principale pustii.

Împuşcase şi ucisese treizeci şi nouă de bărbaţi, paisprezece femei şi cinci copii. Împuşcase şi ucisese toţi locuitorii din Tull.

Prima pală de vânt uscat îi aduse în nări un iz dulce-scârbos. Îl urmă, apoi ridică ochii şi aprobă din cap. Trupul descompus al lui Nort era întins cu braţele şi picioarele răşchirate pe acoperişul de scânduri al tavernei lui Sheb, crucificat cu pene de lemn. Gura şi ochii îi erau deschişi.

Urma unei copite despicate mari şi purpurii era imprimată pe pielea frunţii sale murdare.

Pistolarul ieşi din oraş pe jos. Catârul lui stătea într-o oază de ierburi cam la patruzeci de metri de-a lungul a ce mai rămăsese din drumul pentru trăsuri. Pistolarul îl duse înapoi la grajdul lui Kennerly. Afară, vântul cânta o piesă jagtime. Priponi catârul şi se întoarse la tavernă. Găsi o scară în hambarul din spate, urcă pe acoperiş şi îl eliberă pe Nort. Cadavrul era mai uşor decât o straiţă cu vreascuri. Îl rostogoli jos, alături de oamenii de rând, cei care nu trebuie să moară decât o singură dată. După aceea se duse iar înăuntru, mâncă hamburgeri şi bău trei beri în timp ce lumina scădea şi nisipul începea să zboare prin aer. În noaptea aceea dormi în patul în care stătuseră el şi Allie. Nu visă nimic. A doua zi dimineaţa vântul se oprise şi soarele îşi reintrase în drepturi, strălucind nepăsător cu putere. Cadavrele fuseseră purtate spre sud de suflarea vântului ca nişte ierburi uscate. La mijlocul dimineţii, după ce-şi obloji toate tăieturile, merse şi el mai departe.

18

Credea că Brown a adormit. Focul nu mai era decât o scânteiere palidă şi pasărea, Zoltan, îşi băgase capul sub aripă.

Tocmai când era pe cale să se ridice şi să întindă o saltea în colț, Brown spuse:

— Poftim. Ai vorbit. Te simți mai bine?

Pistolarul se uită năuc.

— De ce m-aş simți rău?

— Eşti om, ai spus. Nu demon. Sau ai mințit?

— N-am mințit. Simțea în sinea sa că trebuie să recunoască un lucru: îl plăcea pe Brown. Sincer îl plăcea. Şi nu-l mințise pe locuitor în nici un fel.

Cine eşti tu, Brown? De-adevăratelea, vreau să zic.

— Doar eu, zise el, netulburat. De ce trebuie să crezi că te afli în mijlocul unui mister atât de mare?

Pistolarul îşi aprinse o țigară fără să răspundă.

— Cred că eşti foarte aproape de omul în negru de care vorbeşti, zise Brown. E disperat?

— Nu ştiu.

— Tu eşti?

— Încă nu, recunoscu pistolarul. Îl privi pe Brown cu o urmă de neîncredere.

Merg unde trebuie să merg şi fac ce trebuie să fac.

— Asta-i bine, atunci, spuse Brown, se întoarse pe o parte şi se culcă.

19

În dimineața zilei următoare, Brown îi dădu să mănânce şi-l trimise la drum. Văzut pe timp de zi era o apariție uimitoare, cu pieptul lui uscățiv, ars de soare, cu claviculele ca două creioane şi cu chica zburlită de păr roşcovan.

Cu pasărea cocoțată pe umăr.

— Catârul? întrebă pistolarul.

— Îl mănânc eu, zise Brown.

— Bine.

Brown întinse mâna şi pistolarul o strânse.

Locuitorul deşertului înclină din cap spre sud-est.

— Mergi încet. Zile lungi şi nopți uşoare.

— Şi ție de două ori mai multe.

Înclinară din cap unul spre celălalt, după care omul pe care Allie îl numise Roland porni la drum, cu pistoale şi ploşti agățate la brâu. Se uită înapoi o dată. Brown plivea cu mişcări aprige micul lui lan de porumb. Corbul stătea ca un gargui pe acoperişul scund al locuinței sale.

20

Focul se stinsese şi stelele începuseră să pălească. Vântul sufla fără odihnă, îşi spunea povestea în urechi surde. Pistolarul se foi în somn şi rămase iar nemişcat. Avea un vis arid. În întuneric, forma munților era invizibilă.

Orice gând de vinovăție, orice sentiment de regret se stinsese.

Deşertul le evaporase. Descoperea că se gândeşte din ce în ce mai mult la Cort, cel care îl învățase să tragă cu pistolul. Cort, cel care ştiuse să deosebească negrul de alb.

Se foi din nou şi se trezi. Clipi la focul stins a cărui formă se suprapunea peste cealaltă, mai geometrică. Era romantic din fire, ştia, şi păzea ştiința acestui fapt cu trup şi suflet. Era un secret pe care îl împărtăşise doar câtorva de-a lungul anilor. Fata pe nume Susan, fata din Mejis, fusese una dintre aceştia.

Asta, desigur, îl duse iar cu gândul la Cort. Cort era mort. Toți erau morți, mai puțin el. Lumea mersese mai departe.

Mai departe.

Pistolarul îşi luă lucrurile în spate şi merse mai departe odată cu ea.

2. HALTA

1

Toată ziua i se învârtise în minte o poezioară din aceea sâcâitoare care nu se lasă dusă, care ignoră cu încăpățânare orice comandă din partea minții de a-şi lua tălpăşița. Poezioara era aceasta:

Spre sfânta sa soră Suzana se suie,
Spăşită din suflet suspinul să-şi spuie,
Şi-n susul sarcastic suspinu-şi şopteşte,
Şi-odată pe scara sucită se opreşte.

Nu ştia la ce se referea "susul sarcastic" din al treilea vers, dar ştia de ce îşi amintise această poezioară. Avusese în mod repetat un vis în care apăreau camera din castel şi mama lui, cea care i-o recitase pe când el stătea întins, solemn, în pătuțul de lângă fereastra multicoloră. Nu i-o recita seara, la vremea culcării, deoarece toți băieții născuți în Limba Nobilă trebuiau să dea piept singuri cu întunericul, dar i-o recita înainte să tragă câte un pui de somn, şi îşi amintea lumina grea, cenuşie, a ploii care trepida în curcubee pe cuvertură; simțea răcoarea încăperii şi căldura deasă a păturilor, dragostea pentru mama lui şi buzele ei roşii, ritmul obsedant al poezioarei aceleia fără sens şi vocea ei.

Acum şi-o amintea înnebunitor, ca un câine care fuge după propria coadă, o auzea în gând în timp ce umbla. Nu mai avea deloc apă şi ştia că, după toate probabilitățile, este un om mort. Nu se aşteptase nicicând să se ajungă la asta şi îi părea rău. De la prânz îşi privea picioarele, nu drumul dinainte.

Acolo până şi iarba-diavolului crescuse pitică şi gălbejită. Solul solid se dezintegrase pe alocuri, transformându-se în pietriş. Munții nu se vedeau mai clar, deşi trecuseră şaisprezece zile de când plecase de la coliba ultimului locuitor, un tânăr nebun şi totuşi lucid de la marginea deşertului. Tânărul avea o pasăre, îşi amintea pistolarul, însă nu-şi amintea numele ei.

Îşi privi picioarele cum se ridică şi coboară precum cocleții unui gherghef, ascultă poezioara aceea idioată

transformându-se într-o bolboroseală jalnică în mintea sa şi se întrebă când va cădea la pământ pentru prima dată.

Nu voia să cadă, cu toate că nu era nimeni în preajmă ca să-l vadă. Era o chestiune de mândrie. Un pistolar ştie ce este aceea mândrie, osul acela invizibil care ține gâtul drept. Ce nu moştenise de la tatăl lui învățase cu de-a sila de la Cort, cel mai adevărat gentleman de pe pământ. Cort, mda, cu nasul lui ca o minge roşie şi cu fața plină de cicatrice.

Se opri şi ridică imediat ochii. Simți că i se învârte capul şi, pentru un moment, tot corpul păru să plutească. Munții visau departe, la orizont. Însă mai era ceva înainte, ceva mult mai aproape. La doar opt kilometri distanță, poate. Miji din ochi, însă ochii îi erau loviți de nisip şi orbiți de lumină. Scutură din cap şi porni mai departe. Poezioara se repeta sâcâitor. Cam o oră mai târziu căzu şi îşi juli mâinile. Se uită cu neîncredere la mărgelușele de sânge de pe pielea zdrelită. Sângele nu părea a fi mai subțire; arăta ca orice alt sânge, acum închegându-se la atingerea cu aerul. Părea a fi aproape la fel de trufaş ca deşertul. Înlătură picăturile, urându-le cu toată ființa. Trufaş? De ce nu?

Sângelui nu-i era sete. Sângele era slujit. Sângelui îi era făcut un sacrificiu.

Sacrificiul sângelui. Tot ce avea sângele de făcut era să curgă... şi să curgă... şi să curgă.

Se uită la picăturile care căzuseră pe solul compact şi urmări cum sunt absorbite cu o iuțeală stranie. Îți place asta, sânge? Ce zici de asta?

O, Iisuse, m-am țicnit.

Se ridică, ținându-şi mâinile la piept, şi ceea ce văzuse mai devreme se afla aproape în fața lui, atât de aproape, încât îi venea să strige din toate puterile - un croncănit gâtuit de praf. Era o clădire. Nu, *două* clădiri, înconjurate de un gard din bârne dărâmat. Lemnul părea vechi şi fragil, aproape ca o apariție de basm; era lemn preschimbat în nisip. Una dintre clădiri fusese un grajd - forma era clară şi inconfundabilă. Cealaltă era o casă - ori un han. O haltă pe traseul de trăsuri. Şubreda casă de nisip (vântul acoperise lemnul cu nisip, aşa

încât clădirea semăna acum cu un castel de nisip peste care a bătut soarele la reflux şi l-a întărit, transformându-l pentru o vreme într-un sălaş) arunca o linie subțire de umbră şi cineva şedea acolo, sprijinit de construcție.

Iar construcția părea că se înclină sub povara greutății lui.

El, deci. În sfârşit. Omul în negru.

Pistolarul rămase cu mâinile la piept, inconştient de postura sa teatrală, şi se uită incredul. Însă în locul nestăvilitei surescitări înaripate la care se aşteptase (sau poate teamă ori copleşise), nu încerca decât slabul, atavicul sentiment de vinovăție față de neaşteptata ură dezlănțuită asupra propriului său sânge din urmă cu câteva momente şi față de nesfârşita litanie a cântecelului din copilăriei:

... spre sfânta sa soră...

Înaintă, scoțând un pistol.

... Suzana se suie.

Parcurse ultima jumătate de kilometru într-o alergare zdruncinată, dreaptă, neîncercând să se ascundă; nu avea în spatele a ce să se ascundă. Umbra lui scurtă gonea după el. Nu ştia că fața i se transformase într-o sură şi prăfuită mască a morții prin epuizare; nu era conştient decât de silueta de la umbră.

Nu-i trecu prin gând decât mai târziu că silueta putea aparține chiar şi unei persoane moarte.

Lovi cu piciorul într-o bârnă a gardului (se rupse în două fără sunet, aproape de bunăvoie) şi se avântă prin curtea tăcută şi plină de soare a grajdului, ridicând pistolul.

— Te-am prins! Te-am prins! Mâinile sus, fiu de târfă, te-am...

Silueta se mişcă agită şi se ridică în picioare. Pistolarul îşi spuse: *Doamne, n-a mai rămas aproape nimic din el, ce i s-a întâmplat?* Deoarece omul în negru scăzuse cu aproape un metru în înălțime şi părul i se albise.

Se opri năuc, simțind că-i zumzăie surd capul. Inima îi bătea cu o viteză nebunească şi îşi spuse: *Mor chiar aici...*

Trase în plămâni aerul alb-încins şi lăsă un moment bărbia în piept. Când o ridică, văzu că nu era omul în negru, ci un

băiat cu păr decolorat de soare care îl privea cu ochi ce nici măcar nu păreau interesați. Pistolarul îl fixă cu o privire inexpresivă, după care scutură capul a negare. Însă băiatul se opuse refuzului său de-a crede; era o iluzie puternică. Una care purta jeanşi albaştri cu un petic pe un genunchi şi o cămaşă maro simplă, din fir aspru.

Pistolarul scutură iar din cap şi porni spre grajd cu ochii în pământ, cu pistolul încă în mână. Încă nu se simțea în stare să gândească. Avea capul îmbâcsit şi în el se acumula o durere uriaşă, zgomotoasă.

În interiorul grajdului era linişte şi întuneric şi o explozie de căldură.

Pistolarul se uită în jurul lui cu ochi largi, albicioşi. Se roti pe călcâie ca un beţiv şi-l văzu pe băiat stând în uşa părăginită, uitându-se atent la el.

O lamă de durere îi pătrunse fără oprelişti în cap, brăzdându-l de la o tâmplă la cealaltă, împărțindu-i creierul în două ca pe o portocală. Îşi puse pistolul înapoi în toc, se clătină, întinse mâinile ca pentru a se feri de fantome şi căzu în nas.

2

Când se trezi era pe spate şi sub cap avea un snop de fân uşor, fără miros. Băiatul nu izbutise să-l mute, dar făcuse în aşa fel încât să-i fie cât de cât comod. Şi-i era răcoare. Se privi şi văzu că are cămaşa întunecată şi udă. Se linse pe buze şi simți gust de apă. Clipi din pleoapele ude. Limba părea să i se umfle în gură.

Băiatul stătea pe vine lângă el. Când văzu că ochii pistolarului sunt deschişi, duse mâna în spatele lui şi-i dădu o cutie de conservă îndoită plină cu apă.

Pistolarul o prinse cu mâini tremurătoare şi îşi permise să bea puțin - doar puțin. După ce puținul acesta îi ajunse în stomac, mai bău încă un pic. Apoi îşi vărsă restul peste față şi scoase din gură pufnituri lichide. Buzele frumoase ale băiatului se curbară într-un zâmbet slab, solemn.

— Vrei ceva de mâncare, domnule?

— Nu încă, zise pistolarul. Încă simțea că-l doare capul de la insolație şi apa nu-i stătea bine în stomac, de parcă n-ar fi ştiut încotro să se ducă. Tu cine eşti?

— Numele meu este John Chambers. Îmi poți spune Jake. Am o prietenă - ei, un fel de prietenă, lucrează pentru noi - care-mi spune 'Bama uneori, dar tu-mi poți spune Jake.

Pistolarul se ridică în şezut şi durerea de cap deveni apăsătoare şi urgentă.

Se aplecă în față şi pierdu o scurtă luptă cu stomacul.

— Mai este apă, zise Jake.

Luă conserva şi se duse în spatele grajdului. Se opri şi-i zâmbi nesigur pistolarului.

Pistolarul încuviință spre el, după care puse capul jos şi îl propti cu mâinile. Băiatul era bine făcut, chipeş, să fi tot avut zece ori unsprezece ani. Pe chipul lui se citise o umbră de teamă, dar asta era în regulă; pistolarul ar fi avut mai puțină încredere în el dacă băiatul nu şi-ar fi arătat teama.

În spatele grajdului începu un huruit ciudat, bufnit. Pistolarul ridică iute capul, ducând mâinile la paturile pistoalelor. Sunetul dură în jur de cincisprezece secunde, după care încetă. Băiatul se întoarse cu conserva - plină acum.

Pistolarul bău iar cu zgârcenie şi de data aceasta fu puțin mai bine. Durerea de cap începea să dispară.

— N-am ştiut ce să fac cu tine când ai căzut, zise Jake. Câteva secunde, înainte, am crezut c-o să mă împuşti.

— Poate că asta şi voiam. Credeam că eşti altcineva.

— Preotul?

Pistolarul ridică repede ochii.

Băiatul îl studie, încruntându-se.

— S-a instalat în curte. Eu eram în casa de colo. Sau poate că era magazie.

Nu mi-a plăcut de el, aşa că n-am ieşit afară. A venit noaptea şi a plecat a doua zi. M-aş fi ascuns şi de tine, dar dormeam când ai venit. Se uită posomorât în sus. Nu-mi plac oamenii. Mă dau peste cap.

— Cum arăta?

Băiatul ridică din umeri.

— Ca orice preot. Purta haine negre.

— O glugă şi o sutană?

— Ce-i aia sutană?

— O robă. Ca o rochie.

Băiatul aprobă din cap.

— Cam aşa, da.

Pistolarul se aplecă în față şi ceva de pe chipul lui îl făcu pe băiat să tresară puțin.

— Cât timp e de atunci? Spune-mi, de dragul tatălui tău.

— Eu... eu...

Cumpărat, pistolarul spuse:

— Nu-ți voi face nimic.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc timpul. Fiecare zi e la fel ca cealaltă.

Pentru prima dată pistolarul se întrebă conştient cum ajunsese băiatul în locul acela înconjurat de leghe întregi de deşert arid, care ar fi ucis orice om.

Însă nu voia să se preocupe de asta, nu încă, cel puțin.

— Aproximează cât poți mai bine. Acum mult timp?

— Nu. Nu mult. Nu sunt aici de mult timp.

Văpaia se aprinse iar în el. Luă conserva şi bău din ea cu mâini care mai tremurau doar puțin. Auzi în gând o frântură din cântecul acela de leagăn, dar de data aceasta, în loc de chipul mamei lui, văzu fața brăzdată de cicatrice a lui Alice, care fusese mândra lui în acum defunctul oraş Tull.

— O săptămână? Două? Trei?

Băiatul îl privi distrat.

— Da.

— Care?

— O săptămână. Sau două. Se uită într-o parte, roşind puțin. Mi-am făcut nevoile de trei ori, ăsta-i singurul fel în care pot măsura lucrurile acum. Nici măcar n-a băut. Am crezut că este fantoma unui preot, ca într-un film pe care l-am văzut odată, numai că Zorro s-a prins că nu este preot, dar nici fantomă.

Era un simplu bancher care voia nişte pământ pentru că era aur sub el. Doamna Shaw m-a dus să văd filmul. Era în Times Square.

Nimic din toate acestea nu-i spunea ceva pistolarului, aşa că nu făcu nici un comentariu.

— Eram speriat, zise băiatul. Am fost speriat aproape tot timpul. Chipul lui trepida ca un cristal în pragul ultimei note înalte distructive. Nici măcar n-a aprins focul. A stat doar acolo. Nici nu ştiu dacă s-a culcat.

Aproape! Mai aproape decât a fost vreodată, pe toți zeii! În pofida deshidratării sale severe, îşi simțea mâinile destul de umede, chiar unsuroase.

— Este nişte carne uscată, spuse băiatul.

— Bine. Pistolarul aprobă din cap. Bun.

Băiatul se ridică s-o aducă şi genunchii îi pocniră uşor. Avea o siluetă dreaptă, sănătoasă. Deşertul nu-l sleise încă. Brațele îi erau subțiri, însă pielea, deşi bronzată, nu se uscase şi nu se crăpase. *Are sânge-n el*, îşi spuse pistolarul. *Poate şi niscai vână de curaj, altfel ar fi luat un pistol de la mine şi m-ar fi împuşcat când dormeam.*

Sau poate că băiatul pur şi simplu nu se gândise la asta.

Pistolarul bău iar din conservă. *Cu sau fără vână de curaj, nu vine din locul ăsta.*

Jake se întoarse cu o grămăjoară de carne uscată pe ceva ce aducea cu un tocător ars de soare. Carnea era tare, ațoasă şi destul de sărată încât să facă marginile ulcerate ale gurii pistolarului să sfârâie de durere. Mâncă şi bău pe săturate, după care se lăsă pe spate. Băiatul mâncă doar puțin, pigulind fâşiile închise la culoare cu o stranie delicatețe.

Pistolarul se uită la el şi băiatul se uită înapoi destul de candid.

— De unde ai venit tu, Jake? întrebă el într-un final.

— Nu ştiu. Băiatul se încruntă. Dar *ştiam*. Ştiam de unde am venit, dar acum totul e neclar, ca un vis urât atunci când te trezeşti. Am multe vise urâte. Doamna Shaw spunea că asta se datorează faptului că mă uit la prea multe filme horror pe Canalul Unsprezece.

— Ce canal? Îl vizită o idee neaşteptată. E ca un fel de grindă?[5]

— Nu - e TV.

— Ce e aia teve?

— Păi... Băiatul îşi atinse fruntea. Imagini.

— Te-a adus cineva aici? Doamna Shaw de care zici?

— Nu, răspunse băiatul. Pur şi simplu *am ajuns* aici.

— Cine este doamna Shaw?

— Nu ştiu.

— De ce-ți spunea 'Bama?

— Nu-mi amintesc.

— Nu înțeleg nimic din ce spui, rosti pistolarul pe un ton categoric.

Aproape pe nepusă masă, băiatul păru în pragul lacrimilor.

— Nu mă pot abține. Pur şi simplu am ajuns aici. Dacă m-ai fi întrebat ieri de TV şi canale, pun pariu că ți-aş fi putut răspunde! Mâine probabil că nu-mi voi aminti nici măcar că sunt Jake - doar dacă nu-mi vei spune tu, iar tu nu vei fi aici, aşa-i? Tu vei pleca şi eu voi muri de foame, pentru că mi-ai mâncat aproape toată hrana. Nu am cerut eu să ajung aici. Nu-mi place. E înfricoşător.

— Nu te plânge atâta. Fă față situației.

— N-am cerut eu să ajung aici, repetă băiatul cu o încăpățânare zăpăcită.

Pistolarul mâncă altă bucată de carne, mestecând-o bine pentru a scoate sarea din ea înainte de-a o înghiți. Băiatul devenise o parte din problemă şi pistolarul era convins că spunea adevărul - nu ceruse el asta. Păcat. El, unul... *el* o ceruse. Dar nu ceruse ca jocul să devină atât de murdar. Nu ceruse să întoarcă pistoalele spre locuitorii din Tull; nu ceruse să o împuşte pe Allie, cu chipul ei trist şi frumos marcat la sfârşit de secretul pe care ceruse până la urmă să-l afle, folosind cuvântul acela, acel nouăsprezece, ca pe o cheie într-o broască; nu ceruse să fie pus în situația de-a alege între datorie şi crimă cu sânge rece. Nu era corect să ademeneşti spectatori nevinovați şi să-i faci să rostească replici pe care nu le înțeleg pe o scenă străină. *Allie*, îşi spuse el, *Allie făcea*

măcar parte din lumea asta, în propriul ei fel amăgitor de sine. Dar băiatul acesta... băiatul acesta afurisit de Dumnezeu...

— Spune-mi ce îți aminteşti, îi zise lui Jake.

— Doar puțin. Nu pare să mai aibă logică deloc.

— Spune-mi. Poate găsesc eu logica.

Băiatul se gândi cum să înceapă. Se concentră mult.

— Era un loc... cel dinaintea ăstuia. Un loc înalt cu multe camere şi o curte interioară de unde te puteai uita la clădiri înalte şi la apă. Era o statuie care stătea în apă.

— O statuie în apă?

— Da. O femeie cu coroană pe cap şi o torță în mână şi... cred... o carte.

— Acuma scorneşti toate astea?

— Presupun că da, zise băiatul neputincios. Pe străzi erau chestii în care te puteai urca. Din cele mari şi din cele mici. Cele mari erau albastre şi albe. Cele mici erau galbene. Multe din cele galbene. Eu mergeam pe jos spre şcoală.

Pe marginea străzilor erau cărări de ciment. Ferestre în care să te uiți şi alte statui care purtau haine. Statuile vindeau hainele. Ştiu că sună aiurea, dar statuile vindeau hainele.

Pistolarul clătină din cap şi scrută chipul băiatului după urma vreunei minciuni. Nu văzu aşa ceva.

— Mergeam pe jos spre şcoală, repetă băiatul stăruitor. Şi aveam un... - ochii i se închiseră şi buzele i se mişcară dibuind - ghiozdan... maro. Aveam mâncare pentru prânz. Şi purtam - dibui din nou, dibui agonic - o cravată.

— O eşarfă?

— Nu ştiu. Degetele băiatului făcură un gest lent, inconştient de strângere la nivelul gâtului, unul pe care pistolarul îl asocie cu spânzurarea. Nu ştiu.

S-au şters toate. Şi se uită în altă parte.

— Pot să te adorm? întrebă pistolarul.

— Nu mi-e somn.

— Pot să te fac să-ți fie şi pot să te fac să-ți aminteşti.

Neîncrezător, Jake întrebă:

— Cum poți face aşa ceva?

— Cu asta.

Pistolarul scoase un glonț de la cingătoare şi-l roti între degete. Mişcarea era expertă, fluidă ca uleiul. Cartuşul trecea fără efort de la degetul mare şi arătător la arătător şi degetul mijlociu, de la mijlociu la inelar, de la inelar la degetul mic. Dispăru din vedere şi reapăru; păru să plutească scurt timp, apoi parcurse drumul înapoi. Cartuşul se plimba pe degetele pistolarului. Degetele însele mărşăluiau precum îi mărşăluiseră picioarele în ultimii kilometri până la locul acela. Băiatul privi, îndoiala inițială fiind înlocuită la început de-o simplă încântare, apoi de-un extaz prostrat, apoi, când îşi deschise baierele minții, de primele semne ale inexpresivității. Ochii i se închiseră. Glonțul dansa înainte şi înapoi. Ochii lui Jake se deschiseră la loc, mai surprinseră pentru scurtă vreme mişcarea egală şi moale dintre degetele pistolarului, după care se închiseră din nou. Pistolarul continuă să jongleze, însă ochii lui Jake nu se mai deschiseră. Băiatul respira calm, încet şi regulat. Asta era musai să fie parte din procedeu? Da. Era. Avea o anumită frumusețe rece, asemenea dantelăriei care mărgineşte aisbergurile albastre şi dure. I se păru încă o dată că o aude pe mama lui cântând, dar nu aiureala despre Suzana care se suie spre sfânta sa soră, ci o aiureală mai dulce, care venea de la mare depărtare pe când el se legăna în pragul somnului: *Copil drag, copil cuminte, adă murele să ne încânte.*

Nu pentru prima dată, pistolarul simți gustul catifelat, insidios al aleanului.

Glonțul dintre degetele lui, manipulat cu atâta neştiută grație, deveni brusc oribil, semnul unui monstru. Îl lăsă să-i cadă în palmă, închise pumnul şi strânse cu forță, dureros. De ar fi explodat, în momentul acela l-ar fi bucurat distrugerea talentatei sale mâini, căci singurul ei talent adevărat era crima. Întotdeauna existase crimă pe lume, însă nu-l liniştea cu nimic să-şi spună asta. Exista crimă, exista viol, existau practici cumplite, şi toate erau în numele binelui, în numele sângerosului bine, al sângerosului mit, al Graalului, al Turnului. A, Turnul stătea undeva în mijlocul lucrurilor (aşa se spunea), înălțându-şi corpul negru-cenuşiu spre cer, iar în

urechile lui afectate de deşert pistolarul auzi sunetul vag şi dulce al vocii mamei lui: *Chussit, chissit, chassit, umple coşul negreşit.*

Îşi alungă din gând cântecul şi, odată cu el, şi gingăşia lui.

— Unde te afli? întrebă.

3

Jake Chambers - uneori 'Bama - coboară scările cu ghiozdanul în spate. În el are manualul de ştiinţele naturii, cel de geografie, un caiet, un creion, merindele pentru prânz pe care i le-a pregătit doamna Greta Shaw, bucătăreasa mamei lui, în bucătăria cu mobilier Formica cromat în care un ventilator se învârte fără încetare, absorbind mirosurile grele. În punga cu mâncare are un sandviş cu unt de arahide şi peltea, un sandviş cu salam, salată şi ceapă, şi patru prăjiturele Oreo.

Părinţii lui nu-l urăsc, însă par totuşi să fi uitat de el. S-au sustras datoriei şi l-au lăsat în grija doamnei Greta Shaw, a bonelor, a unui tutore pe timp de vară şi a Şcolii Piper (care este Particulară şi Drăguţă şi, mai mult ca orice, strict pentru Albi) tot restul timpului. Nici unul dintre oamenii aceştia nu a ţinut să fie mai mult decât ceea ce este - profesionist, cel mai bun din domeniul său de activitate. Nici unul nu l-a strâns la pieptul cald, cum se întâmplă de obicei în romanele istorice de dragoste pe care le citeşte mama lui şi pe care le-a degustat şi Jake, căutând "părţile fierbinţi".

Romane istorice, aşa le numeşte uneori tatăl lui, dar alteori le spune romane "despuiate".

Tu vorbeşti, *zice mama lui cu o ţâfnă infinită din spatele unei uşi închise la care Jake trage cu urechea. Tatăl lui lucrează pentru Reţea şi Jake l-ar putea recunoaşte dintr-un şir de bărbaţi costelivi cu tunsori scurte. Probabil.*

Jake nu ştie că-i urăşte pe toţi profesioniştii, mai puţin pe doamna Shaw. Oamenii l-au zăpăcit întotdeauna. Mama lui, care e deşirată într-un fel sexy, se culcă deseori cu prieteni bolnavi. Tată lui vorbeşte uneori la Reţea despre oamenii care

fac "exces de Coca". Această afirmație este însoțită mereu de un rânjet mucalit şi o amuşinare scurtă a unghiei de la degetul mare.

Acum este pe stradă, Jake Chambers este pe stradă, a "spălat putina". E curat şi ordonat, drăgălaş, sensibil. Joacă popice o dată pe săptămână la Mid-Town Lanes. Nu are prieteni, ci doar cunoştințe. Nu s-a sinchisit niciodată să se gândească la asta, dar îl doare. Nu ştie şi nici nu înțelege că îndelunga sa relație cu profesioniştii l-a făcut să adopte multe dintre trăsăturile lor. Doamna Greta Shaw (mai de treabă decât ceilalți, dar, Doamne, îl consolează asta vreodată?) face sandvişuri cu mare profesionalism. Le potriveşte bine şi le taie coaja, aşa încât, atunci când le mănâncă în a patra recreație, între orele de gimnastică, arată ca şi când locul lui ar fi la o petrecere cu cocteiluri cu un pahar de tărie în cealaltă mână, nu cu un roman sportiv ori un western cu Clay Blaisdell împrumutat de la biblioteca şcolii. Tatăl lui câştigă o căruță de bani, pentru că el e expert în "răfuială" - asta însemnând producerea unei emisiuni mai puternice în Rețeaua sa pentru a înfrânge o emisiune mai slabă de la o Rețea rivală. Tatăl lui fumează patru pachete de țigări pe zi. Tatăl lui nu tuşeşte, dar are un rânjet sarcastic şi nu-l deranjează să guste uneori din bătrâna Coca.

Pe stradă în jos. Mama lui îi lasă bani de taxi, dar el merge pe jos în fiecare zi când nu plouă, legănându-şi ghiozdanul (şi uneori bila de popice, deşi cel mai adesea o lasă în dulăpiorul lui din vestiar), un băiat mărunțel care arată sută la sută american, cu părul lui blond şi ochii albaştri. Fetele au început deja să-i arunce ocheade (cu aprobarea mamelor lor), iar el nu se sfieşte, dând dovadă de o jucăuşă înfumurare infantilă. Intră în vorbă cu ele cu un profesionalism inconştient şi le lasă cu gura căscată. Îi place geografia şi, după-masa, să joace popice.

Tatăl lui deține acțiuni la o companie care produce aparate automate pentru aşezarea popicelor, dar Mid-Town Lanes nu foloseşte acea marcă. El nu crede că s-a gândit la asta, dar s-a gândit.

Înaintând pe stradă, trece pe lângă Bloomie's, unde modelele sunt îmbrăcate în haine de blană, costume edwardiene cu şase nasturi, iar altele sunt goale puşcă; altele sunt "în fundul gol". Aceste modele - aceste manechine *- sunt de-un profesionalism desăvârşit, iar el urăşte tot ce ține de profesionalism. E prea tânăr să fi învățat deja să se urască pe sine, dar sămânța e deja sădită; cu timpul, va încolți; şi va da rod rău la gust.*

Ajunge la colț şi se opreşte cu ghiozdanul lângă picior. Zgomotul traficului este asurzitor - autobuze albe cu albastru care gem din toate încheieturile, taxiuri galbene, Volkswagenuri, un camion mare. E un simplu băiat, dar nu ca oricare altul, şi-l vede cu coada ochiului pe omul care îl ucide. Este omul în negru şi nu-i vede fața, ci doar roba învolburată, mâinile întinse şi rânjetul sarcastic, profesional.

Cade în stradă cu mâinile în față, nedând drumul ghiozdanului care conține merindele extrem de profesional pregătite de doamna Greta Shaw pentru masa de prânz. Zăreşte în treacăt printr-un parbriz de sticlă securizată chipul îngrozit al unui afacerist care poartă o pălărie albastru-închis la bentița căreia e aninată elegant o pană mică. Undeva, dintr-un radio răsună rock and roll. O femeie bătrână de pe trotuarul de vizavi strigă - poartă o pălărie neagră cu plasă. Nu e nimic elegant la plasa aceea neagră; seamănă cu voalul unei văduve. Jake se simte doar surprins şi încearcă obişnuita senzație de năuceală răvăşitoare - aşa se sfârşeşte totul?

Înainte să înscrie mai mult de două sute şaptezeci de puncte la popice? Aterizează greoi în stradă şi vede o crăpătură acoperită cu asfalt la aproximativ cinci centimetri de ochii săi. Ghiozdanul îi este smuls din mână. Se întreabă dacă s-a julit la genunchi, când maşina omului de afaceri cu pălărie albastră cu pană elegantă la bentiță trece peste el. E un Cadillac albastru mare, model 1976, cu pneuri Firestone albe. Maşina are aproape aceeaşi culoare ca şi pălăria afaceristului. Îi striveşte coloana vertebrală, îi face terci organele interne şi îi împinge sângele pe gură într-un jet de mare presiune.

Întoarce capul şi vede stopurile de frână aprinse ale Cadillacului şi fum ieşind de sub roțile din spate blocate. Maşina a trecut şi peste ghiozdan şi a lăsat pe el o urmă neagră, lată. Întoarce capul în cealaltă parte şi vede un Ford mare, gri, frânând zgomotos la câțiva centimetri de trupul său. Un individ de culoare care vindea covrigei şi apă gazoasă la un stand pe roți vine spre el în pas alergător. Sângele curge din nasul, urechile, ochii, rectul lui Jake. Organele genitale i-au fost strivite. Se întreabă iritat cât de grav şi-a julit genunchii. Se întreabă dacă va întârzia la şcoală. Acum aleargă spre el şi şoferul Cadillacului, bolborosind. Undeva, o voce îngrozitor de calmă, vocea destinului, spuse: "Sunt preot. Lăsați-mă să trec. Un Act de Căință..."

Vede roba neagră şi cunoaşte pe dată groaza. El este, el e omul în negru. Cu ultima sforțare, Jake întoarce fața în cealaltă direcție. Undeva, la un radio se aude un cântec al formației rock Kiss. Îşi vede propria mână întinsă pe caldarâm, mică, albă, armonioasă. Nu şi-a ros niciodată unghiile.

Uitându-se la mâna sa, Jake moare.

4

Pistolarul stătea pe vine, cufundat încruntat în gânduri. Era obosit şi îl durea tot corpul şi gândurile îi veneau cu o lentoare nelinişitoare. În fața lui, uimitorul băiat dormea cu mâinile împreunate în poală, respirând calm în continuare. Îşi spusese povestea fără patimă, deşi vocea îi tremurase aproape de sfârşit, când ajunsese la partea despre "preot" şi "un Act de Căință". Sigur, nu-i vorbise pistolarului despre familia lui şi despre propria sa năucitoare nesiguranță de sine, însă asta totuşi răzbătuse - răzbătuse destul cât pistolarul să-i întrezărească dimensiunea. Faptul că nu existase nicicând un oraş precum cel descris de băiat (doar dacă nu era vorba de legendarul oraş Lud) nu era partea cea mai tulburătoare a poveştii, însă era deconcertantă. Totul era deconcertant. Pistolarul se temea de implicații.

— Jake?

— Î-hî?

— Vrei să-ți aminteşti astea când te vei trezi sau să le uiți?

— Să le uit, răspunse prompt băiatul. Când mi-a dat sângele pe gură am simțit gustul rahatului meu.

— Bine. Acuma o să dormi, înțelegi? Somn adevărat, de data asta. Haide, întinde-te, de nu ți-e cu bănat.

Jake se întinse, părând mic şi liniştit şi neputincios. Pistolarul nu credea că băiatul este neputincios. Îl înconjura un sentiment de moarte, mirosul înțepător al unei noi capcane. Nu-i plăcea sentimentul, dar îi plăcea băiatul.

Îi plăcea tare mult.

— Jake?

— Şşş. Dorm. Vreau să dorm.

— Da. Şi când te vei trezi nu-ți vei aminti nimic din toate astea.

— ’ine. Bun.

Pistolarul îl supraveghe scurt timp, gândindu-se la propria copilărie, care de regulă i se părea că aparținuse unei alte persoane - o persoană care a sărit printr-o fabuloasă lentilă temporală şi a devenit cu totul altcineva -, dar care acum i se părea chinuitor de aproape. Era foarte cald în grajdul haltei şi bău precaut încă puțină apă. Se ridică în picioare şi se duse spre spatele clădirii, oprindu-se pentru a arunca o privire într-unul dintre staulele cailor. În colț era un morman mic de fân alb şi o cuvertură atent împăturită, dar miros de cal nu se simțea deloc. În grajd nu se simțea nici un altfel de miros. Soarele alungase toate mirosurile şi nu lăsase nimic. Aerul era perfect neutru.

În partea din spate a grajdului era o încăpere strâmtă şi întunecată, în mijlocul căreia se afla un mecanism din oțel inoxidabil. Era neatins de rugină ori putregai. Semăna cu un putinei de unt. În stânga, o țeavă cromată ieşea din el şi se sfârşea deasupra unui şanț de scurgere din podea. Pistolarul văzuse pompe asemănătoare în alte locuri secetoase, dar niciodată nu văzuse una atât de mare.

Nu-şi putea imagina cât de adânc trebuie să fi săpat oamenii (oameni de mult dispăruți) până să dea de apă -

tainică şi veşnic neagră sub plita deşertului.

De ce nu demontaseră pompa când fusese abandonată halta?

Din pricina demonilor, probabil.

Se cutremură imediat, o răsucire bruscă din spinare. Pielea i se făcu de găină. Se duse la panoul de control şi apăsă butonul de pornire. Mecanismul începu să huruie. După o jumătate de minut, poate, un şuvoi de apă răcoroasă şi limpede ieşi din țeavă şi curse pe şanț în jos pentru a fi recirculată.

Înainte ca pompa să se închidă singură cu un clic final, din țeavă curseră poate zece litri de apă. Era un lucru atât de străin de timpul şi locul acela ca iubirea adevărată, şi totuşi la fel de concret ca o Judecată, o amintire tăcută a timpului când lumea încă nu mersese mai departe. Probabil că funcționa pe baza unui cilindru atomic, căci nu exista curent electric pe o rază de o mie cinci sute de kilometri şi chiar şi bateriile şi-ar fi pierdut puterea cu mult timp în urmă. Fusese fabricat de o companie numită North Central Positronics.

Pistolarului nu-i plăcea.

Se duse înapoi şi se aşeză lângă băiatul care îşi pusese o mână sub obraz.

Un băiat cu trăsături frumoase. Pistolarul mai bău nişte apă şi îşi încrucişă picioarele, ca să şadă în stil indian. Băiatul, aidoma curiosului de la marginea deşertului, stăpânul păsării (Zoltan, îşi aminti pistolarul imediat, numele păsării era Zoltan), îşi pierduse simțul timpului, dar faptul că omul în negru era mai aproape părea dincolo de orice îndoială. Nu pentru întâia dată, pistolarul se întrebă dacă omul în negru nu-l lăsa să-l prindă din urmă cu un motiv ştiut doar de el. Poate că îl juca pe degete. Încercă să-şi imagineze cum va fi confruntarea, dar nu reuşi.

Îi era foarte cald, dar starea de rău îl părăsise. Poezioara îi veni iar în gând, însă de această dată în loc de mama lui se gândi la Cort - Cort, un om ca un motor fără vârstă, cu fața brăzdată de cicatricele lăsate de cărămizi şi gloanțe şi

instrumente boante. Cicatricele războiului şi ale educării în artele războiului.

Se întrebă dacă, întâmplător, Cort avusese parte de-o iubire pe măsura acelor monumentale cicatrice. Se îndoia. Se gândi la Susan, şi la mama lui, şi la Marten, vrăjitorul acela imperfect.

Pistolarului nu-i stătea în fire să mediteze la trecut; doar o impresie vagă asupra viitorului şi a propriei sale construcții emoționale îl făcea să nu-i lipsească total imaginația, să nu fie un neghiob periculos. Prin urmare, direcția în care îl purtau acum gândurile îl uimea. Un nume îl chema pe celălalt - Cuthbert, Alain, bătrânul Jonas cu vocea lui tremurată; şi din nou Susan, încântătoarea fată de la fereastră. Astfel de gânduri duceau mereu înapoi la Susan şi la întinsa câmpie unduită cunoscută drept Povârniş, şi la pescarii care îşi aruncau năvoadele în golfurile de la malul Mării Limpezi.

Pianistul din Tull (mort şi el, cum morți erau toți locuitorii din Tull, şi încă de mâna sa) cunoscuse locurile acelea, cu toate că el şi pistolarul vorbiseră despre ele doar o dată. Lui Sheb îi plăcuseră vechile cântece, le cântase odinioară într-un birt numit Popasul Călătorului, şi pistolarul fredonă unul înfundat, pe sub mustață:

Iubire o iubire o nesăbuită iubire
Uite ce-a făcut nesăbuita iubire.

Pistolarul râse strâmb. *Sunt ultimul din acea lume verde, în tonuri blânde.*

Şi cu toată nostalgia sa, nu simțea pic de autocompătimire. Lumea mersese mai departe fără milă, dar picioarele lui erau încă puternice, iar omul în negru era mai aproape. Pistolarul ațipi.

5

Când se trezi, era aproape întuneric şi băiatul dispăruse.

Pistolarul se ridică, auzindu-şi pocnetul încheieturilor, şi se duse la uşa grajdului. Pe veranda hanului, în întuneric, dansa

o flacără mică. Se îndreptă spre ea, umbra lui lungă şi neagră urmându-l în lumina roşie cu nuanțe de ocru a apusului.

Jake şedea lângă o lampă cu kerosen.

— Uleiul era într-o canistră, zise el, dar m-am temut să aprind lampa în casă.

Totul e atât de uscat...

— Ai făcut bine.

Pistolarul se aşeză, neluând în seamă praful anilor pe care îl văzu ridicându-se în jurul său. I se părea lucru de mirare că veranda nu se prăbuşea pur şi simplu sub greutatea lor. Flacăra lămpii lumina fața băiatului în tonuri delicate.

Pistolarul îşi scoase săculețul şi îşi rulă o țigară.

— Avem de sporovăit, zise el.

Jake încuviință din cap, zâmbind puțin la auzul acestui cuvânt.

— Cred că ştii că sunt pe urmele omului pe care l-ai văzut.

— Ai de gând să-l ucizi?

— Nu ştiu. Trebuie să-l fac să-mi spună ceva. S-ar putea să trebuiască să-l pun să mă ducă undeva.

— Unde?

— Să găsesc un turn, spuse pistolarul.

Ținu țigara deasupra sticlei lămpii şi trase din ea; fumul se risipi pe boarea întețită a nopții. Jake privi. Pe chipul lui nu se citea nici teamă, nici curiozitate, şi-n mod categoric nici entuziasm.

— Deci eu o să plec mâine, spuse pistolarul. Va trebui să vii cu mine. Câtă carne a mai rămas?

— Doar puțină.

— Porumb?

— Încă puțin.

Pistolarul aprobă din cap.

— Este vreo pivniță aici?

— Da. Jake se uită la el. Pupilele i se dilataseră şi erau uriaşe, fragile. Tragi de un inel din podea, dar eu n-am coborât acolo. M-am temut că se va rupe scara şi nu voi mai putea ieşi. Şi miroase rău. E singurul lucru de pe aici care are miros.

— O să ne trezim devreme şi-o să vedem dacă e ceva acolo ce merită a fi luat. Apoi o să plecăm.

— Bine. Băiatul făcu o pauză, după care spuse: Mă bucur că nu te-am ucis în somn. Aveam o furcă şi m-am gândit să te ucid. Dar n-am făcut-o, iar acum nu va mai fi nevoie să mă tem să adorm.

— De ce să te temi?

Băiatul îi aruncă o privire sumbră.

— De năluci. De *el*, că se întoarce.

— De omul în negru, spuse pistolarul. Nu era o întrebare.

— Da. E un om rău?

— Cred că asta depinde din ce direcție priveşti, zise pistolarul pe un ton absent.

Se ridică în picioare şi îşi aruncă țigara pe solul compact. Mă duc la culcare.

Băiatul se uită la el cu timiditate.

— Pot să dorm în grajd cu tine?

— Desigur.

Pistolarul rămase pe trepte, uitându-se în sus, şi băiatul veni lângă el. Steaua Bătrână era pe cer, la fel şi Mama Bătrână. Pistolarul avea impresia că, dacă închidea ochii, ar reuşi să audă orăcăitul primilor brotaci, să simtă mirosul verde, aproape văratic al peluzelor de la curte după prima lor cosire (sau să audă, poate, pocnetul leneş al bilelor de lemn în vreme ce doamnele din Aripa de Est, înveşmântate doar în cămăşi de noapte, jucau "Puncte" la lumina tot mai slabă a apusului), reuşea aproape să-i vadă pe Cuthbert şi Jamie venind prin spărtura din gardurile vii, chemându-l să călărească împreună cu ei...

Nu era în firea lui să se gândească atât de mult la trecut.

Se întoarse şi luă lampa.

— Hai la culcare, spuse.

Traversară grajdul împreună.

6

În dimineața zilei următoare exploră pivnița.

Jake avusese dreptate: mirosea rău. Avea un iz umed, de mlaştină, care-l îngreţoşă pe pistolar şi-l făcu să se simtă ameţit, după lipsa antiseptică de miros a deşertului şi a grajdului. Pivniţa mirosea a varză şi a napi şi a cartofi cu colţi lungi şi negri căzuţi pradă putregaiului biruitor. Scara, pe de altă parte, părea destul de solidă, şi el o folosi pentru a coborî.

Podeaua era de pământ şi pistolarul aproape că atingea cu capul grinzile de susţinere din tavan. Acolo jos încă trăiau păianjeni, din aceia deranjant de mari, cu corpuri cenuşii, marmorate. Mulţi erau mutanţi, specia de origine fiind de mult dispărută. Unii aveau ochi în vârf de coarne ca de melc, alţii aveau şi până la şaisprezece picioare.

Pistolarul se uită în jur printre gene şi aşteptă să i se adapteze ochii.

— Eşti bine? strigă Jake în jos cu nervozitate.

— Da. Se concentră asupra colţului. Sunt conserve. Aşteaptă.

Se duse atent în colţ, ferindu-şi capul. Era o cutie veche cu o latură pliată.

Conservele erau de legume - fasole verde, fasole galbenă - şi găsi trei cutii de saramură de vită.

Luă un braţ plin şi urcă scara. Urcă până la jumătatea ei şi-i dădu conservele lui Jake, care se lăsă în genunchi pentru a le lua. Se întoarse după altele.

Doar la al treilea drum auzi geamătul din fundaţii.

Se întoarse, se uită şi simţi că-l năpădeşte un soi de teroare tulbure, un sentiment molatec şi respingător deopotrivă.

Fundaţia era compusă din blocuri uriaşe de calcar care probabil că fuseseră aşezate la linie atunci când halta era nouă, dar care acum stăteau în unghiuri inegale, instabile. Făceau peretele să pară inscripţionat cu stranii hieroglife şerpuitoare. Iar din îmbinarea a două dintre aceste abstruse crăpături, un fir subţire de nisip curgea, de parcă ceva şi-ar fi croit drum din partea cealaltă cu un zel temeinic, insistent.

Geamătul creştea şi scădea în intensitate, devenind mai puternic, până când pivniţa întreagă se umplu de acel sunet,

un zgomot abstract de durere sfâşietoare şi efort nepământean.

— Vino sus! strigă Jake. O, Iisuse, domnule, vino sus!

— Du-te de aici, zise pistolarul cu calm. Aşteaptă afară. Dacă nu ies până ce numeri la două... nu, trei sute, pleacă naibii de aici.

— *Vino sus*! strigă Jake din nou.

Pistolarul nu răspunse. Scoase un pistol cu mâna dreaptă.

Acum, în perete era o gaură mare cât o monedă. Reuşea să audă, prin cortina terorii sale, ropotul paşilor lui Jake în timp ce acesta fugea. Apoi curgerea nisipului se opri. Geamătul încetă, dar se auzea sunetul unei respirații egale, chinuite.

— Cine eşti? întrebă pistolarul.

Nici un răspuns.

Şi în Vorba Nobilă, vocea sa umplându-se cu vechiul tunet poruncitor,

Roland ceru să ştie:

— Cine eşti, Demonule? Vorbeşte, de vrei să vorbeşti. Timpul meu e scurt; răbdarea - şi mai scurtă.

— Du-te încet, zise dinăuntrul peretelui o voce tărăgănată, înfundată. Şi pistolarul simți teroarea aceea tulbure cum se adânceşte şi devine aproape solidă.

Era vocea lui Alice, femeia la care stătuse în oraşul Tull. Însă ea era moartă; o văzuse cu ochii lui murind, cu o gaură de glonț în mijlocul frunții. În fața ochilor i se păru că vede imagini fulgerătoare, descendente. Du-te încet pe lângă Vane, pistolarule. Fii cu ochii în patru la taheeni. În timp ce tu călătoreşti cu băiatul, omul în negru călătoreşte cu sufletul tău în buzunar.

— Ce vrei să spui? Explică-te!

Dar răsuflarea se stinsese.

Pistolarul rămase încremenit un moment, după care unul dintre acei păianjeni uriaşi căzu pe brațul său şi i se târî cu mişcări agere până pe umăr. Cu un icnet involuntar, îl îndepărtă şi se ridică în picioare. Nu voia să facă următorul lucru, dar rânduiala era strictă, inviolabilă. Ia-i pe morți dintre morți, spunea vechiul proverb; doar un cadavru poate

rosti adevăratele profeții. Se duse la gaura din perete şi lovi cu pumnul. Marginile blocului de calcar se sfărâmară cu uşurință când lovi în el încordându-şi doar puțin muşchii, şi mâna sa trecu prin perete.

Şi atinse ceva solid cu cioturi drepte şi aspre. Trase mâna înapoi. În ea ținea o falcă roasă la punctul de îmbinare. Dinții erau îndreptați în toate direcțiile.

— Prea bine, spuse el încet. Vârî falca în buzunarul de la spate şi, ținând cu greu ultimele conserve, urcă scara. Lăsă trapa deschisă. Soarele avea să pătrundă în pivniță şi să stârpească păianjenii mutanți.

Jake era la jumătatea curții grajdului, ghemuit pe solul dur, crăpat.

Văzându-l pe pistolar, strigă şi se dădu înapoi un pas sau doi, după care alergă spre el, plângând.

— Am crezut că a pus stăpânire pe tine, că a pus stăpânire pe tine. Am crezut...

— N-a pus. Nimic n-a pus stăpânire pe mine.

Îl ținu pe băiat în brațe, simțindu-i fața înflăcărată la piept şi mâinile uscate pe coaste. Simțea bătăile alerte ale inimii lui. Îi trecu prin gând mai târziu că acela a fost momentul în care a început să-l iubească pe băiat - lucru pe care, desigur, omul în negru trebuia să-l fi pus la cale de la început. Să fi existat vreodată o capcană mai puternică decât capcana iubirii?

— Era un demon?

Vocea lui era înfundată.

— Da. Un demon-vorbitor. Nu e nevoie să ne mai întoarcem acolo. Haide.

S-o luăm la picior.

Se duseră în grajd şi pistolarul împachetă bine pătura sub care dormise - era călduroasă şi înțepătoare, dar altceva nu avea. Când termină cu asta, umplu ploştile de la pompă.

— Tu duci o ploscă, zise el. Ține-o pe după umeri - vezi?

— Da.

Băiatul îl privi de jos cu venerație, dar îşi feri imediat ochii. Îşi săltă în spinare una dintre desagi.

— E prea grea?

— Nu. E bine.

— Fii sincer acum. Nu te pot duce pe sus dacă faci insolație.

— N-o să fac insolație. O să-mi fie bine.

Pistolarul încuviință din cap.

— Mergem către munți, aşa-i?

— Da.

Ieşiră în bătaia dogoritoare a soarelui. Jake, ajungând cu capul până la coatele pistolarului, merse în dreapta lui şi puțin înainte, cu capetele din piele ale ploştii atârnându-i aproape până la gambe. Pistolarul îşi pusese pe umeri, în bandulieră, alte două ploşti şi ținea bocceaua cu mâncare la subsuoară, strângând-o cu brațul stâng lângă corp. În mâna dreaptă ducea o desagă, săculețul cu tutun şi restul lucrurilor sale.

Ieşiră pe poarta haltei şi regăsiră făgaşele şterse ale drumului de trăsuri. Merseseră vreme de cincisprezece minute, poate, când Jack se roti şi făcu din mână spre cele două clădiri. Acestea păreau că se înghesuie în mijlocul întinderii necuprinse a deşertului.

— Rămas bun! strigă băiatul. Rămas bun! După care se întoarse înapoi spre pistolar, părând îngrijorat. Am sentimentul că ne priveşte ceva.

— Ceva sau cineva, admise pistolarul.

— Oare se ascundea cineva acolo?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Să ne întoarcem? Să mergem şi să...

— Nu. Am terminat-o cu locul ăla.

— Bun, zise Jake cu însuflețire.

Merseră. Drumul de trăsuri trecea peste o morenă de nisip şi când pistolarul întoarse privirea, halta nu se mai vedea. Rămăsese din nou deşertul şi nimic altceva decât deşertul.

7

Părăsiseră halta de trei zile; munții se vedeau acum amăgitor de bine.

Zăreau panta netedă, abruptă a deşertului transformându-se în coline, primii versanți pleşuvi, stâncile scoțând capul prin pielea pământului cu un aer victorios posac, erodat. Mai sus, terenul se îndrepta treptat şi, pentru prima dată în multe luni ori ani, pistolarul întrevăzu verdeață adevărată. Iarbă, molizi pitici, poate chiar sălcii, toate hrănite de apa scursă după topirea zăpezilor de mai sus. Dincolo de asta, stâncile îşi reintrau în drepturi, înălțându-se în toată splendoarea lor ciclopică şi învălmăşită până sus de tot, la piscurile veşnic acoperite de zăpada orbitoare. În stânga, un defileu uriaş indica drumul către vârfurile calcaroase mai mici, erodate, şi terasele şi aflorimentele din cealaltă parte a muntelui. Pasul acela era ascuns de cortina cenuşie, aproape neîntreruptă, a ploilor fine. Noaptea, în minutele dinainte să adoarmă, Jake şedea privind în depărtare fascinat duelul scânteietor al fulgerului, alb şi purpuriu, un spectacol senzațional pe clarul cerului de noapte.

Băiatul se ținea bine pe drum. Era rezistent, dar mai mult decât atât, părea să facă față oboselii cu un calm nesfârşit şi o voință pe care pistolarul le aprecia şi admira. Nu vorbea mult şi nu punea întrebări, nici chiar referitoare la falca pe care pistolarul o tot răsucea în mâini seara, când fuma. Trăia impresia că băiatul se simțea extrem de onorat - poate chiar exaltat - de tovărăşia sa şi asta îl tulbura. Băiatul îi fusese scos în cale - *În timp ce tu călătoreşti cu băiatul, omul în negru călătoreşte cu sufletul tău în buzunar* - şi faptul că Jake nu-l încetinea la mers făcea doar loc altor posibilități sinistre.

La intervale regulate treceau pe lângă rămăşițele simetrice ale focului aprins de omul în negru şi acum pistolarului i se părea că aceste rămăşițe erau mai proaspete. În cea de-a treia noapte, pistolarul fu convins că vede în depărtare lumina altui foc, undeva pe primele coline blânde de la poalele munților. Lucrul acesta nu-l bucură atât de tare cât ar fi crezut odată. Îi veni în gând una dintre zicătorile lui Cort: *Ai grijă la cel ce se preface şchiop*.

În jurul orei două, în a patra zi de când părăsiseră halta, Jake ameți şi fu cât pe ce să cadă din picioare.

— Ia stai jos, zise pistolarul.

— Nu, sunt bine.

— Stai jos.

Băiatul se aşează ascultător. Pistolarul se lăsă pe vine în apropiere, aşa încât Jake să fie la umbra lui.

— Bea.

— N-am voie până când nu...

— Bea.

Băiatul bău trei guri de apă. Pistolarul udă un colț al păturii, în care era mult mai puțină mâncare acum, şi frecă materialul umed de încheieturile şi fruntea băiatului, care erau uscate de febră.

— De acum înainte ne odihnim la ora asta în fiecare după-masă. Cincisprezece minute. Vrei să dormi?

— Nu.

Băiatul se uită la el ruşinat. Pistolarul îi adresă o privire blândă. Într-un fel distrat, scoase un glonț de la curea şi începu să-l răsucească între degete.

Băiatul privi fascinat.

— Ce fain! făcu el.

Pistolarul încuviință:

— Îhî! Făcu o pauză. Când eram de vârsta ta, locuiam într-un oraş fortificat, ți-am spus asta?

Băiatul clătină viguros din cap.

— Sigur. Şi era un om rău...

— Preotul?

— Păi, uneori mă întreb şi eu asta, sincer să fiu, zise pistolarul. Dacă *erau* doi, acum cred că trebuie să fi fost frați. Poate chiar gemeni. Dar i-am văzut vreodată împreună? Nu, niciodată. Omul ăsta rău... Marten îl chema... era vrăjitor. Ca Merlin. Auzita-ți de Merlin acolo de unde vii tu?

— Merlin şi Arthur şi cavalerii Mesei Rotunde, spuse Jake pe un ton visător.

Pistolarul simți că-l străbate un fior neplăcut.

— Da, spuse. Arthur Eld, mulțumescu-ți, că adevăr grăieşti. Eram foarte tânăr...

Dar băiatul adormise în fund, cu mâinile împreunate în poală.

— Jake.

— Mdie!

Îl sperie să audă acest cuvânt din gura băiatului, însă pistolarul nu voia să lase asta să se simtă în vocea sa.

— Când voi pocni din degete, te vei trezi. Vei fi odihnit şi cu forțe proaspete.

Auzit-ai?

— Da.

— Întinde-te, atunci.

Pistolarul îşi scoase cele necesare din săculeț şi rulă o țigară. Lipsea ceva.

În felul lui atent şi temeinic căută ce anume şi află. Lucrul care lipsea era deranjantul sentiment al grabei, senzația că ar putea rămâne în urmă în orice clipă, că drumul se va şterge şi că va rămâne doar o ultimă urmă de picior, care se va şterge şi ea încet-încet. Toate acestea dispăruseră acum, şi pistolarul începea să fie din ce în ce mai sigur că omul în negru voia să fie prins.

Ai grijă la cel ce se preface şchiop.

Ce avea să urmeze?

Întrebarea era prea vagă pentru a-i reține interesul. Lui Cuthbert i-ar fi stârnit interesul, un interes viu (şi probabil o glumă), însă Cuthbert nu mai era, aşa cum nu mai era nici Cornul lui Deschain, iar pistolarul putea merge mai departe doar cum ştia.

Fumând, îl privi pe băiat şi gândurile i se întoarseră la Cuthbert, care întotdeauna râdea (moartea îl surprinsese râzând), şi la Cort, care nu râdea niciodată, şi la Marten, care uneori zâmbea - un surâs subțire, tăcut, care avea o licărire neliniştitoare proprie... ca un ochi ce se deschide în întuneric şi care începe să sângereze. Şi mai era şi şoimul, desigur. Şoimul pe nume David, botezat după băiatul cu praştia din legendă. David, era cât se poate de sigur, nu cunoştea decât pornirea pentru crimă, sfâşiere şi teroare. Asemenea

pistolarului însuşi. David nu era un diletant, ci un adevărat profesionist.

Mai puțin la sfârşit, poate.

Pistolarului i se păru că stomacul i se ridică dureros lângă inimă, însă pe chipul lui nu se schimbă nimic. Privi fumul de țigară cum se ridica în aerul încins al deşertului şi dispărea, şi gândurile i se întoarseră spre trecut.

8

Cerul era alb, perfect alb, mirosul de ploaie se simțea tare în aer. Mirosul gardurilor vii şi-al celorlalte plante era dulce. Era în inima primăverii, ceea ce unii numeau Pământul Nou.

David stătea pe brațul lui Cuthbert, mică unealtă a distrugerii cu ochi aurii scânteietori care stăteau ațintiți în gol. Lesa de piele legată de pintenii lui era înfăşurată neglijent în jurul brațului lui Bert.

Cort stătea la o oarecare distanță de cei doi băieți, o siluetă tăcută în pantaloni peticiți de piele şi cămaşă verde de bumbac pe care o încinsese sus cu o centură veche şi latră. Verdele cămăşii sale se potrivea cu gardurile şi cu iarba unduitoare din Curțile din Spate, unde doamnele încă nu începuseră să joace “Puncte”.

— Fiți gata, îi şopti Roland lui Cuthbert.

— Suntem gata, zise Cuthbert încrezător. Nu-i aşa, Davey?

Vorbeau limba de rând, limba ajutoarelor de bucătar şi, totodată, a scutierilor; ziua în care urma să aibă voie să-şi folosească propria limbă în prezența străinilor era încă departe.

— E o zi frumoasă pentru vânătoare. Simți mirosul ploii? Este...

Cort ridică numaidecât colivia din mâinile sale şi lăsă uşița să se deschidă.

Porumbelul ieşi în zbor şi se înălță spre cer în fâlfâit de aripi. Cuthbert trase de lesă, dar se mişcă încet; şoimul îşi luase deja zborul, ridicându-se în aer într-un fel stângaci. Cu o bătaie scurtă din aripi, se redresă. Țâşni în sus, spintecând

aerul, luând-o înaintea porumbelului, mişcându-se cu viteza unui glonț.

Cort se apropie cu paşi domoli de băieți şi-l izbi pe Cuthbert în ureche cu pumnul său imens şi noduros. Băiatul căzu din picioare fără nici un sunet, deşi buzele îi dezveliră dinții. Un firicel de sânge curgea încet de la ureche şi picura pe iarba de un verde cărnos.

— Te-ai mişcat încet, vierme, spuse el.

Cuthbert se opintea să se ridice în picioare.

— Iartă-mă, rogu-te, Cort. Doar că...

Cort îi aplică încă o lovitură şi Cuthbert căzu înapoi la pământ. Acum sângele curgea mai cu viață.

— Vorbeşte Limba Nobilă, zise el molcom. Vocea îi era egală, uşor aspru tărăgănată. Rosteşte-ți Actul de Căință în limba culturii pentru care alții mai buni ca tine şi-au dat sufletul, vierme.

Cuthbert se ridică din nou în picioare. În ochi îi licăreau lacrimi, însă buzele îi erau strânse de furie într-o linie subțire ce nu tremura deloc.

— Mă căiesc, zise Cuthbert pe o voce perfect stăpânită. Am uitat chipul tatălui meu, ale cărui arme sper ca într-o zi să le port.

— Aşa-i cum zici, țâcă, rosti Cort. O să te gândeşti la ce ai făcut greşit şi gândurile-ți vor fi întărite de foame. Te-ai lins pe bot de cină. Te-ai lins pe bot de mic-dejun.

— Uite! strigă Roland. Arătă cu degetul în sus.

Şoimul ajunsese deasupra porumbelului care zbura planat. Plană şi el un moment cu aripile scurte desfăcute, fără a se mişca în aerul alb, încremenit al primăverii. Apoi îşi strânse aripile şi căzu ca o piatră. Cele două corpuri se întâlniră şi, preț de un moment, lui Roland i se păru că vede sânge în aer.

Şoimul scoase un chiot scurt de victorie. Porumbelul se prăbuşi la pământ, lovind din aripi, răsucindu-se, şi Roland o luă la fugă spre locul cu pricina, lăsându-i în urmă pe Cort şi pe Cuthbert cel smerit.

Şoimul aterizase alături de prada sa şi îi ciugulea satisfăcut pieptul durduliu şi alb. Câteva pene se legănau încet spre

pământ.

— David! strigă băiatul şi-i aruncă şoimului o bucată de carne de iepure pe care o scoase din săculeț. Şoimul o prinse din zbor, o înghiți scuturând în sus ciocul şi gâtul şi Roland încercă să-l prindă în lesă.

Şoimul se răsuci aproape absent şi-l ciupi pe Roland de braț, rupându-i o fâşie lungă de piele. După care se întoarse la festinul său.

Cu un icnet, Roland aruncă iar ştreangul lesei, de data aceasta ciocul lui David nimerindu-l pe mănuşa de piele pe care o avea trasă pe mână. Îi dădu şoimului o altă bucată de carne, după care îi trase fesul pe cap. Ascultător,

David urcă pe încheietura sa.

Băiatul se ridică mândru în picioare, cu şoimul pe braț.

— Ce-i asta, îmi poți spune? întrebă Cort, arătând spre rana însângerată de pe antebrațul lui Roland. Băiatul se pregăti să primească lovitura de pedeapsă, strângând din dinți pentru a nu-i scăpa vreun sunet, dar nu primi nici o lovitură.

— M-a ciupit, zise Roland.

— L-ai supărat, spuse Cort. Şoimul nu se teme de tine, băiete, şi nu se va teme niciodată. Şoimul e pistolarul lui Dumnezeu.

Roland îl privi pe Cort cu ochi goi. Nu era un băiat dotat cu imaginație, iar dacă bărbatul avusese în gând vreo morală, aceasta nu se prinse de el; mai mult, crezu chiar că aceasta era, poate, una dintre cele mai prosteşti afirmații pe care le auzise vreodată din partea lui Cort.

Cuthbert se apropie de ei prin spate şi, la loc ferit de ochii lui Cort, scoase limba la el. Roland nu zâmbi, dar în sinea lui aprobă gestul.

— Acum duceți-vă înăuntru, spuse Cort, luând şoimul. Se întoarse şi arătă cu degetul spre Cuthbert. Dar nu uita să reflectezi, vierme. Şi să posteşti.

Astă-seară şi mâine dimineață.

— Da, acceptă Cuthbert pe un ton fals formal. Mulțumesc pentru această zi plină de învățăminte.

— Ştii să bagi la cap, spuse Cort, dar limba ta are prostul obicei de a-ți ieşi din gura aia proastă atunci când instructorul stă cu spatele la tine. S-ar putea să vină o zi când ea şi tu deopotrivă veți învăța care vă este locul.

Îl lovi iar pe Cuthbert, de data aceasta drept între ochi şi destul de tare încât Roland auzi o bufnitură surdă - sunetul pe care îl scoate un mai atunci când ajutorul de bucătar destupă un butoi cu bere. Cuthbert căzu pe spate în iarbă, cu ochii începțoşați şi amețit la început. Apoi vederea i se limpezi şi, de jos, îi aruncă lui Cort priviri învăpăiate, rânjetul lui degajat dintotdeauna întârziind să apară, nesinchisindu-se să-şi ascundă ura, cu câte un licăr aprins ca sângele porumbelului în mijlocul pupilelor. Încuviință din cap şi depărtă buzele într-un surâs înfricoşător, pe care Roland nu-l mai văzuse vreodată.

— Atunci nu e pierdut totul, zise Cort. Când te simți în stare, vino să mă cauți, vierme.

— Cum ai ştiut? zise Cuthbert printre dinți.

Curt se întoarse spre Roland atât de iute, încât Roland aproape că făcu un pas în spate - şi atunci amândoi ar fi fost în iarbă, decorând verdele crud cu sângele lor.

— Ți-am văzut reflexia în ochii viermelui ăstuia, zise el. Să ții minte asta,

Cuthbert Allgood. Ultima lecție pe ziua de azi.

Cuthbert încuviință din nou, cu acelaşi zâmbet înfricoşător pe buze.

— Mă căiesc, spuse el. Am uitat chipul...

— Lasă prostiile, zise Cort, pierzându-şi interesul. Se întoarse spre Roland.

Duceți-vă acum. Amândoi. Dacă vă mai văd fețele astea tâmpe de viermi încă o clipă o să-mi vărs mațele şi-o să pierd bunătate de mâncare.

— Haide, zise Roland.

Cuthbert clătină din cap pentru a şi-l limpezi şi se ridică în picioare. Cort cobora deja dealul, păşind țanțoş pe picioarele lui crăcănate şi scurte, părând plin de putere şi oarecum

preistoric. Porțiunea rasă şi albită din creştetul capului său licărea.

— Îl omor pe nenorocitul ăsta, zise Cuthbert, păstrându-şi zâmbetul pe față. Pe frunte îi apărea un cucui vinețiu, mare cât un ou de gâscă.

— Tu nu şi nici eu, spuse Roland, rânjind pe nepusă masă. Poți mânca de seară împreună cu mine, în bucătăria de la apus. O să ne dea bucătarul ceva.

— O să-i spună lui Cort.

— Nu-i prieten cu el, îl linişti Roland, apoi ridică din umeri. Şi dacă i-ar spune?

Cuthbert rânji şi el.

— Sigur. Aşa-i. Mereu am vrut să văd cum arată lumea când ai fața răsucită la spate şi capul cu susul în jos.

Porniră împreună peste peluzele verzi, aruncând umbre în lumina primăvăratică, albă şi blândă.

9

Pe bucătarul din bucătăria de la apus îl chema Hax. Era un om uriaş îmbrăcat în haine albe pătate de mâncare, un om cu un ten gras ai cărui strămoşi fuseseră pe sfert negri, pe sfert galbeni, pe sfert din Insulele de Sud, acum aproape uitate (lumea mersese mai departe) şi pe sfert zeii-ştiu-ce. Îşi târşâia picioarele prin trei încăperi cu tavanele înalte, pline de aburi, ca un tractor în prima treaptă de viteză, încălțat în şoşoni uriaşi, ca de calif. Era unul dintre acei puțini adulți care ştiu să comunice destul de bine cu copiii şi care-i iubesc pe toți cu aceeaşi intensitate - nu într-un fel dulceag, ci într-unul oficial care uneori permitea o îmbrățişare, aşa cum încheierea unei afaceri importante poate cere o strângere de mână. Îi iubea chiar şi pe băieții care apucaseră calea armelor, deşi aceştia erau altfel decât ceilalți copii - temperați şi mereu puțin periculoşi, nu într-un fel adult, ci mai degrabă ca şi când ar fi fost nişte copii ca toți alții, dar atinşi puțin de nebunie -, şi Bert nu era primul dintre elevii lui Cort pe care îl hrănea pe furiş. În acest moment stătea în fața plitei lui gigantice - una dintre cele şase aparate de gătit funcționale rămase în tot domeniul. Aceea era moşia lui personală şi stătea aşa, privindu-i pe cei doi băieți cum înfulecă bucățile de carne cu sos pe care li le oferise. În spatele, în fața şi peste tot de jur împrejurul lui, ucenici, ajutoare de bucătar şi diverşi subalterni forfoteau prin aerul umed de la aburi, zăngănind tigăi, amestecând în tocane, robotind la cartofi şi legume în alte părți. În cămara slab luminată, o spălătoreasă cu o față palidă şi îndureratã, şi cu părul prins în plasă ştergea pe jos cu o cârpă îmbibată în apă.

Unul dintre ajutoare veni într-un suflet, însoțit îndeaproape de un om din cadrul Gărzilor.

— Omu' ista vrea cu tine, Hax.

— Bine. Hax aplecă din cap spre paznic şi acesta procedă la fel. Voi, băieți, spuse el, mergeți la Maggie, c-o să vă dea ea nişte plăcintă. Apoi ştergeți-o. Nu mă băgați în bucluc.

Mai târziu, amândoi aveau să-şi amintească ce spusese: *Nu mă băgați în bucluc*.

Încuviințară din cap şi se duseră la Maggie, care le dădu felii imense de plăcintă pe farfurii întinse - dar cu băgare de seamă, de parcă ar fi fost doi câini sălbatici care o puteau muşca.

— Hai s-o mâncăm sub scări, propuse Cuthbert.

— Bine.

Se aşezară în spatele unei colonade din piatră igrasioasă, unde nu puteau fi văzuți din bucătărie, şi îşi înfulecară plăcinta cu degetele. Doar câteva momente mai târziu văzură umbre pe peretele curbat al scărilor largi din față.

Roland îl prinse pe Cuthbert de braț.

— Haide, zise el. Vine cineva.

Cuthbert ridică privirea. Pe față i se vedeau surpriza şi urme de mure.

Dar umbrele se opriră fără ca persoanele cărora le aparțineau să apară.

Era vorba de Hax şi de omul din rândul Gărzilor. Băieții rămaseră pe loc. Dacă se mişcau acum, puteau fi auziți.

— ... omul cel bun, spunea paznicul.

— Farson?

— Peste două săptămâni, răspunse paznicul. Poate trei. Trebuie să vii cu noi. E un transport de la stația de mărfuri... Un zdrăngănit foarte puternic de cratițe şi tigăi şi un potop de sudalme la adresa nefericitului ajutor care le scăpase pe jos acoperiră o parte din restul discuției; apoi băieții îl auziră pe paznic încheind:...carne otrăvită.

— Riscant.

— Nu te întreba ce poate face pentru tine omul bun... începu paznicul.

— Ci mai degrabă ce poți face tu pentru el. Hax suspină. Nu pune întrebări, soldat.

— Ştii ce ar putea să însemne, zise paznicul încet.

— Mdea. Şi-mi cunosc responsabilitățile față de el; nu-i nevoie să-mi ții o lecție. Îl iubesc la fel ca tine. De mi-ar cere, l-aş urma şi în apele mării; la fel ca tine.

— Bine. Carnea va purta semnul depozitării pe termen scurt în camerele tale frigorifice. Dar va trebui să te mişti

repede. E musai să înțelegi asta.

— Sunt copii în Taunton? întrebă bucătarul. Nu era cu adevărat o întrebare.

— Copii peste tot, răspunse paznicul cu blândețe. De copii ne facem noi - dar şi el - griji.

— Carne otrăvită. Ciudat mod de a avea grijă de copii. Hax scoase un suspin apăsat, şuierător. Oare se fac ghem şi se țin de burtică şi strigă după mămicile lor? Presupun că da.

— Va fi ca şi când ar adormi, zise paznicul, însă era prea multă siguranță în vocea lui.

— Sigur, spuse Hax şi râse.

— Chiar tu ai spus-o. "Nu pune întrebări, soldat." Îți place să vezi copiii sub domnia armei, când ar putea fi sub oblăduirea lui, gata să pună bazele unei lumi noi?

Hax nu răspunse.

— Eu intru în serviciu peste douăzeci de minute, îl informă paznicul pe un ton mai mult decât calm. Dă-mi o ciozvârtă de oaie şi o s-o ciupesc pe una dintre fetele tale şi o s-o fac să chicotească. După ce plec...

— Oaia mea nu-ți va da crampe la stomac, Robeson.

— Vrei să...

Dar umbrele se îndepărtară şi vocile se pierdură.

Puteam să-i omor, gândi Roland, încremenit şi fascinat. *Puteam să-i ucid pe amândoi cu cuțitul, să le tai gâtul ca la porci.* Îşi privi mâinile acum pătate cu sos şi mure pe lângă urmele de pământ de la lecțiile acelei zile.

— Roland.

Se uită la Cuthbert. Se priviră reciproc un moment lung, în semiîntunericul aromat, şi un gust de disperare caldă i se ridică lui Roland în gât. Ce simțea putea fi un soi de moarte - ceva la fel de brutal şi definitiv ca moartea porumbelului pe cerul alb, deasupra terenului de joc. *Hax*? îşi spuse, uluit.

Hax care mi-a pus o cataplasmă pe picior atunci? *Hax*? Şi atunci mintea i se închise, renunțând la subiect.

Ce vedea, chiar şi pe chipul inteligent şi mucalit al lui Cuthbert, era o absență totală. Ochii lui Cuthbert erau inexpresivi, nepăsători la soarta implacabilă a lui Hax. În ochii

lui Cuthbert, aceasta se împlinise deja. Bărbatul îi hrănise şi ei se duseseră sub scări ca să mănânce, apoi Hax îl adusese pe paznicul numit Robeson în colțul greşit al bucătăriei pentru a purta o mică discuție despre trădare. Ka intrase în rol aşa cum intra uneori, la fel de neaşteptat ca o stâncă mare ce se rostogoleşte pe un deal în jos. Asta era tot.

Ochii lui Cuthbert erau ochi de pistolar.

10

Tatăl lui Roland tocmai se întorsese din ținuturile muntoase şi părea nelalocul lui printre draperiile şi gătelile de şifon din sala principală de primire în care băiatul primise doar de curând dreptul de-a intra, ca semn al statutului său de pistolar ucenic.

Steven Deschain era îmbrăcat în jeanşi negri şi o cămaşă de lucru albastră.

Mantia sa, prăfuită şi jerpelită, cu căptuşeala ruptă într-un loc, îi era aruncată neglijent peste umăr fără a ține cont de felul în care ea şi el însuşi contrastau cu eleganța încăperii. Era îngrijorător de slab şi mustața deasă, în furculiță, părea să-i tragă capul în jos când se uita la fiul său. Pistoalele erau încrucişate peste aripile şoldurilor în unghi perfect pentru mâinile lui, mânerele roase din lemn de santal păreau mate şi toropite în lumina lâncedă a interiorului.

— Bucătarul-şef, spuse cu blândețe tatăl lui. Ca să vezi! Şinele aruncate în aer în munți, la capul de linie. Animalele moarte în Hendrickson. Şi poate chiar... ca să vezi! Ca să vezi!

Îşi privi fiul mai îndeaproape.

— Nu-ți dă pace.

— Ca şoimul, zise Roland. Nu-ți dă pace.

Râse. Râse de potrivirea uimitoare a imaginii mai mult decât de vreo detensionare a situației.

Tatăl lui surâse.

— Da, spuse Roland. Presupun că nu... nu-mi dă pace.

— Cuthbert era cu tine, zise tatăl lui. Deja trebuie să-i fi povestit tatălui lui.

— Da.

— V-a dat amândurora de mâncare, deşi Cort...

— Da.

— Şi Cuthbert. Crezi că nici lui nu-i dă pace?

— Nu ştiu.

Şi nici nu-i păsa. Nu-l interesa să-şi compare sentimentele cu ale altora.

— Nu-ți dă pace deoarece ai sentimentul că din cauza ta un om şi-a pierdut viața?

Roland ridică nepăsător din umeri, dintr-odată stânjenit de această sondare a motivațiilor sale.

— Şi totuşi n-ai păstrat secretul. De ce?

Băiatul făcu ochii mari.

— Cum să-l fi păstrat? Trădarea este...

Tatăl lui flutură scurt din mână.

— Dacă ai făcut-o mânat de ceva ce ai învățat pe de rost din cărți, degeaba ai făcut-o. Aş prefera să-i văd otrăviți pe toți locuitorii din Taunton.

— Da' nu-i aşa! Cuvintele îi săriră pur şi simplu de pe limbă. Am vrut să-l ucid - să-i ucid pe amândoi! Mincinoşi! Mincinoşi *josnici*! Vipere! Ei...

— Continuă.

— M-au rănit, încheie el cu dispreț. Au schimbat ceva şi a durut. Am vrut să-i ucid pentru asta. Am vrut să-i ucid chiar acolo.

Tatăl lui încuviință din cap.

— Asta e o cruzime, Roland, însă nu una ruşinoasă. Nu e nici moral, dar nu-i rostul tău să fii moral. De fapt... Miji ochii spre fiul său. Morala va fi probabil totdeauna străină de tine. Nu eşti iute la minte precum Cuthbert sau băiatul lui Vannay. Dar asta nu-i o problemă. Asta va face din tine un om dârz.

Băiatul se simțea deopotrivă mulțumit şi încurcat de aceasta.

— O să fie...

— O, da, o să fie spânzurat.

Băiatul aprobă din cap.

— Vreau să asist.

Tatăl Deschain lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu eşti atât de dârz pe cât am crezut... ori poate eşti doar prostănac.

Închise brusc gura. Un braţ se întinse repede şi-l apucă pe băiat de partea superioară a braţului într-o strânsoare dureroasă. Roland făcu o grimasă, dar nu tresări. Tatăl lui îl privi printre gene fără abatere şi băiatul îi aţinu privirea, cu toate că era un lucru mai greu de făcut decât fusese să prindă şoimul şi să-i tragă fesul pe cap.

— Bine, zise el, ai permisiunea mea.

Şi se întoarse brusc pentru a pleca.

— Tată?

— Ce-i?

— Ştii despre cine vorbeau? Ştii cine este omul cel bun?

Tatăl lui se întoarse şi-l scrută cu privirea.

— Da. Cred că ştiu.

— Dacă-l veţi prinde, zise Roland într-un fel caracteristic lui, gânditor şi aproape reţinut, nimeni în afară de bucătar nu va mai trebui atârnat în ştreang.

Tatăl lui zâmbi subţire.

— Poate că nu pentru o vreme. Dar, până la urmă, cineva trebuie întotdeauna atârnat în ştreang, ca să mă exprim pitoresc ca tine. Oamenii o cer. Mai devreme sau mai târziu, dacă nu se găseşte un trădător, oamenii găsesc singuri unul.

— Da, spuse Roland, înţelegând imediat ideea - era o idee pe care n-o uită niciodată. Dar dacă l-aţi prinde pe omul bun...

— Nu, zise tatăl lui pe un ton plat.

— De ce nu? De ce n-ar rezolva asta lucrurile?

Un moment, tatăl lui păru pe cale să-i spună de ce, dar apoi clătină din cap.

— Cred că am vorbit destul pentru moment. Du-te afară şi lasă-mă.

Roland voia să-i spună să nu-şi uite promisiunea atunci când avea să vină timpul ca Hax să cadă în ştreang, însă ştia să citească stările sufleteşti ale tatălui lui. Duse pumnul la frunte, încrucişă un picior în faţa celuilalt şi se înclină. După

aceea ieşi, închizând uşa repede. Bănuia că tatăl lui voia acum să se fută. Ştia că mama şi tatăl lui făceau asta şi era destul de bine informat despre cum anume se proceda, însă imaginea pe care gândul acesta o aducea întotdeauna în minte îl făcea să se simtă deopotrivă stânjenit şi, în mod straniu, vinovat. Câțiva ani mai târziu, Susan avea să-i spună povestea lui Oedip şi el avea s-o asculte cufundat într-o tăcere meditativă, gândindu-se la ciudatul triunghi sângeros format de tatăl lui, de mama lui şi de Marten - cunoscut în unele cercuri drept Farson, omul cel bun. Sau poate că era un pătrat, dacă dorea să se includă şi pe sine.

11

Dealul Spânzurătorii se afla pe Drumul Tauntonului, lucru cât se poate de poetic; Cuthbert probabil că ar fi apreciat asta, Roland însă nu. El aprecia în schimb splendidul eşafodaj care se înălța amenințător spre albastrul sclipitor al cerului, o siluetă angulară care atârna deasupra drumului de trăsuri.

Cei doi băieți fuseseră scutiți de Exercițiile de Dimineață... Cort citise anevoie bilețelele trimise de tații lor, mişcând din buze, aprobând din cap ici şi colo. Când terminase cu ele, pusese cu grijă hârtiile în buzunar. Chiar şi acolo, în Gilead, hârtia valora cât aurul. După ce pusese bine cele două foi, ridicase ochii spre cerul albastru-violet al zorilor şi încuviințase iar din cap.

— Aşteptați aici, le spusese şi plecase spre căscioara de piatră povârnită care-i slujea de locuință. Se întorsese cu o felie de pâine aspră, nedospită, o rupsese în două şi-i dăduse fiecăruia câte o jumătate. După ce se termină, puneți fiecare dintre noi asta sub încălțările lui. Grijă mare să faceți exact cum vă spun, că altfel vă trosnesc de nu vă vedeți.

N-au înțeles decât după ce au ajuns călare amândoi pe juganul lui Cuthbert.

Ei erau primii, cu două ore bune înaintea celorlalți şi cu patru ore înainte de spânzurare, aşa încât Dealul Spânzurătorii era pustiu - cu excepția ciorilor şi a corbilor.

Păsările erau pretutindeni. Făcând larmă, stăteau cocoțate pe brațul rezistent care se întindea deasupra trapei - pintenul morții. Stăteau în şir pe marginea platformei, se înghesuiau pe scări.

— Lasă cadavrele în urmă, murmură Cuthbert. Pentru păsări.

— Să urcăm, spuse Roland.

Cuthbert se uită la el cu ceva ce aducea a teroare.

— *Acolo*? Crezi că...

Roland îl întrerupse cu un gest din mâini.

— Mai sunt *ani* până să înceapă. N-o să vină nimeni.

— Bine.

Se îndreptară încet spre spânzurătoare şi păsările se ridicară în zbor, croncănind şi zburătăcind ca o gloată de țărani furioşi rămaşi fără lucru. Corpurile lor erau puncte negre ca smoala pe fundalul cerului neprihănit luminat de zorii unei noi zile în Lumea Dinăuntru.

Pentru întâia oară Roland simți enormitatea responsabilității sale în acea chestiune; lemnul acela nu era nobil, nu făcea parte din uimitorul angrenaj al Civilizației, ci era un simplu pin noduros din Pădurea Baroniei acoperit cu găinațul alb al păsărilor. Toată spânzurătoarea era împroşcată cu găinaț - scările, balustrada, platforma - şi duhnea.

Băiatul întoarse spre Cuthbert ochii săi speriați, îngroziți şi văzu că şi Cuthbert îl privea cu aceeaşi expresie.

— Nu pot, şopti Cuthbert. Ro, nu pot asista la asta.

Roland clătină încet din cap. Era o lecție în asta, îşi dădea seama, nu ceva strălucitor, ci dimpotrivă, ceva vechi şi ruginit şi deformat. Era motivul pentru care tații lor îi lăsaseră să vină. Şi cu obişnuita sa încăpățânare şi perseverență incoerentă, Roland puse mintal degetul pe rană.

— Ba poți, Bert.

— N-o să dorm la noapte, dacă asist.

— Atunci n-o să dormi, spuse Roland, neînțelegând ce legătură avea asta cu toată povestea.

Cuthbert îl prinse imediat pe Roland de mână şi se uită la el cu o durere tăcută atât de mare, încât pe Roland îl năpădi din nou îndoiala şi îşi dori cu toată fiinţa să nu se fi dus în bucătăria de la apus în seara aceea. Tatăl său avusese dreptate. Mai bine să nu ştii. Mai bine să moară toţi bărbaţii, femeile şi copiii din Taunton decât asta.

Şi totuşi. Totuşi. Oricare ar fi fost lecţia, orice lucru cu muchii ascuţite, ruginit, pe jumătate îngropat, nu voia să renunţe la el şi nici să-i dea drumul din mână.

— Hai să nu urcăm, spuse Cuthbert. Am văzut totul.

Şi Roland încuviinţă fără tragere de inimă, simţind că lucrul acela - orice ar fi fost el - îi alunecă din mână. Cort, ştia bine, le-ar fi tras câteva de să-i lase laţi la pământ şi apoi i-ar fi forţat să urce pe platformă treaptă cu treaptă... şi să adulmece mirosul de sânge proaspăt, să-l tragă pe nas şi să-l simtă pe gât în jos ca o dulceaţă sărată. Cort probabil că ar fi pus chiar o funie nouă peste braţul spânzurătorii şi le-ar fi petrecut laţul, pe rând, fiecăruia pe după gât, i-ar fi pus să stea pe trapă pentru a simţi pe pielea lor; şi Cort i-ar fi lovit din nou degrabă dacă vreunul dintre ei ar fi plâns sau şi-ar fi pierdut controlul vezicii.

Şi Cort, desigur, ar fi avut dreptate. Pentru prima dată în viaţa lui, Roland se surprinse că-şi urăşte propria copilărie. Îşi dorea certitudinea maturităţii.

Desprinse intenţionat o aşchie din balustradă şi, înainte să se întoarcă, o puse în buzunarul de la piept.

— De ce ai făcut asta? întrebă Cuthbert.

Îşi dorea să-i dea un răspuns cu rezonanţă: *O, norocul spânzurătorii...*, dar nu făcu decât să se uite la Cuthbert şi să clatine din cap.

— Numai ca s-o am, spuse. S-o am mereu.

Se îndepărtară de spânzurătoare, se aşezară şi se puseră să aştepte. După vreo oră începură să se strângă primii localnici, majoritatea familii care veniseră în căruţe cu coviltir hârbuite şi în care simple, ponosite, aducând cu ei merindele pentru micul dejun: coşuleţe cu clătite reci umplute cu gem de cârmâz sălbatic. Roland simţi că-i chiorăie stomacul a foame

şi se întrebă din nou, cu disperare, unde erau onoarea şi noblețea. Fusese învățat de lucrurile acestea, iar acum era forțat să se întrebe dacă nu cumva fuseseră doar minciuni, ori numai comori îngropate adânc de înțelepți. *Voia* să creadă asta, dar i se părea că Hax, în hainele lui albe murdare, umblând de colo-colo în bucătăria lui subterană, plină de abur, şi strigând la ajutoare, avea mai multă onoare decât asta. Tulburat în adâncul ființei sale, atinse cu degetul aşchia desprinsă din arborele spânzurătorii. Cuthbert stătea lângă el cu o expresie apatică întipărită pe chip.

12

În cele din urmă nu fu cine ştie ce şi Roland fu mulțumit. Hax fu adus într-un car descoperit, însă doar pântecele său uriaş îl trăda; fusese legat la ochi cu o pânză neagră şi lată care îi atârna pe față în jos. Câțiva aruncară cu pietre, dar majoritatea, în timp ce priveau, îşi continuară nestingheriți micul dejun.

Un pistolar pe care băiatul nu-l cunoştea (era bucuros că sarcina aceasta nu căzuse în seama tatălui său) îl conduse cu atenție pe bucătarul cel pântecos pe scări în sus. Doi paznici din rândul Străjii o luaseră înainte şi stăteau de-o parte şi de cealaltă a trapei. Când Hax şi pistolarul ajunseră sus, pistolarul aruncă frânghia peste brațul spânzurătorii, după care petrecu lațul în jurul gâtului bucătarului, coborând nodul până sub urechea stângă. Toate păsările îşi luaseră zborul, dar Roland ştia că stăteau în aşteptare.

— Vrei să faci o confesiune? întrebă pistolarul.

— Nu am nimic de confesat, zise Hax. Cuvintele lui se auziră bine şi vocea sa avea o notă stranie de demnitate, în pofida pânzei care îi acoperea buzele.

Pânza flutura uşor în boarea slabă şi plăcută care se stârnise. Nu am uitat chipul tatălui meu; m-a însoțit mereu.

Roland aruncă o privire tăioasă spre mulțime şi îl tulbură ce văzu acolo - compasiune? Poate admirație? Îl va întreba pe tatăl lui. Când trădătorii sunt considerați eroi (sau eroii

trădători, bănuia el în felul lui tulbure), e semn că s-au abătut vremuri întunecate. Vremuri întunecate, chiar aşa.

Îşi dorea să înțeleagă mai bine. Gândul îi zbură la Cort şi la pâinea pe care el le-o dăduse. Simțea dispreț; ziua în care Cort se va afla în slujba lui era aproape. Cuthbert poate că nu; Bert poate că va ceda sub tirul neabătut al lui Cort şi va rămâne aprod sau ajutor de grăjdar (sau infinit mai rău, un diplomat ferchezuit, tăind frunză la câini în săli de primire ori privind în globuri de cristal false alături de regi senili şi prinți), el însă nu. Ştia asta. Lui îi erau hărăzite pământul larg şi drumurile întinse, călare. Faptul că aceasta i se părea o soartă *bună* era un lucru care avea să-l mire mai târziu, în singurătatea lui.

— Roland?

— Aici sunt.

Luă mâna lui Cuthbert şi degetele li se împletiră ca fierul.

— Eşti acuzat de ucidere din culpă şi complot, zise pistolarul. Ai trădat lumina şi eu, Charles, fiul lui Charles, te trimit pe vecie în brațele întunericului.

Mulțimea murmură, unii în semn de protest.

— Eu niciodată...

— Zi ce ai de zis sub pământ, vierme, spuse Charles al lui Charles şi trase de manetă cu ambele mâini îmbrăcate în mănuşi galbene.

Trapa se deschise. Încercând în continuare să vorbească, Hax plonjă prin ea. Roland nu uită niciodată asta. Bucătarul *încă încerca să vorbească*. Şi oare unde avea să încheie ultima propoziție pe care o începuse pe pământ?

Cuvintele îi fură curmate de un sunet ca acela pe care îl face un nod de pin când explodează în vatră, în inima rece a unei nopți de iarnă.

Dar per total nu-l afectă prea tare. Picioarele bucătarului se depărtară o dată într-un spasm, formând un Y larg; mulțimea scoase un fluierat de satisfacție; paznicii Străjii renunțară la postura lor cazonă şi, cu nepăsare, începură să strângă lucrurile. Charles, fiul lui Charles, coborî încet scările, urcă pe cal şi plecă, trecând drept prin mijlocul unui grup de oameni

aşezaţi la picnic, făcând slalom printre câteva căruţe, făcând caii să se agite.

Mulţimea se împrăştie cu repeziciune şi, în patruzeci de minute, cei doi băieţi rămaseră singuri pe deluşorul pe care îl aleseseră. Păsările se întorceau să-şi examineze noua pradă. Una ateriză pe umărul lui Hax şi rămase acolo ca un bun prieten, lovind cu ciocul în cercelul scânteietor pe care Hax îl purtase dintotdeauna în urechea dreaptă.

— Nu seamănă deloc cu el, rosti Cuthbert.

— O, ba da, seamănă, spuse Roland plin de încredere pe când se apropiau împreună de spânzurătoare cu pâinea în mână. Bert părea stingherit.

Se opriră sub crucetă şi ridicară ochii spre corpul care atârna şi se legăna în vânt. Cuthbert întinse mâna şi, îndrăzneţ, atinse o gleznă păroasă. Corpul prinse a se mişca într-un arc nou, răsucindu-se.

Apoi, cu mişcări grăbite, frânseră pâinea şi împrăştiară bucăţile sub picioarele spânzuratului. Îndepărtându-se pe juganul lui Cuthbert, Roland se uită înapoi doar o dată. Acum, păsările erau cu miile. Pâinea - înţelese doar într-un sens vag - aveau deci un rol simbolic.

— A fost bine, spuse Cuthbert pe nepregătite. Mie... mie... mi-a plăcut. Sincer.

Pe Roland nu-l şocă declaraţia aceasta, cu toate că lui scena nu-i trezise nici un sentiment aparte. Însă i se părea că înţelege oarecum ce spunea Bert. Poate că până la urmă viitorul lui nu era acela de diplomat, în pofida glumelor şi a felului său degajat de a vorbi.

— Nu ştiu dacă mi-a plăcut, rosti el, însă a fost ceva deosebit. Fără doar şi poate.

Ţinutul n-a intrat pe mâinile omului celui bun vreme de încă cinci ani, iar pe atunci Roland era deja pistolar, tatăl lui era mort, el însuşi devenise matricid - şi lumea mersese mai departe.

Anii lungi de drumuri întinse începuseră.

13

— Uite, zise Jake, arătând în sus.

Pistolarul ridică privirea şi simți un junghi la şoldul drept. Se crispă. Erau între coline deja de două zile şi, cu toate că ploştile erau din nou aproape goale, acum asta nu mai conta. În scurt timp vor avea apă din belşug.

Urmări în sus direcția degetului lui Jake, dincolo de terasa înverzită spre stâncile golaşe şi scânteietoare şi spre cheiurile de mai sus... şi mai departe, chiar către piscul acoperit de zăpadă.

În zare, vag, doar un punctuleț (putea fi vorba despre unul dintre punctele acelea care îți dansează în fața ochilor, doar că acesta era mult mai stabil), pistolarul îl zări pe omul în negru, care urca pantele cu o viteză incredibilă, o musculiță pe un perete de granit.

— Ăla nu e el? întrebă Jake.

Pistolarul privi punctul anonim cum se mişca ager în depărtare şi nu-l încercă decât presentimentul regretului.

— El e, Jake.

— Crezi că-l vom prinde?

— Nu de partea asta. De cealaltă. Şi nu dacă stăm aici şi trăncănim despre asta.

— Ce înalți sunt! făcu Jake. Ce e de partea cealaltă?

— Nu ştiu, recunoscu pistolarul. Cred că nimeni nu ştie. Poate că s-a ştiut odată. Haide, băiete.

Îşi reluară urcuşul, făcând pietricelele şi nisipul să alunece în cascadă spre deşertul care se întindea în urma lor ca o plită încinsă fără sfârşit. Deasupra lor, mult deasupra, omul în negru urca şi tot urca. Era imposibil să vezi dacă se uita îndărăt. Părea că sare peste hăuri imposibile, că se cațără pe pereți drepți. O dată sau de două ori dispăru, dar de fiecare dată reapăru, până când cortina violetă a apusului îl şterse complet din vedere. Seara, când ridicară tabăra, Jake vorbi puțin şi pistolarul se întrebă dacă băiatul ştia ceea ce el însuşi intuise. Se gândi la chipul lui Cuthbert: înflăcărat, înspăimântat, surescitat.

Se gândi la pâine. Se gândi la păsări. Aşa se sfârşeşte, îşi spuse. Iar şi iar, aşa se sfârşeşte. Sunt drumuri şi căutări care duc mereu înainte, şi toate ajung în acelaşi loc - la cimitir.

Mai puțin, poate, drumul către Turn. În cazul acesta, ka era posibil să-şi arate adevărata față.

Băiatul, jertfa, cu chipul inocent şi extrem de tânăr la lumina focului lor palid, adormise cu fasolea în față. Pistolarul îl acoperi cu pătura, după care se ghemui şi se culcă şi el.

3. ORACOLUL ŞI MUNȚII

1

Băiatul găsi oracolul şi acesta aproape îl distruse.

Umbra unui instinct îl trezi pe pistolar în întunericul de catifea care căzuse peste ei la apus. Asta fusese când el şi Jake ajunseseră la oaza de verdeață aproape dreaptă de deasupra primelor coline unduitoare. Până şi mai jos, în zona aridă, unde se trudiseră şi se luptaseră pentru fiecare metru sub soarele toropitor, le ajunsese la urechi sunetul greierilor care îşi frecau curtenitor picioruşele în verdeața perenă din crângurile de sălcii de deasupra lor. Pistolarul îşi păstrase calmul interior, iar băiatul încercase cel puțin să păstreze o mină neutră, şi asta îl făcuse mândru pe pistolar. Însă Jake nu izbutise să-şi ascundă frenezia din ochii albi şi ficşi, ochii unui cal ce simte miros de apă şi e împiedicat să o ia la galop doar de lanțul subțire al minții stăpânului său; ca un cal ajuns în punctul în care doar înțelegerea, şi nu pintenul, îl poate ține în frâu. Pistolarul intuia tânjirea lui Jake după neastâmpărul pe care sunetul greierilor îl stârnise în propriul său corp. Brațele sale păreau să caute şisturi în care să se zgârie, iar genunchii păreau să implore a fi sfâşiați în locuri multe, agonic.

Soarele îi lovi în moalele capului tot drumul; chiar şi când la venirea apusului se transformă într-o băşică mare de-un

roşu aprins, lumina lui răzbătu cu îndârjire prin despicătura dintre dealuri, în stânga lor, orbindu-i şi preschimbând fiecare broboană de sudoare într-un spectru al durerii.

După aceea apăru iarba: la început doar tufişuri galbene care se agățau cu o forță incredibilă de solul arid unde ajungeau ultimele zăpezi topite. Ceva mai sus era pir, la început rar, apoi verde şi des... apoi mirosul dulce al ierbii adevărate, amestecată cu timoftică şi umbrită de primii brazi pitici. Acolo pistolarul văzu în umbre mişcarea unui lucru maroniu. Scoase pistolul, trase şi doborî iepurele înainte ca Jake să apuce să strige, surprins. O clipă după aceea puse pistolul înapoi în toc.

— Aici, spuse pistolarul. În față iarba se îndesea într-o junglă de sălcii verzi şocantă la vedere după pustietatea arsă de soare a deşertului nesfârşit. Acolo trebuia să existe un izvor, poate mai multe, şi ar fi fost şi mai răcoare, însă era mai bine acolo, în loc deschis. Băiatul dăduse din el tot ce putuse da, iar în umbrele mai adânci ale crângului puteau fi liliecivampir. Aceştia puteau întrerupe somnul băiatului, indiferent cât de adânc ar fi fost, iar dacă liliecii erau vampiri, puteau amândoi să nu se mai trezească... cel puțin, nu în lumea aceasta.

Băiatul spuse:

— Aduc nişte lemne.

Pistolarul zâmbi.

— Ba nu. Pune-te jos, Jake.

Oare cine vorbea aşa? O femeie. Susan? Nu-şi amintea. *Timpul e hoț de amintiri*: pe asta o ştia. Asta era vorba lui Vannay.

Băiatul se aşează. Când se întoarse pistolarul, Jake dormea în iarbă. O călugăriță mare săvârşea abluțiuni pe o şuviță nărăvaşă din capul băiatului.

Pistolarul râse în barbă - prima dată după zeii ştiu cât timp - şi aprinse focul şi se duse după apă.

Jungla de sălcii era mai adâncă decât crezuse - şi intimidantă în lumina slabă a apusului. Dar găsi un izvor bine păzit de broaşte şi brotaci. Umplu o ploscă... şi se opri.

Sunetele care vesteau noaptea trezeau în el o senzualitate tulbure, un sentiment pe care nici Allie, femeia cu care se culcase în Tull, nu izbutise să îl scoată la lumină - prea mult din timpul petrecut cu Allie fusese dedicat acțiunii. O punea pe seama bruştei schimbări orbitoare după deşert. După atâția kilometri de pământ tasat şi nefertil, moliciunea întunericului părea aproape decadentă.

Se întoarse în tabără şi jupui iepurele în timp ce apa fierbea deasupra focului.

Amestecând carnea de iepure cu ultima conservă de fasole reuşi să facă o iahnie excelentă. Îl trezi pe Jake şi se uită la el cum mănâncă: năuc, dar lacom.

— Mâine rămânem aici, spuse pistolarul.

— Dar omul pe care îl urmăreşti... preotul ăla...

— Nu-i preot. Şi nu te îngrijora. Nu dispare el.

— De unde ştii?

Pistolarul nu putu decât să scuture din cap. Intuiția lui era puternică... însă nu era o intuiție bună.

După masă, clăti cutiile din care mâncaseră (minunându-se din nou de risipa de apă pe care o făcea) şi, când se întoarse cu fața, văzu că Jake adormise la loc. Pistolarul încercă de acum familiara senzație că i se umflă inima, senzație pe care n-o putea identifica decât cu Cuthbert. Cuthbert fusese de vârsta lui Roland, dar părea mult mai tânăr.

Mâna cu țigara îi căzu spre iarbă şi azvârli chiştocul în foc. Se uită la țigară, la flacăra ei galbenă şi clară, atât de curată, atât de diferită de felul în care ardea iarba-diavolului. Aerul era minunat, răcoros, şi el se întinse cu spatele la foc.

Departe, prin despicătura care deschidea drumul spre munți, auzi glasul gros al tunetului veşnic. Dormi. Şi visă.

2

Susan Delgado, iubita lui, murea în fața ochilor săi. El privea, ținut de fiecare braț de câte un sătean, cu gâtul prins ca un câine într-o zgardă uriaşă de fier ruginit. Nu aşa se

derulaseră lucrurile - el nici măcar nu fusese de față -, dar visele, nu-i aşa, au o logică proprie.

Susan era pe moarte. Îi simțea mirosul părului în flăcări, auzea strigătele sătenilor de chartu rug. *Şi vedea culoarea propriei lui furii. Susan, încântătoarea fată de la fereastră, fata călărețului. Cum zburase ea pe Povârniş, umbra ei fiind umbra calului şi a fetei laolaltă, o creatură fabuloasă dintr-o poveste din bătrâni, ceva descătuşat şi liber! Cum zburaseră împreună prin porumb! Acum sătenii aruncau pănuşi de porumb în ea şi pănuşii luau foc înainte să i se agațe în păr.* Chartu rug, chartu rug, *strigau ei, aceşti vrăjmaşi ai luminii şi ai iubirii, şi undeva vrăjitoarea râdea pe înfundate. Rhea, acesta era numele vrăjitoarei, şi Susan se înnegrea în flăcări, pielea îi plesnea şi...*

Şi ce striga ea?

— Băiatul! striga ea. Roland, băiatul!

El se răsuci, trăgându-şi după sine călăii. Zgarda îl smuci de gât şi auzi sunetele gâtuite, gâjâite care ieşeau din propriul gâtlej. În aer plutea un miros dulce-revoltător de carne pe grătar.

Băiatul îl privea de sus, de la o fereastră de deasupra rugului funerar, aceeaşi fereastră la care Susan, cea care îl învățase să fie bărbat, stătuse odată şi cântase vechile cântece: "Hey Jude" şi "Pe drum în jos" şi "Nesăbuită iubire". Se uita pe fereastră ca statuia unui sfânt de alabastru într-o catedrală. Ochii lui erau de marmură. În fruntea lui Jake fusese înfiptă o țepuşă.

Pistolarul simți cum îi iese din adâncul stomacului strigătul gâtuit şi sfâşietor care anunța începutul nebuniei sale.

— Nnnnnnnn...

3

Simțind că-l arde focul, Roland strigă înfundat. Sări în şezut, în întuneric, încă simțind în jurul lui visul despre Mejis, strângându-l de gât ca zgarda pe care o purtase. Tot zvârcolindu-se, îşi aruncase o mână peste tăciunii aprinşi din

vatră. Duse mâna la față, simțind visul cum se risipeşte, lăsând în urmă doar imaginea izbitoare a lui Jake, alb ca varul, un sfânt pentru demoni.

— *Nnnnnnnn...*

Se uită cu ochi mari în jur la întunericul mistic al pâlcului de sălcii, cu ambele pistoale scoase din toc şi gata să tragă. Ochii săi erau două crăpături mari în ultima sclipire a focului.

— *Nnnnnnnn...*

Jake.

Pistolarul se ridică numaidecât şi o rupse la fugă. Răsărise cercul trist al lunii şi putea urmări paşii băiatului în rouă. Se aplecă pe sub primele sălcii, trecând prin pârâu, şi urcă pe malul opus, alunecând pe pământul jilav (chiar şi acum corpul lui se desfăta cu asta). Nuiele de salcie îl biciuiră peste față.

Copacii erau mai groşi acolo şi luna era ascunsă vederii. Trunchiuri de copaci se înălțau în umbre prelungi. Iarba, acum înaltă până la genunchi, îl dezmierda, implorându-l parcă să încetinească pasul, să se bucure de răcoare. Să se bucure de viață. Ramuri moarte, pe jumătate uscate, se întindea după tibiile sale, după *cojones*. Se opri un moment, ridicând capul şi mirosind în aer. Fantoma unei adieri îl ajută. Băiatul nu mirosea bine, desigur; nici unul dintre ei nu mirosea bine. Nările pistolarului se mişcară aidoma celor ale unei maimuțe.

Izul mai tânăr, mai uşor al sudorii băiatului era vag, uleios, inconfundabil.

Căzu peste o capcană de iarbă şi mărăcini şi crengi uscate, sprintă printr-un tunel format de crengile pleoştite ale sălciilor şi sumaci. Lichenii îi loveau umerii ca nişte mâini flasce de cadavru. Unii atârnau în cârcei gri, susurători.

Îşi croi drum printr-o ultimă baricadă de sălcii şi ajunse într-un luminiş din care se vedeau stelele şi vârful înalt al masivului muntos, strălucind la o altitudine imposibilă cu albeața unui craniu.

Acolo era un cerc de stânci negre, poziționate în picioare, care, în bătaia lunii, aducea cu o ireală capcană pentru

animale. În centru era o masă de piatră... un altar. Extrem de vechi, se ridica din pământ pe un braț gros de bazalt.

Băiatul stătea înaintea lui, clătinându-se înainte şi înapoi. Mâinile îi tremurau pe lângă corp de parcă le-ar fi străbătut descărcări de electricitate statică.

Pistolarul îi strigă tăios numele şi Jake răspunse cu acel nearticulat sunet de negare. Fața lui, o formă vagă, mânjită, aproape acoperită de umărul stâng al băiatului, părea deopotrivă îngrozită şi exaltată. Şi mai era ceva.

Pistolarul păşi înăuntrul cercului şi Jake strigă, dându-se înapoi şi ridicând brațele în aer. Acum i se vedea bine fața. Pistolarul citi pe ea teamă şi groază, amândouă luptându-se cu o plăcere chinuitoare.

Pistolarul se simți atins. Îl atinse spiritul oracolului, sucubul. Vintrele i se umplură pe dată de lumină, o lumină blândă şi, totodată, dură. Simți că i se învârte capul, că i se îngroaşă limba şi că devine sensibilă până şi la saliva care o înconjura.

Când scoase falca pe jumătate putredă din buzunarul în care o purtase încă de când o găsise la haltă, în bârlogul demonului-vorbitor, nu se gândi ce face. Nu se gândi, dar niciodată nu-l speriase să acționeze doar pe baza instinctului.

Aceasta fusese întotdeauna cea mai bună şi mai adevărată metodă a sa. Ținu rânjetul încremenit, preistoric al fălcii în fața ochilor săi, cu cealaltă mână întinsă rigid în față, cu arătătorul şi degetul mic ridicate în străvechiul semn de alungare a deochiului.

Fiorul de senzualitate îi fu smuls din trup ca un cablu.

Jake strigă din nou.

Pistolarul se duse la el şi ținu falca în fața ochilor hăituiți ai băiatului.

— Vezi asta, Jake - vezi-o foarte bine.

Ce primi ca răspuns fu un sunet lichid de agonie. Băiatul încercă să-şi ferească privirea, dar nu reuşi. Un moment păru că se va destrăma - mintal, dacă nu fizic. Apoi, dintr-odată, amândoi ochii i se dădură peste cap. Jake se prăbuşi. Corpul lui căzu dezarticulat la pământ, o mână aproape atingând

brațul de bazalt care susținea altarul. Pistolarul se lăsă într-un genunchi şi îl ridică. Era uimitor de uşor după lungul lor marş prin deşert, la fel de deshidratat ca o frunză în luna noiembrie.

În jurul său, Roland simțea freamătul de furie şi frustrare al prezenței care sălăşluia în cercul de stânci - îi era luată prada. Odată ce pistolarul ieşi din cerc, senzația de furie şi frustrare se stinse complet. Îl duse pe Jake înapoi în tabără. Pe când ajunseră acolo, zvâcnetul inconştient al băiatului se transformase în somn adânc.

Pistolarul pregetă o clipă deasupra rămăşițelor cenuşii ale focului. Clarul de lună căzând peste chipul lui Jake îi aminti din nou de un sfânt într-o biserică, o puritate de alabastru cu totul neştiută. Îl îmbrățişă pe băiat şi îl sărută cu buzele uscate pe obraz, ştiind că-l iubeşte. Ei bine, poate că nu era chiar aşa. Poate că de fapt îl iubise pe băiat din prima clipă când în văzuse (cum i se întâmplase cu Susan Delgado) şi doar acum se încumeta să recunoască faptul. Căci *era* un fapt.

Şi avea impresia că aproape simte, undeva mai sus de ei, râsetul omului în negru.

4

Jake, strigându-l: în felul acesta se trezi pistolarul. Îl legase bine pe Jake de unul dintre tufişurile rezistente din apropiere şi băiatului îi era foame şi era agitat. Judecând după soare, era aproape nouă treizeci.

— De ce m-ai legat? întrebă Jake cu indignare în vreme ce pistolarul desfăcea nodurile groase ale păturii. Nu aveam de gând să fug!

— Dar *chiar* ai fugit, spuse pistolarul şi expresia de pe chipul lui Jake îl făcu să zâmbească. A trebuit să mă duc după tine. Umblai în somn.

— Da? Jake îl privea cu suspiciune. N-am mai făcut niciodată asta îna...

Pistolarul scoase imediat falca şi o ținu înaintea feței lui Jake. Strâmbându-se şi ridicând un braț, băiatul se feri de ea.

— Vezi?

Jake încuviință din cap, năuc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu avem timp de palavre acum. Trebuie să plec o vreme. S-ar putea să fiu plecat toată ziua. Aşa că ascultă la mine, băiete. E important. Dacă apune soarele şi eu nu m-am întors...

Pe fața lui Jake scăpără teama.

— Mă părăseşti!

Pistolarul îl privi şi atât.

— Nu, zise Jake după un moment. Presupun că dacă voiai să mă părăseşti, deja ai fi făcut-o.

— Vezi că gândeşti? Acum ascultă, şi ascultă-mă foarte bine. Vreau să stai aici cât sunt plecat. Chiar aici, în tabără. Nu hoinări, nici chiar dacă asta ți se pare cea mai bună idee din lume. Şi dacă te simți ciudat - în orice fel - ia osul ăsta şi ține-l în mâini.

Trăsăturile lui Jake fură străbătute de ură şi dezgust, amestecate cu uluire.

— N-aş putea. P... pur şi simplu n-aş putea.

— Ba poți. S-ar putea să fii nevoit. Mai ales după miezul zilei. E important.

S-ar putea să ai o stare de vomă sau să te doară capul când îl vei atinge prima dată, dar o să-ți treacă. Mă înțelegi?

— Da.

— Şi o să faci ce-ți spun?

— Da, dar de ce trebuie să pleci? răbufni Jake.

— Trebuie, şi basta.

Pistolarul surprinse încă o dată licărul fascinant al tăriei de oțel care se ascundea sub trăsăturile băiatului, o tărie la fel de enigmatică precum povestea pe care o spusese el despre oraşul din care venea, un oraş în care clădirile erau atât de înalte, încât chiar zgâriau norii. Nu de Cuthbert îi amintea băiatul, ci mai degrabă de Alain, celălalt prieten apropiat al său. Alain

era tăcut, nici pe departe înclinat spre grandilocvența lui Bert, şi era de nădejde şi netemător.

— Bine, spuse Jake.

Pistolarul aşează cu grijă falca pe pământ, lângă vestigiile focului, de unde rânjea în sus printre firele de iarbă ca o fosilă erodată ce a văzut lumina zilei după o noapte lungă de cinci mii de ani. Jake nu voia să se uite la ea. Era palid la față şi îndurerat. Pistolarul se întrebă dacă i-ar ajuta cu ceva să-l adoarmă pe băiat şi să-l chestioneze, apoi hotărî că ajutorul ar fi infim. Ştia prea bine că spiritul din cercul de piatră era un demon şi, totodată, foarte probabil un oracol. Un demon fără formă, doar un soi de strălucire sexuală neformată înzestrată cu darul profeției. Se întrebă în treacăt dacă nu era cumva sufletul Sylviei Pittston, femeia monumentală ale cărei îndoctrinări religioase duseseră la înfruntarea finală din Tull... dar nu. Nu ea. Stâncile din cerc erau străvechi. Sylvia Pittston era mic copil în comparație cu ființa care îşi făcuse sălaş acolo. Era bătrână... şi vicleană. Însă pistolarul cunoştea foarte bine formele vorbirii şi nu credea că băiatul va fi nevoit să folosească vraja fălcii.

Vocea şi mintea oracolului vor fi mult prea ocupate cu el. Pistolarul avea nevoie să afle unele lucruri, în pofida riscului... iar riscul era ridicat. Şi totuşi, deopotrivă pentru el şi pentru Jake, avea o nevoie disperată să afle.

Pistolarul îşi desfăcu săculețul cu tutun şi amestecă în el, împingând deoparte fâşiile de frunze uscate până ce dădu peste un obiect minuscul înfăşurat într-o bucată de hârtie albă. Îl răsuci între degete pe care mult prea curând avea să le piardă şi se uită absent către cer. Apoi îl desfăcu şi ținu conținutul - o pilulă albă mică, cu marginile roase tare de când o purta cu el - în mână.

Jake privi pilula cu curiozitate.

— Ce-i aia?

Pistolarul scoase un râset scurt.

— Povestea pe care ne-o spunea Cort era că Vechii Zeii s-au pişat peste deşert şi au dat naştere mescalinei.

Jake păru doar nedumerit.

— E un drog, explică pistolarul. Dar nu unul care te adoarme, ci unul care te trezeşte bine de tot pentru scurt timp.

— Ca LSD-ul, aprobă băiatul imediat şi apoi păru nedumerit.

— Ce-i aia?

— Nu ştiu, recunoscu Jake. Mi-a ieşit pur şi simplu pe gură. Cred că a venit de... ştii tu, dinainte.

Pistolarul încuviință din cap, dar nu ştia ce să creadă. Nu auzise niciodată ca mescalinei să i se spună LSD, nici chiar în cărțile vechi ale lui Marten.

— O să-ți dea dureri? întrebă Jake.

— Nu mi-a dat niciodată, răspunse pistolarul, conştient că evită adevărul.

— Nu-mi place.

— N-are importanță.

Pistolarul se lăsă pe vine în fața ploştii, luă o gură de apă şi înghiți pastila.

Ca de obicei, simți imediat o reacție în gură: părea inundată de salivă. Se aşeză înaintea focului stins.

— Când îşi face efectul? întrebă Jake.

— Peste puțin timp. Nu vorbi.

Aşa că Jake tăcu, privind cu îndoială nedisimulată cum pistolarul îndeplineşte calm ritualul curățirii pistoalelor.

Şi le puse înapoi în tocuri şi spuse:

— Cămaşa ta, Jake. Dă-o jos şi dă-mi-o.

Cu reticență, Jake trase peste cap cămaşa spălăcită, arătându-şi pieptul costeliv, şi i-o dădu lui Roland.

Pistolarul scoase un ac pe care îl avea petrecut în tivul lateral al jeanşilor şi ață de la curea, dintr-o gaică de cartuş goală. Se puse să coasă o ruptură lungă de la o mânecă a cămăşii băiatului. Când termină şi-i dădu cămaşa înapoi, simți că mescalina începuse să-şi facă efectul - i se strângea stomacul şi toți muşchii i se încordaseră puțin.

— Trebuie să plec, spuse el, ridicându-se în picioare. A venit timpul.

Băiatul dădu să se ridice şi el, cu faţa umbrită de îngrijorare, dar se lăsă înapoi jos.

— Ai grijă, spuse el. Te rog.

— Nu uita de falcă, zise pistolarul. Trecând pe lângă Jake, îi puse mâna pe cap şi-i răvăşi părul de culoarea porumbului. Gestul îi trezi un râset scurt.

Zâmbind îngrijorat, Jake îl însoţi cu privirea până când pistolarul dispăru în jungla de sălcii.

5

Pistolarul se îndreptă ferm spre cercul de stânci, oprindu-se doar cât să bea apă rece de la izvor. Îşi văzu reflexia în mica baltă mărginită de muşchi şi frunze de nuferi şi se privi un moment fascinat ca Narcis. Începea să simtă efectul drogului asupra minţii sale: îi încetinea înlănţuirea de gânduri, părând în acelaşi timp să sporească implicaţiile fiecărei idei şi fiecărei fărâme de informaţie senzorială. Lucruri care până atunci fuseseră invizibile începeau să dobândească greutate şi consistenţă. Ridicându-se înapoi în picioare, mai pregetă un moment şi scrută desişul de sălcii împletite. Lumina soarelui cădea pieziş într-o jerbă aurie, prăfoasă, şi, înainte să plece, urmări puţin jocul particulelor de praf şi al altor lucruri mici plutitoare.

Drogul îl tulburase deseori: egoul lui era prea puternic (sau poate doar prea simplu) pentru a se putea bucura de eclipsarea şi expunerea lui la o sumedenie de sentimente tandre - acestea îl gâdilau (şi uneori îl scoteau din minţi) aidoma atingerii mustăţilor unei pisici. Însă de această dată se simţea relativ calm. Asta era bine.

Păşi în luminiş şi intră direct în cerc. Se opri locului, lăsându-şi mintea să hoinărească în voie. Da, senzaţiile îl asaltau mai tare acum, mai cu viteză.

Iarba striga verde la el; avea impresia că, dacă s-ar fi aplecat şi şi-ar fi plimbat mâna prin ea, când s-ar ridica ar fi avut degetele şi palmele mânjite cu vopsea verde. Se opuse unui impuls insistent de a încerca experimentul.

Oracolul însă tăcea. Nici urmă de freamăt, sexual ori de altă natură.

Se duse la altar, rămase lângă el un moment. Acum îi era aproape imposibil să gândească într-un mod coerent. Îşi simțea dinții străini în gură, mici lespezi funerare înfipte într-un sol rozaliu, umed. Îl înconjura prea multă lumină. Se urcă pe altar şi se întinse pe spate. Mintea îi devenea o junglă plină de stranii plante-gânduri pe care el nu le văzuse nicicând şi existența cărora nici n-o bănuise, o junglă de sălcii crescută în jurul unui izvor de mescalină.

Cerul era de apă şi el atârna suspendat deasupra lui. Gândul acesta îi dădu o senzație vagă şi neimportantă de vertij.

Îi veniră în gând două versuri dintr-o poezie veche, nu un cântecel de copii de data aceasta, nu; mama lui se temuse de droguri şi de nevoia existenței lor (la fel cum se temuse de Cort şi de nevoia existenței acelui bătăuş de băieți); versurile proveneau de la oamenii-manni de la nord de deşert; un clan încă trăia printre maşinării care de regulă nu funcționau... şi care, uneori, când funcționau, mâncau oameni. Versurile se repetau iar şi iar, amintindu-i (într-un fel incoerent specific fluxului de mescalină) de zăpada care cădea într-un glob de sticlă pe care îl avusese în copilărie, mistic şi semi-ireal:

Acolo unde urma omului s-a pierdut,
Strop de iad, crâmpei de neştiut...

Copacii care atârnau deasupra altarului ascundeau fețe. El le privi cu o fascinație abstractă: colo era un dragon, verde şi zvârcolindu-se, colo o driadă cu brațe de ramuri ademenitoare, colo un craniu viu plin de mâl. Fețe. Fețe.

Ierburile din luminiş prinseră brusc să se încline şi să şfichiuiască.

Vin.

Vin.

Fiori vagi prin corp. Ce departe am ajuns, îşi spuse. De la iarba dulce în care stăteam întins alături de Susan pe Povârniş la asta.

Oracolul îl apăsă cu corpul ei, un corp alcătuit din vânt, un piept înmiresmat de iasomie, trandafir şi caprifoi.

— Rosteşte-ți profeția, spuse el. Spune-mi ce am nevoie să ştiu.

Îşi simțea gura plină de metal.

Un suspin. Un sunet slab de plânset. Pistolarul îşi simți mădularul tare.

Deasupra lui şi dincolo de fețele dintre frunze vedea munții - impenetrabili şi duri şi plini de dinți.

Corpul se mişcă peste al său, luptându-se cu el. Îşi simți palmele strângându-se în pumni. Oracolul îi trimisese o viziune cu Susan. Deasupra lui era Susan, încântătoarea Susan Delgado, aşteptându-l pe Povârniş, în coliba abandonată a unui văcar, cu părul revărsat pe spate şi peste umeri. El întoarse capul, dar chipul ei îl urmări.

Iasomie, *trandafir*, *caprifoi*, *fân vechi... mirosul iubirii. Iubeşte-mă.*

— Rosteşte profeția, zise el. Rosteşte adevărul.

Te rog, se tângui oracolul. *Nu fi rece. E mereu aşa de frig aici...*

Mâini care îl dezmierdau, îl excitau, îl înflăcărau. Îl trăgeau. Sus. Jos.

O despicătură întunecată, parfumată. Umedă şi caldă...

Nu. Uscată. Rece. Sterilă.

Ai un pic de milă, pistolarule. A, te rog, te implor! Milă!

Ție ți-ar fi milă de băiat?

Ce băiat? Nu ştiu nici un băiat. Nu de băieți am nevoie. O, te rog.

Iasomie, trandafir, caprifoi. Fân cu aroma-fantomă a trifoiului de vară. Ulei decantat din urne străvechi. Un desfrâu al trupului.

— După, spuse el. Dacă ce-mi spui este de folos.

Acum. Te rog. Acum.

Îşi lăsă mintea să se desfăşoare către ea, antiteza unei emoții. Corpul care atârna deasupra lui încremeni şi păru să strige. Între tâmplele sale se desfăşură o luptă scurtă cu odgonul - gri şi fibros, odgonul era mintea lui. Timp de câteva

momente lungi nu se auzi nici un sunet, decât şuierul slab al respirației sale şi adierea palidă care făcea fețele verzi din copaci să freamete, să facă semne din ochi şi să se strâmbe. Nici o pasăre nu cânta.

Apăsarea ei slăbi. Din nou se auzi sunet de plâns cu suspine. Trebuia să acționeze repede, altfel ea îl va părăsi. A rămâne acum însemna atenuare; poate felul ei propriu de moarte. O simțea deja cum se răceşte, retrăgându-se din cercul de stânci. Vântul unduia iarba într-un fel chinuitor.

— Profeția, zise el, iar apoi un substantiv şi mai sumbru: Adevărul.

Un suspin ostenit, printre lacrimi. Aproape că i-ar fi putut arăta mila pe care o implora, dar... era Jake. Dacă mai întârzia puțin noaptea trecută, l-ar fi găsit pe Jake mort sau cu mințile furate.

Dormi, atunci.

— Nu.

Atunci, dormi iepureşte.

Era periculos ce-i cerea ea, dar probabil şi necesar. Pistolarul ridică ochii spre fețele dintre frunze. Pentru amuzamentul său, acolo era în desfăşurare un joc. Înaintea sa răsăreau şi dispăreau lumi. Imperii se clădeau peste nisipuri sclipitoare, unde maşinării trudeau la nesfârşit cu o abstractă frenezie electronică.

Imperii intrau în declin, se prăbuşeau, răsăreau din nou. Roți care se învârtiseră cu o mişcare tăcută, lichidă, îşi încetineau rotația, începeau să scârțâie, începeau să țipe, se opreau. Pe străzi concentrice, sub ceruri întunecate pline de stele ca o pătură de bijuterii reci, nisipul gâtuia jgheaburile din oțel inoxidabil. Şi peste toate acestea sufla un vânt al schimbării, aducând cu el mirosul de scorțişoară al sfârşitului de octombrie. Pistolarul asistă cum lumea mergea mai departe.

Şi adormi iepureşte.

Trei. Acesta este numărul sorții tale.

Trei?

Da, trei este un număr mistic. Trei stă în miezul căutării tale. Alt număr vine mai târziu. Acum, numărul este trei.

Care trei?

"*Vedem incomplet, şi astfel oglinda profeției se întunecă.*"

Spune-mi ce poți.

Primul este tânăr, are păr tuciuriu. E în pragul jafului şi al crimei. L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Ce demon e ăsta? Nu-l cunosc, nu-l cunosc nici din lecțiile învățătorului meu.

"*Vedem incomplet, şi astfel oglinda profeției se întunecă.*" *Există alte lumi, pistolarule, şi alți demoni. Apele acestea sunt adânci. Uită-te după uşi. Uită-te după trandafiri şi după uşile negăsite.*

Al doilea?

Ea vine pe roți. Altceva nu văd.

Al treilea?

Moarte... dar nu pentru tine.

Omul în negru? El unde este?

Aproape. Vei vorbi cu el curând.

Despre ce vom vorbi?

Turnul.

Băiatul? Jake?

...

Spune-mi despre băiat!

Băiatul este poarta ta spre omul în negru. Omul în negru este poarta ta spre cei trei. Cei trei sunt calea ta spre Turnul Întunecat.

Cum? Cum e posibil? De ce trebuie să fie aşa?

"*Vedem incomplet, şi astfel oglinda...*"

Blestemată să fii.

Nu m-a blestemat nici un Dumnezeu.

Nu mă persifla, Arătare.

...

Cum să-ți spun, atunci? Curvă stelară? Târfa Vânturilor?

Unii trăiesc cu iubirea care vine în aceste locuri străvechi... chiar şi în aceste vremuri triste şi rele. Unii, pistolarule, trăiesc

cu sânge. Chiar şi cu sângele băieților tineri, am înțeles.

Nu poate fi el cruțat?

Ba da.

Cum?

Încetează, pistolarule. Ridică tabăra şi ia-o spre nord-vest. În nord-vest încă este nevoie de oameni care trăiesc după legea glonțului.

Am jurat pe armele tatălui meu şi pe trădarea lui Marten.

Marten nu mai este. Omul în negru i-a mâncat sufletul. Asta ştii.

Am jurat.

Atunci, soarta ți-e pecetluită.

Fă ce vrei cu mine, stricato.

6

Ardoare.

Umbra se legănă deasupra lui, îl învălui. Imediat, simți un extaz întrerupt doar de o galaxie de durere - surdă şi luminoasă ca nişte aştri ancestrali deveniți roşii din pricina declinului. În punctul culminant al cuplării lor, i se arătară, nepoftite, chipuri: Sylvia Pittston, Alice, femeia din Tull,

Susan; zeci de altele.

Şi-n cele din urmă, după o veşnicie, o împinse departe de sine, recăpătându-şi controlul minții, sleit de vlagă şi dezgustat.

Nu! *Nu ajunge*! *Nu...*

— Lasă-mă în pace, zise pistolarul. Se ridică în fund şi fu cât pe ce să cadă de pe altar, dar îşi găsi echilibrul. Ea îl atinse cu fereală (*caprifoi*, *iasomie*, *dulce ulei de trandafir*) şi el o împinse cu violență, căzând în genunchi.

Clătinându-se, îşi croi drum spre perimetrul cercului. Se împletici afară din el, simțind cum i se ia de pe umeri o povară uriaşă. Lăcrimând şi cutremurându-se, trase aer în piept. Aflase oare destule pentru a se justifica sentimentul acela de pângărire? Nu ştia. Cu timpul, bănuia, va şti. Îndepărtându-se, o simți cum stă acolo, la zăbrelele închisorii ei, privindu-l

cum o părăseşte. Pistolarul se întrebă cât va mai trece până când altcineva va traversa deşertul şi o va găsi, înfometată şi însingurată. Preț de un moment se simți copleşit de tot ceea ce poate aduce timpul.

7

— Ți-e rău!

Când pistolarul ajunse în tabără ieşind împleticit dintre ultimii copaci,

Jake se ridică repede în picioare. Stătuse ghemuit lângă vestigiile focului mic, cu falca pe genunchi, rozând neconsolat oasele de iepure.

Acum o luă la fugă spre pistolar cu o expresie de neputință pe chip care îl făcu pe Roland să simtă toată greutatea hâdă a unei viitoare trădări.

— Nu, spuse el. Nu mi-e rău. Sunt doar obosit. Frânt. Gesticulă absent spre falcă. Poți renunța la aia, Jake.

Băiatul o aruncă repede şi violent, ştergându-şi după aceea mâinile pe cămaşă. Buza lui de sus se ridică şi căzu într-un gest de scârbă care, credea pistolarul, era perfect inconştient.

Pistolarul se aşează - aproape căzu la pământ - simțind că-l dor încheieturile şi că are mintea încleiată, sleită: neplăcutul efect remanent al mescalinei.

Şi dinspre vintre simțea o durere surdă. Îşi rulă o țigară cu o lentoare calculată, instinctuală. Jake privi. Pistolarul încercă apoi un neaşteptat impuls de a-i vorbi băiatului dan-dinh, de a-i spune tot ce aflase, dar abandonă gândul, îngrozit. Se întrebă dacă o parte din el - mintea sau sufletul - nu cumva se dezintegra. Să-şi deschidă mintea şi inima poruncii unui copil?

Era o idee nebunească.

— La noapte dormim aici. Mâine începem să urcăm. Mai târziu o să mă duc să văd dacă reuşesc să vânez ceva pentru cină. Trebuie să ne adunăm forțele.

Acum trebuie să dorm. Bine?

— Sigur. Fă cum te taie capul.

— Nu te înțeleg.

— Fă ce vrei.

— A! făcu pistolarul, încuviințând din cap, şi se întinse. *Să fac cum mă taie capul*, îşi spuse. *Cum mă. Taie capul.*

Când se trezi, umbrele erau lungi peste iarba micului luminiş.

— Fă focul, îi spuse lui Jake şi-i aruncă amnarul său. Ştii să-l foloseşti?

— Da, aşa cred.

Pistolarul se îndreptă spre pâlcul de sălcii şi apoi se opri la auzul vocii băiatului. Împietri locului.

— Întunericul scânteie, unde-i al meu părinte? murmură băiatul şi pistolarul auzi sunetul ascuțit al amnarului: *cicl-cicl-cicl*. Semăna cu strigătul unei mici păsări mecanice. Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă şi un foc aprinde.

Le-a auzit de la mine, gândi pistolarul, nicidecum surprins să descopere că s-a făcut tot piele de găină şi că mai are puțin până să tremure ca un câine plouat.

Le-a auzit de la mine, cuvinte pe care nici nu-mi amintesc să le fi spus, şi aş fi în stare să divulg astfel de cuvinte? A, Roland, ai fi tu-n stare să divulgi un adevărat firet ca acesta într-o lume tristă, răsfirată? Ar putea ceva justifica asta?

Nu-s decât nişte cuvinte.

Aha, da-s cuvinte vechi. Cuvinte bune.

— Roland? strigă băiatul. Te simți bine?

— Mdie, zise el țâfnos şi simți în nări vag miros de fum. Ațâțat-ai focul.

— Da, spuse simplu băiatul şi Roland nu trebui să se întoarcă pentru a şti că Jake zâmbea.

Pistolarul o luă din loc şi porni spre stânga, de data aceasta ocolind pâlcul de sălcii. Într-un loc unde spațiul se deschidea într-o costişă acoperită cu iarbă, păşi înapoi în umbre şi rămase tăcut. Departe şi clar, auzea pârâitul focului pe care îl aprinsese Jake în vechea vatră. Sunetul îl făcu să zâmbească.

Rămase nemişcat vreme de zece minute, cincisprezece, douăzeci. Apărură trei iepuri şi, odată ajunşi la loc liber,

pistolarul scoase pistolul. Îi răpuse, îi jupui, îi evisceră şi-i duse înapoi în tabără. Jake pusese apă deasupra flăcărilor mici şi aceasta deja aburea.

Pistolarul încuviință din cap spre el.

— Bine lucrat.

Jake se roşi de bucurie şi-i dădu înapoi amnarul fără nici o vorbă.

Cât îi luă tocanei să se facă, pistolarul profită de ultimele raze de lumină a zilei pentru a se întoarce în pâlcul de sălcii. În apropierea primului izvor începu să taie cârceii groşi care creşteau pe malul mlăştinos al apei. Mai târziu, pe când în vatră aveau să mai ardă doar tăciunii şi Jake avea să doarmă, voia să împletească din ei frânghii ce le-ar fi putut fi de-un oarecare folos mai târziu. Intuiția îi spunea însă că urcuşul nu urma să fie unul deosebit de dificil. Simțea că la suprafața lucrurilor acționează ka şi asta nu i se mai părea ceva ciudat.

Ducând cârceii înapoi unde aştepta Jake, îi picură sevă verde peste mâini.

Se treziră la revărsatul zorilor şi, într-o jumătate de oră, terminară de strâns lucrurile. Pistolarul spera să mai împuşte un iepure în pajiştea, unde ieşeau să se hrănească, dar timpul era limitat şi nici un iepure nu se făcu văzut. Bocceaua lor cu mâncare era acum atât de mică şi de uşoară, încât Jake o putea căra fără efort. Prinsese puteri băiatul acesta; se vedea cu ochiul liber.

Pistolarul ducea apa proaspăt luată de la unul dintre izvoare. Îşi înfăşură cele trei frânghii în jurul mijlocului. Ocoliră de departe cercul de stânci (pistolarul se temea că băiatul va simți din nou teamă, dar când trecură pe deasupra lui pe o terasă stâncoasă, Jake îi aruncă doar o privire fugară şi apoi se uită la o pasăre care plana contra vântului). Nu peste mult timp, copacii începură să piardă din înălțime şi desime. Trunchiurile erau răsucite şi rădăcinile păreau să se lupte cu pământul într-o vânătoare acerbă după umiditate.

— Totul e atât de vechi, spuse Jake posomorât când făcură un popas de odihnă. Nu este nimic tânăr pe lumea asta?

Pistolarul zâmbi şi-l împunse cu cotul pe Jake.
— Eşti tu, spuse.
Jake răspunse cu un surâs şters.
— Va fi greu să urcăm?
Pistolarul se uită la el cu curiozitate.
— Munții sunt înalți. Tu nu crezi că va fi greu să urcăm?
Jake îi întoarse privirea, cu ochii înnegurați, nedumeriți.
— Nu.
Merseră mai departe.

8

Soarele urcă la zenit şi păru să rămână acolo mai puțin ca oricând în timpul traversării deşertului, după care începu să coboare, redându-le umbrele.

Din terenul înclinat ieşeau praguri de stânci ca brațele unor uriaşe fotolii îngropate sub pământ. Iarba pitică deveni galbenă şi uscată. La un moment dat, în cale le ieşi o crevasă adâncă, aidoma unui horn, ei urcară un versant mic de piatră golaşă pentru a-l ocoli pe sus. Granitul străvechi cedase dând naştere unui fel de trepte şi, după cum intuiseră amândoi, începutul urcuşului, cel puțin, era uşor. Se opriră în vârf, pe o escarpă lată de un metru şi jumătate, şi se uitară îndărăt către deşertul care se încovoia în jurul zonei muntoase ca o imensă labă galbenă. În depărtare scânteia spre ei ca un scut alb orbitor şi se pierdea în valuri palide de căldură degajată. Pe pistolar îl cuprinse o uimire vagă amintindu-şi că lipsise puțin ca acel deşert să-i ia viața. De unde stăteau ei, din nou la răcoare, deşertul părea fără-ndoială spectaculos, însă nu mortal.

Reveniră la ale lor: urcuşul - cățăratul peste puzderia de stânci desprinse din munte şi urcatul pe vine pe pantele stâncoase încrustate cu licăriri de cuarț şi mică.

Stânca era caldă, plăcută la atingere, însă aerul era evident mai rece.

După-amiază târziu, pistolarul auzi sunet îndepărtat de tunet. Linia munților ascundea însă vederii ploaia de pe

cealaltă parte.

Când umbrele începură să devină purpurii, îşi făcură bivuac sub streaşina unei stânci proeminente. Pistolarul ancoră pătura sus şi jos, încropind un soi de pavilion. Se aşezară în deschizătura lui şi priviră cum cerul întindea o manta peste lume. Jake îşi legăna picioarele deasupra hăului. Pistolarul îşi rulă ţigara de seară şi-i aruncă băiatului ocheade mucalite.

— Să nu te răsuceşti în somn, spuse el, că s-ar putea să te trezeşti în iad.

— Bine, răspunse Jake cu seriozitate. Mama spune...

Se întrerupse.

— Ce spune ea?

— Că dorm ca un mort, încheie Jake.

Se uită la pistolar, care văzu că băiatului îi tremurau buzele cum se străduia să-şi înghită lacrimile - *doar un băiat*, îşi spuse el, şi îl lovi durerea, pioletul care ţi se implântă în frunte când bei prea multă apă rece. *Doar un băiat. De ce*? Aiurea întrebare. Când un băiat rănit la trup ori spirit îi punea această întrebare lui Cort, acel vechi şi târşâit "motor de luptă" a cărui datorie era să-i înveţe pe fiii pistolarilor elementele de bază a ceea ce trebuiau ei să ştie, Cort răspundea: "*De ce sunt*" *două litere ale alfabetului şi nimic altceva... nu te interesează pe tine de ce, tu ridică-te numa', mucosule*! *Ridică-te*! *Ziua e tânără*!

— De ce sunt aici? întrebă Jake. De ce am uitat totul dinainte?

— Pentru că omul în negru te-a adus aici, zise pistolarul. Şi datorită Turnului.

Turnul se află într-un fel de... nex al puterii. În timp.

— Nu înţeleg asta!

— Nici eu, spuse pistolarul. Dar se întâmplă ceva. Se întâmplă doar în timpul meu. "Lumea a mers mai departe", spunem... întotdeauna am spus. Dar acum merge mai departe mult mai repede. S-a întâmplat ceva cu timpul. Se înmoaie.

Rămaseră tăcuţi. O adiere slabă, dar tăioasă, îi ciupi de picioare. Undeva scoase un *vuuuu* cavernos în fisura dintr-o

stâncă.

— Tu de unde vii? întrebă Jake.

— Dintr-un loc care nu mai există. Cunoşti Biblia?

— Iisus şi Moise. Sigur.

Pistolarul zâmbi.

— Aşa e. Pământul mea avea un nume biblic - Noul Canaan, se numea.

Pământul unde curge lapte şi miere. În Canaan din Biblie se spune că existau struguri atât de mari, încât oamenii trebuiau să-i transporte pe sănii. La noi nu creşteau atât de mari, dar era un pământ roditor.

— Am auzit de Ulise, zise Jake timid. E şi el din Biblie?

— Poate, spuse pistolarul. N-am studiat-o niciodată cu de-amănuntul, aşa că nu pot fi sigur.

— Dar ceilalți... prietenii tăi...

— Alții nu mai sunt, spuse pistolarul. Eu sunt ultimul.

O lună mică şi sfrijită începu să se ridice pe cer, aruncându-şi privirea zgârcită peste învălmăşeala de stânci unde stăteau ei.

— Era frumoasă? Țara ta... pământul tău?

— Era frumoasă, zise pistolarul. Erau câmpii şi păduri, şi râuri, şi ceață dimineața. Dar acestea sunt doar drăguțe. Mama obişnuia să spună că singura frumusețe adevărată stă în ordine şi iubire şi lumină.

Jake scoase un sunet nedefinit. Pistolarul fumă şi se gândi la cum fusese - nopțile din uriaşa sală centrală, sute de siluete bogat înveşmântate executând paşii lenți şi egali ai valsului sau mişcările mai iuți şi imponderabile ale *pol-kăi*,

Aileen Ritter la brațul lui, cea pe care bănuia că părinții o aleseseră pentru el, o fată cu ochii mai strălucitori ca orice nestemată, lumina becurilor cu abajur de cristal răsfrângându-se în părul proaspăt coafat al curtezanelor şi al iubiților lor cinici. Sala era uriaşă, o insulă de lumină fără vârstă, asemenea întregii Regiuni Centrale, care era alcătuită din aproape o sută de castele de piatră. Trecuseră ani fără număr de când o văzuse ultima oară şi, plecând pentru data cea din urmă, Roland suferise când întorsese ochii de la ea şi

pornise în căutarea omului în negru. Chiar şi atunci zidurile erau căzute, în curți crescuseră buruieni, liliecii se cuibăriseră printre grinzile mari ale sălii centrale, iar în galerii reverberau şoaptele şi fâlfâitul moale al rândunicilor. Terenurile unde Cort îi învățase să tragă cu arcul şi cu pistolul şi şoimăritul se uscaseră şi căzuseră pradă timofticii şi plantelor sălbatice. În bucătăria uriaşă unde Hax îşi desfăşurase odinioară activitatea învăluit în aburi şi arome îşi făcuse sălaş o colonie de Mutanți Leneşi care se uitau la el din întunecimea necruțătoare a cămărilor şi de la umbra pilaştrilor. Aburul cald îmbibat cu izurile înțepătoare de carne de porc şi vită prăjită se preschimbase în umezeala cleioasă a muşchilor. Gigantice ciuperci otrăvitoare albe creşteau în colțuri, unde nici chiar Mutanții Leneşi nu îndrăzneau să-şi facă culcuş. Uriaşul chepeng de stejar al pivniței de la demisol stătea deschis şi de acolo ieşea cel mai înțepător miros dintre toate, o miasmă ce părea să exprime cu o fermitate incontestabilă toate evidențele dezintegrării şi descompunerii: izul pestilent al vinului transformat în oțet. Nu-i fusese greu să întoarcă fața către sud şi să lase toate acestea în urmă - dar îl duruse sufletul.

— A avut loc un război? întrebă Jake.

— Şi mai bine, zise pistolarul şi aruncă ultimul tăciune fumegând al țigării.

A avut loc o revoluție. Am câştigat toate bătăliile şi am pierdut războiul. Nimeni n-a câştigat războiul, decât poate doar necrofagii. Ani la rând după aceea trebuie că au avut hrană din belşug.

— Îmi doresc să fi trăit acolo, spuse Jake meditativ.

— Chiar aşa?

— Da.

— E timpul de culcare, Jake.

Băiatul, acum doar o umbră palidă, se întoarse pe o parte şi se încovrigă acoperit neglijent cu pătura. Pistolarul rămase să vegheze asupra lui vreme de o oră poate, abandonat gândurilor sale nesfârşite, reci. Era lucru nou pentru el să mediteze în felul acesta, un lucru suav într-un fel melancolic,

însă tot fără vreo valoare practică: altă soluție în privința lui Jake în afara celei oferite de Oracol nu exista -, iar să se întoarcă din drum era pur şi simplu imposibil.

Poate că situația avea o doză de tragism, dar pistolarul nu vedea asta; el vedea doar predestinarea care fusese întotdeauna prezentă. Şi, până la urmă, firea sa mai naturală îşi reintră în drepturi şi el dormi adânc, fără vise.

9

A doua zi, continuându-şi drumul spre V-ul strâns al trecătorii dintre munți, urcuşul deveni mai anevoios. Pistolarul înaintă încet, nesimțind pe mai departe nevoia de-a se grăbi. Roca moartă de sub picioarele lor nu păstra nici o urmă a omului în negru, dar pistolarul ştia că acesta trecuse pe acolo înaintea lor - şi nu doar după traiectoria urcării sale atunci când el şi Jake îl zăriseră, minuscul ca o insectă, de pe colinele de la poalele muntelui. Mirosul lui era imprimat în fiecare pală descendentă de aer rece. Era o miasmă uleioasă, sardonică, la fel de amară pentru nas ca duhoarea ierbii-diavolului.

Lui Jake îi crescuse părul şi i se ondula uşor la baza gâtului său ars de soare. Urca îndârjit, mişcându-se cu paşi siguri şi fără vreo urmă aparentă de agorafobie atunci când traversau hăuri ori escaladau pereți proeminenți. Deja de două ori ajunsese sus în locuri pe care pistolarul nu le-ar fi putut atinge şi ancorase o frânghie, aşa încât pistolarul să se poată cățăra cu forța brațelor.

A doua zi dimineața trecură printr-un crâmpei umed şi rece de nor care ascundea vederii povârnişurile de sub ei. Petice de zăpadă aspră, granulată începură să apară la adăpostul unora dintre crăpăturile mai adânci de stâncă.

Scânteia asemenea cuarțului şi textura ei era uscată precum nisipul. În acea după-masă, în unul dintre aceste petice de zăpadă dădură peste o singură amprentă de picior. Jake o privi îndelung cu o fascinație încordată, apoi ridică înspăimântat ochii, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe omul

în negru prinzând contur în propria-i urmă de pas. Pistolarul îl atinse atunci pe umăr şi arătă înainte.

— Du-te. Se scurge ziua.

Mai târziu, la ultima rază de lumină a zilei, ridicară tabăra pe o terasă largă şi dreaptă la nord-est de despicătura care pătrundea pieziş până în inima munților. Aerul era glacial; îşi vedeau aburii respirației, iar sunetul lichid al tunetului în strălucirea roş-purpurie a apusului era ireal, puțin nepământean.

Pistolarul crezu că băiatul va începe să-i pună întrebări, dar nu primi nici una din partea lui. Jake adormi aproape imediat. Pistolarul îi urmă exemplul.

Îl visă din nou pe Jake în chip de înger din alabastru cu un piron înfipt în frunte. Se trezi icnind, simțind în plămâni gustul rarefiat al aerului de la acea altitudine. Jake dormea alături de el, dar nu avea un somn liniştit; se zvârcolea şi bolborosea, luptându-se cu propriile fantome. Pistolarul se întinse încet la loc şi dormi din nou.

10

La o săptămână după ce Jake văzu urma de pas, dădură ochii cu omul în negru preț de un moment scurt. În acea clipă, pistolarul simți că aproape înțelege influența Turnului însuşi, căci acel moment păru să se întindă la infinit.

Continuară spre sud-est, ajungând la un punct aflat probabil la jumătatea ciclopicului lanț muntos, şi tocmai când înaintarea părea pe cale să devină cu adevărat dificilă pentru prima dată (deasupra lor, parcă întinzându-se în afară, pragurile reci şi aflorimentele golaşe îi dădeau pistolarului un sentiment neplăcut de contravertij), începură să coboare din nou pe marginea unei trecători înguste. O potecă care şerpuia în unghiuri drepte îi duse pe fundul unui canion unde un pârâu înghețat la mal curgea înspumat şi tulbure cu o forță năvalnică dinspre regiuni şi mai înalte.

În acea după-masă băiatul se opri şi se uită înapoi la pistolar, care se oprise să se spele pe față în pârâu.

— Îi simt mirosul, zise Jake.

— Şi eu.

Înaintea lor, muntele îşi prezenta ultima baricadă - un zid de granit uriaş şi imposibil de trecut, care urca printre nori spre infinit. Din clipă în clipă, pistolarul se aştepta ca un meandru al pârâului să-i aducă în faţa unei cascade înalte şi a insurmontabilei netezimi a stâncii - fundătură. Însă aerul avea acolo acel straniu efect de lupă obişnuit pentru locurile înalte, şi mai trecu o zi până să ajungă la uriaşul zid de granit.

Pistolarul reîncepu să simtă atracţia anticipării, sentimentul că în sfârşit are totul în mână. Mai trecuse prin asta - de multe ori - şi, cu toate acestea, tot trebui să se împotrivească dorinţei de a grăbi pasul.

— Stai!

Băiatul se oprise brusc. În faţa lor, râul făcea o cotitură bruscă; apele lui bolboroseau şi făceau spume pe după umărul erodat al unui gigantic bolovan de calcar. Toată acea dimineaţă, cum canionul se îngusta, ei se aflaseră în umbra munţilor.

Jake tremura violent şi se albise la faţă.

— Ce este?

— Hai să ne întoarcem, şopti băiatul. Hai să ne întoarcem repede.

Chipul pistolarului rămase împietrit.

— Te rog?

Băiatul era tras la faţă şi bărbia îi tremura din pricina unei agonii reprimate.

Prin stratul gros de piatră auzeau totuşi tunetul - constant aidoma unor maşinării în adâncul pământului. Fâşia de cer pe care o puteau vedea dobândise şi ea deasupra lor un cenuşiu gotic, clocotitor, în vreme ce curenţi calzi şi reci se întâlneau şi intrau în conflict.

— Te rog, *te rog*.

Băiatul ridică un pumn, vrând parcă să-l lovească pe pistolar în piept.

— Nu.

Pe chipul băiatului se întipări mirarea.

— O să mă omori. El m-a omorât prima dată şi o tu să mă omori de data asta. *Şi cred că tu ştii asta.*

Pistolarul simți minciuna pe buze, apoi o rosti:

— N-o să pățeşti nimic. Şi o minciună şi mai mare: O să am grijă de tine.

Jake se făcu pământiu la față şi altceva nu mai spuse. Fără tragere de inimă, întinse o mână şi el şi pistolarul ocoliră aşa, mână în mână, cotul pârâului.

De cealaltă parte dădură ochii cu acel ultim zid drept şi cu omul în negru.

Stătea la nu mai mult de şase metri deasupra lor, chiar în dreapta cascadei care se revărsa dintr-o gaură uriaşă din peretele de stâncă. Un vânt nevăzut îi flutura roba cu glugă. Într-o mână ținea un toiag. Pe cealaltă o ținea întinsă spre ei într-un gest persiflant de bun-venit. Semăna cu un profet şi, sub cerul acela învolburat, suit pe pragul acela de piatră, semăna cu un profet al apocalipsei care vorbea pe vocea lui Ieremia.

— Pistolarule! Ce bine împlineşti tu vechile profeții! O zi bună, şi-o zi bună, şi-o zi bună!

Râse şi înclină din cap, sunetul reverberând peste urletul apei în cădere.

Fără să fi stat pe gânduri, pistolarul scosese pistoalele. Băiatul tremura în spatele lui, la dreapta, o umbră mică.

Roland trase de trei ori până să poată câştiga controlul mâinilor sale trădătoare - ecourile se loviră pe tonuri de bronz în pereții văii stâncoase care se înălța în jurul lor, peste sunetul vântului şi al apei.

Deasupra capului omului în negru explodă un nor din praf de granit; un al doilea explodă în stânga glugii lui; un al treia în dreapta. Rată cu brio toate cele trei încercări.

Omul în negru râse - un râset amplu, robust, care păru să rivalizeze cu ecoul tot mai slab al focurilor de armă.

— Atât de uşor eşti dispus să-ți ucizi toate răspunsurile, pistolarule?

— Coboară, zise pistolarul. Fă ce te rog şi-o să avem toate răspunsurile din lume.

Din nou râsetul acela monumental, batjocoritor.

— Nu de gloanțele tale mă tem, Roland. Ceea ce înțelegi tu prin răspunsuri, asta mă sperie.

— Coboară.

— O să vorbim de partea cealaltă, cred, zise omul în negru. De partea cealaltă vom ține sfat mare şi vom schimba-ndelung palavre.

Ochii lui scăpărară spre Jake şi adăugă:

— Doar noi doi.

Cu un strigăt scurt şi tânguit, Jake îşi întoarse privirea de la el şi omul în negru se răsuci, roba sa rotindu-se în aerul cenuşiu ca o paletă de elice. Dispăru în despicătura din stâncă pe unde apa țâşnea cu forță maximă. Îndârjit, pistolarul făcu un efort de voință şi nu trimise un glonț după el - *atât de uşor eşti dispus să-ți ucizi toate răspunsurile*, *pistolarule*?

Se auzea doar sunetul vântului şi al apei, un sunet care exista în acel loc al pustiirii de o mie de ani. Şi totuşi omul în negru stătuse acolo. La doisprezece ani după ce îl zărise ultima dată, Roland îl văzuse iar de aproape, vorbise cu el. Şi omul în negru râsese.

De partea cealaltă vom ține sfat mare şi vom schimba-ndelung palavre.

Tremurând din tot corpul, băiatul ridică ochii spre el. Un moment, pistolarul văzu chipul lui Allie, fata din Tull, suprapus peste al lui Jake, cicatricea de pe frunte părând o acuzație mută, şi simți un dispreț sălbatic față de amândoi (abia mult mai târziu avea să-i treacă prin gând că deopotrivă cicatricea de pe fruntea lui Alice şi pironul pe care îl văzuse în vis înfipt în fruntea lui Jake se aflau în acelaşi loc). Jake probabil că intuise o fărâmă din gândul acesta; din gâtul lui scăpă un geamăt. Apoi îşi răsuci buzele şi întrerupse sunetul. Avea trăsăturile unui bărbat adevărat; poate, cu timpul, avea să devină un pistolar în legea lui.

Doar noi doi.

Pistolarul simți o sete mare şi netrebnică într-un ungher adânc şi neştiut al corpului său, acolo unde nici un strop de apă ori vin nu putea ajunge. Lumi întregi se cutremurau la doar câțiva centimetri de degetele sale şi, într-un fel instinctiv, el se străduia să nu se lase influențat, ştiind mult prea bine că o asemenea străduință este deşartă şi că aşa va fi mereu. În cele din urmă exista doar ka.

Era ora prânzului. Ridică privirea, lăsând lumina slabă şi schimbătoare a zilei să cadă pentru ultima dată peste mult prea vulnerabilul soare al propriei sale virtuți. *Nimeni nu plăteşte vreodată prețul trădării în argint*, îşi spuse.

Prețul oricărui fel de trădare trebuie achitat mereu în sânge.

— Vino cu mine sau rămâi, zise pistolarul.

Băiatul răspunse la aceasta cu un rictus crispat şi lipsit de umor - rictusul tatălui său, de-ar fi ştiut măcar asta.

— Şi nu voi păți nimic dacă rămân, spuse el. Mă voi descurca de unul singur, aici, în munți. O să vină cineva să mă salveze. Vor avea prăjituri şi sandvişuri. Şi cafea la termos. Tu ce crezi?

— Vino cu mine sau rămâi, repetă pistolarul şi simți că se petrece ceva în mintea sa. O decuplare. Acela fu momentul în care silueta mică dinaintea lui încetă să mai fie Jake şi deveni un simplu băiat, o impersonalitate ce trebuie mutată şi folosită.

Ceva strigă în încremenirea vântoasă; auziră amândoi, el şi băiatul.

Pistolarul începu să urce şi după un moment veni şi Jake. Împreună se cățărară pe stânca rostogolită lângă cascada rece şi oțelită şi stătură acolo unde omul în negru stătuse înaintea lor. Şi împreună intrară acolo unde acesta dispăruse. Îi înghiți întunericul.

4. MUTANȚII LENEŞI

1

Pistolarul îi vorbea încet lui Jake, pe o voce cu inflexiunile cuiva care vorbeşte în somn:

— Eram trei în noaptea aceea: Cuthbert, Alain şi eu. Nu ar fi trebuit să ne aflăm acolo, pentru că nici unul dintre noi nu ieşise din copilărie. Purtam încă scutece, cum se spunea. Dacă eram prinşi, Cort ne-ar fi jupuit din cap până-n picioare. Dar n-am fost prinşi. Cred că nici ceilalți care o făcuseră înaintea noastră nu fuseseră prinşi. Băieții trebuie să încerce pantalonii taților lor în secret, să se privească în oglindă şi apoi să-i agațe la loc pe umeraş; aşa a fost.

Tatăl se preface că nu observă felul nou în care sunt agățați pantalonii sau urmele mustăților din cremă de ghete care le-au rămas sub nas. Înțelegi?

Băiatul nu spuse nimic. Tăcea de când lăsaseră lumina zilei în urmă. Pistolarul, pe de altă parte, vorbise agitat, grăbit, pentru a umple tăcerea. Nu se uitase înapoi la lumină când intraseră în lumea de sub munți, însă băiatul se uitase. Pistolarul citise apusul zilei în oglinda blândă a obrazului lui Jake: când vag trandafiriu, când alb ca spuma laptelui, când vesperal ca ultima lumină a serii, când nimic. Pistolarul aprinsese o lumină falsă şi merseseră mai departe.

În cele din urmă, îşi făcură tabără. Nici un ecou al omului în negru nu ajungea la ei. Poate că şi el se oprise să se odihnească. Sau poate îşi continua drumul plutind fără nevoie de lumină prin încăperi obscure.

— Cadrilul Nopții de Semănare - Commala, îi spuneau unii dintre bătrâni, după cuvântul pentru orez - se ținea o dată pe an în Sala Mare, continuă pistolarul.

Numele întreg era Sala Străbunilor, dar pentru noi era simplu Sala Mare.

La urechi le ajungea sunet de apă care picură.

— Un rit de curtare, aşa cum este cu siguranță orice dans de primăvară. Pistolarul râse dezaprobator; pereții insensibili transformară sunetul într-un țiuit de cufundar. În zilele de demult, spun cărțile, era ceremonialul de primire a primăverii,

ceea ce uneori era numit Pământ Nou ori Commala Proaspătă. Dar civilizația, ştii bine...

Lăsă vorba neîncheiată, neputând să descrie schimbarea pe care o conținea acel substantiv amorf, moartea romantismului şi persistența spectrului lui steril, carnal, o lume care trăieşte datorită respirației forțate a luxului şi a ceremoniei; paşii geometrici ai falsei curtări din timpul Cadrilului Nopții de Semănare care luase locul iubirii adevărate şi zăpăcitoare pe care el o putea intui doar vag; grandoare găunoasă în locul adevăratelor pasiuni care odinioară ar fi clădit şi susținut regate. Găsise adevărul alături de Susan Delgado în Mejis doar pentru a-l pierde din nou. *A fost odată un rege*, i-ar fi putut spune băiatului; *Eld*, *al cărui sânge*, *şi aşa subțiat*, *încă-mi curge prin vene*. *Dar s-a zis cu regii*, *băiete*. *Asta în lumea luminii*, *cel puțin*.

— Au făcut ceva decadent din ea, zise pistolarul într-un târziu. O scălâmbăială.

Un joc.

În vocea lui se simțea tot dezgustul inconştient al ascetului. Fața sa, de-ar fi luminat-o o lumină mai puternică, ar fi exprimat asprime şi durere, cea mai pură dintre condamnări. Forța esențială nu fusese întreruptă sau diluată de trecerea anilor. Lipsa de imaginație care încă îşi lăsa amprenta pe acel chip era remarcabilă.

— Dar Balul, zise pistolarul. Cadrilul Nopții de Semănare...

Băiatul nu vorbi, nu puse întrebări.

— Erau candelabre de cristal, sticlă masivă cu becuri electrice. Totul era lumină, era o insulă de lumină.

Ne-am furişat pe unul dintre vechile balcoane, cele despre care se spunea că sunt nesigure şi izolate. Dar eram băieți, iar băieții tot băieți rămân, orice le-ai face. Pentru noi, totul era periculos, dar ce dacă? Oare nu fuseserăm noi făcuți să trăim o veşnicie? Aşa credeam - chiar şi când discutam între noi despre felul glorios în care vom muri.

Eram deasupra tuturor şi puteam privi de sus totul. Nu-mi amintesc ca vreunul dintre noi să fi spus ceva. Am sorbit pur şi simplu totul cu ochii.

Se vedea o masă mare de piatră la care stăteau pistolarii şi femeilor lor, şi mâncau carne, şi se uitau la dansatori. Câțiva pistolari dansau şi ei, dar numai câțiva. Şi aceia erau cei tineri. Cel care declanşase trapa sub Hax, parcă-mi aduc aminte, se număra printre dansatori. Cei înaintați în vârstă stăteau doar, şi mie mi se părea că se simt oarecum stânjeniți în toată acea lumină, toată acea lumină civilizată. Erau cei respectați, cei temuți, gardienii, însă acolo, în mulțimea aceea de cavaleri şi femeile lor uşoare, păreau simpli grăjdari...

Erau patru mese rotunde doldora de mâncare, şi se roteau neîncetat.

Servitorii n-au încetat să vină şi să plece nici o clipă de la şapte până la ceasul trei a doua zi dimineața. Mesele *semănau* cu nişte ceasuri, şi simțeam miros de carne prăjită de porc, vită, homar, pui de găină, mere coapte.

Mirosurile se schimbau pe măsură ce se roteau mesele. Erau înghețate şi bomboane. Erau frigărui uriaşe, flambate.

Marten şedea lângă mama şi tata - îi recunoşteam chiar şi de la înălțimea aceea - şi o dată ea şi Marten au dansat, încet şi învârtindu-se, şi ceilalți le-au făcut loc pe ring şi au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat, dar tata s-a ridicat încet şi a întins brațele spre ea. Şi ea s-a dus la el, surâzătoare, întinzând şi ea brațele.

A fost un moment de-o solemnitate uriaşă, am simțit-o până şi noi, în ascunzătoarea noastră din înalt. Pe-atunci, tatăl meu preluase deja controlul ka-tetului său, pricepi ce zic - Tetul Pistolului - şi era pe cale să devină Dinh de Gilead, dacă nu chiar al întregii Lumi Dinăuntru. Ceilalți ştiau. Marten ştia asta mai bine ca oricine... cu excepția, poate, a Gabriellei Verriss.

Băiatul vorbi într-un târziu şi vorbi cu o aparentă reticență.

— Ea era mama ta?

— Mdea. Gabrielle-a-Apelor, fiica lui Alan, soția lui Steven, mama lui Roland.

Pistolarul depărtă brațele într-un gest teatral care părea să spună *Iată-mă-s, şi ce-i cu asta*? Apoi îşi lăsă mâinile să-i cadă înapoi în poală.

— Tata a fost ultimul lord al luminii.

Pistolarul îşi privi mâinile. Băiatul continuă să tacă.

— Mi-amintesc cum au dansat, spuse pistolarul. Mama şi Marten, sfătuitorul pistolarilor. Mi-amintesc cum au dansat, rotindu-se încet împreună şi separat, executând vechii paşi ai curtării.

Zâmbind, se uită la băiat.

— Dar n-a însemnat nimic, să ştii. Deoarece puterea fusese transferată într-un fel de care nici unul dintre ei nu avea ştiinţă, dar pe care toţi îl înţelegeau, şi mama se agăţase cu toată fiinţa ei de cel care deţinea şi exercita acea putere. Nu aşa a fost, oare? Doar s-a dus la el după ce s-a încheiat dansul, nu?

Şi l-a prins de mâini. Oare cei prezenţi au aplaudat? Oare a răsunat sala când băieţii aceia frumuşei şi doamnele lor uşoare au aplaudat şi l-au ridicat în slăvi? Oare? Oare?

Departe, în întuneric, apa picura trist. Băiatul nu spuse nimic.

— Mi-amintesc cum au dansat, zise pistolarul încet. Mi-amintesc cum au dansat.

Ridică ochii spre tavanul nevăzut de piatră şi un moment păru că va striga la el, că-l va ocărî, că se va măsura orbeşte cu el - acele tone oarbe şi mute de granit care acum le conţineau minusculele vieţi asemenea unor microbi în intestinul lor de piatră.

— Oare mâna cui a putut ţine cuţitul care i-a pricinuit tatei moartea?

— Sunt obosit, zise băiatul, după care se cufundă iar în tăcere.

Pistolarul rămase tăcut, şi băiatul se întinse pe o parte cu palma între obraz şi piatră. Flacăra mică dinaintea lor pâlpâia. Pistolarul îşi rulă o ţigară.

Încă i se părea că vede cu ochiul memoriei lumina de cristal; că aude larma ceremoniei, un sunet pustiu într-un ţinut secătuit care chiar şi atunci se afla neputincios la malul oceanului cenuşiu al timpului. Îl durea să-şi amintească acea

insulă de lumină şi îşi dorea să n-o fi văzut niciodată, aşa cum îşi dorea să nu fi asistat nici la încornorarea tatălui său.

Scoase fumul pe gură şi-l trase pe nas, uitându-se în jos la băiat. *Cum ne facem singuri cercuri mari în pământ*, gândi el. *Mergem în cerc, înapoi de unde am pornit şi punctul de pornire tot acolo este*: *reîncepere*, *acesta a fost mereu blestemul luminii zilei.*

Cât va trece până ce vom revedea lumina zilei?

Dormi.

După ce sunetul respirației sale deveni lung şi egal şi regulat, băiatul deschise ochii şi se uită la pistolar cu o expresie de scârbă şi iubire. Ultima pâlpâire a focului se reflectă un moment într-o pupilă şi acolo pieri. Se culcă.

2

Pistolarul îşi pierduse aproape complet simțul timpului în deşert, unde totul era neschimbat; puținul rămas şi-l pierdu aici, în pasajul de sub munți, unde totul era cufundat în beznă. Nici unul dintre ei nu avea cum să-şi dea seama cât este ceasul, iar conceptul de ore deveni lipsit de sens, superfluu.

Într-un fel, se aflau în afara timpului. O zi putea fi cât o săptămână sau o săptămână cât o lună. Mergeau, dormeau, mâncau hrană frugală care nu le ostoia foamea. Singurul lor tovarăş de drum era vuietul neîntrerupt al apei curgătoare care, ca un sfredel, îşi săpa cale prin piatră. O urmară şi băură din profunzimile ei sărat-minerale, netede, sperând că nu conține nimic care să-i îmbolnăvească sau să-i ucidă.

Din când în când pistolarului i se părea că vede în treacăt, dincolo de luciul apei, lumini plutitoare asemenea unor duhuri licăritoare, însă bănuia că erau doar proiecțiile minții sale care nu dăduse uitării lumina zilei. Chiar şi aşa, îl sfătui pe băiat să nu intre cu picioarele în apă.

Senzorul său mental de direcție îi ajuta să înainteze fără preget.

Cărarea de pe malul râului (căci *era* o cărare - netedă, puțin afundată) urca neîncetat spre izvor. La intervale regulate întâlneau piloni de piatră curbați prevăzuți cu inele de punte îngropate; probabil că odinioară acolo fuseseră priponiți boi sau cai de tracțiune. La fiecare era câte o glastră de oțel cu bec electric înăuntru, însă toate erau lipsite de viață şi lumină.

În a treia perioadă de odihnă-dinaintea-somnului, băiatul se îndepărtă puțin. Pistolarul auzi şopotul de pietre mişcate care trăda înaintarea precaută a lui Jake.

— Ai grijă, zise el. Nu vezi unde te afli.

— Mă târăsc. E... ca să vezi!

— Ce este?

Pistolarul se lăsă într-o semifandare şi atinse mânerul unui pistol.

Urmă o tăcere scurtă. Pistolarul miji inutil din ochi.

— Cred că e o cale ferată, spuse băiatul cu îndoială.

Pistolarul se ridică şi porni spre sunetul vocii lui Jake, pipăind încet terenul cu un picior după capcane.

— Aici.

O mână se întinse şi atinse uşor fața pistolarului. Băiatul se descurca foarte bine în întuneric, mai bine ca Roland însuşi. Ochii lui părură să se dilate până ce nu mai rămase pic de culoare în ei: pistolarul văzu asta când aprinse o lumină palidă. În pântecul acela de piatră nu se găsea combustibil, iar ceea ce aduseseră cu ei se consuma rapid. Uneori, dorința de-a aprinde o lumină era extrem de presantă. Descoperiseră că ți se poate face foame de lumină aşa cum ți se face de mâncare.

Băiatul stătea lângă un zid de piatră curbat pe lângă care drugi paraleli de metal se pierdeau în întuneric. Fiecare era prevăzut cu noduri negre care odinioară probabil că fuseseră conductori de electricitate. Şi de-o parte şi cealaltă, dispuse la doar câțiva centimetri de podeaua de piatră, erau şine de metal lucios. Oare ce anume circulase cândva pe şinele acelea? Pistolarul îşi imagina trenuri electrice de superviteză

brăzdând noaptea aceea eternă la lumina farurilor lor necruțătoare.

Nu auzise niciodată de aşa ceva, însă erau multe vestigii ale lumii dispărute, la fel cum erau şi demoni. Pistolarul întâlnise odată un pustnic care câştigase o autoritate cvasireligioasă asupra unor crescători de animale săraci cu duhul doar fiindcă deținea o străveche pompă de benzină. Pustnicul se lăsa pe vine lângă ea, cu un braț petrecut posesiv pe după ea, şi ținea predici dezlănțuite, dezlânate.

Uneori îşi aşeza între picioare ştuțul de oțel încă lucios ataşat la un furtun de cauciuc copt. Pe pompă, cu litere perfect lizibile (chiar dacă afectate de rugină), se afla o inscripție aparent fără sens: *AMOCO. Fără plumb*. Amoco devenise totemul unui zeu aprig şi oamenii Îl venerau aducându-i ca jertfă oi şi sunet de motoare:

Vrummm vruuuum! *Vru-vru-vrummmm*!

Frânturi, îşi spuse pistolarul. Simple frânturi fără sens care se ițesc din nisipurile ce odinioară au fost oceane.

Iar acum o cale ferată.

— O să mergem după ea, spuse.

Băiatul nu spuse nimic.

Pistolarul stinse lumina şi dormiră.

Băiatul se trezi înaintea lui Roland; şedea pe o şină şi se uita la el în întuneric, fără să-l vadă.

Merseră după şinele de cale ferată ca doi orbi, Roland în față, Jake în urma lui. Târşâiau mereu piciorul pe lângă o şină, tot ca doi orbi. Vuietul neîntrerupt al râului îi însoțea în dreapta. Nu vorbiră şi aşa stătură lucrurile vreme de trei perioade de mers. Pistolarul nu simțea nevoia să-şi pună ordine în gânduri sau să facă planuri. Somnul lui era fără vise.

În a patra perioadă de mers, dădură - la propriu - peste o drezină.

Pistolarul intră în ea cu pieptul, iar băiatul, venind din partea cealaltă, se lovi la frunte şi căzu cu un strigăt la pământ.

Pistolarul aprinse imediat o lumină.

— Eşti teafăr?

Cuvintele sunară tăios, mânioase, şi se crispă auzindu-le.

— Da.

Băiatul se ținea de cap, abia atingându-se. Îl scutură o dată pentru a fi sigur că spusese adevărul. Se întoarseră să vadă peste ce dăduseră.

Era o placă pătrată de metal care stătea tăcută pe şine. În mijlocul pătratului era o pârghie basculantă care cobora spre un ghem de roți dințate îmbinate. Pistolarul nu intui pe moment rostul aparatului, însă băiatul îl recunoscu imediat.

— E o drezină.

— Ce?

— Drezină, repetă nerăbdător băiatul, ca în vechile desene animate. Uite.

Se ridică de jos şi se duse la pârghie. Izbuti să o apese în jos, însă pentru aceasta fu nevoie de toată greutatea corpului său. Drezina se mişcă pe şine treizeci de centimetri cu o lene tăcută.

— Bun! zise o voce mecanică slabă. Îi făcu pe amândoi să tresară. Bun, împinge i...

Vocea mecanică se stinse.

— E puțin înțepenită, zise băiatul, scuzând parcă aparatul.

Pistolarul săltă lângă Jake şi împinse pârghia în jos. Drezina se mişcă ascultătoare în față, apoi se opri.

— Bun, împinge iar! îl încurajă vocea mecanică.

Simțise sub picioare rotirea unei osii motoare. Mişcarea îl mulțumea, la fel şi vocea mecanică (chiar dacă intenționa să n-o asculte mai mult decât era nevoie). În afara pompei de la haltă, aceasta era singura maşinărie pe care o vedea de ani de zile şi care încă funcționa bine. Însă îl şi neliniştea. Avea să-i ducă mult mai repede la destinație. Nu avea nici un pic de îndoială că omul în negru voia ca ei s-o găsească.

— Mişto, hă? făcu băiatul şi-n vocea lui se simțea repulsia. Liniştea era deplină.

Roland auzea cum îi funcționează organele în corp şi curgerea apei, dar nimic altceva.

— Tu stai de o parte şi eu de cealaltă, spuse Jake. Va trebui să împingi singur până ce se pune bine în mişcare. Apoi te pot ajuta şi eu. Mai întâi împingi tu, apoi împing eu. O să meargă brici. Ai priceput?

— Am priceput, spuse pistolarul.

Ținea mâinile strânse cu disperare şi neputință în pumni.

— Dar va trebui să împingi singur până ce se pune bine în mişcare, repetă băiatul, uitându-se la el.

Pistolarul fu surprins de-o imagine vie a Sălii Mari la un an sau aşa ceva după Cadrilul Nopții de Semănare. Pe-atunci, în urma revoltei, a conflictului civil şi a invaziei, nu mai erau decât ruine spulberate. Imaginii acesteia îi urmă una cu Allie, femeia cu cicatrice din Tull, zvâcnind din tot corpul ciuruit de gloanțe care-i luau viața fără absolut nici un motiv... decât dacă motivul nu era un reflex. Urmă apoi chipul lui Cuthbert Allgood, râzând în timp ce cobora dealul către moarte, continuând să sune din cornul acela afurisit... după care văzu chipul Susanei, schimonosit, urâțit de plâns. *Toți vechii mei prieteni*, îşi spuse pistolarul şi zâmbi hidos.

— Împing eu, zise.

Începu să împingă şi, când vocea începu să vorbească ("Bun, împinge iar!

Bun, împinge iar!"), dibui cu mâna de-a lungul stâlpişorului pe care fusese montată pârghia basculantă. În cele din urmă găsi ceea ce căuta: un buton. Îl apăsă.

— Rămas bun, amice! spuse veselă vocea mecanică, după care tăcu preț de câteva ore. Se lăsă o linişte bine-venită.

3

Acum, nemaifiind nevoie să meargă pe dibuite, înaintară mai repede prin întuneric. Vocea mecanică mai vorbi o dată, sugerându-le să mănânce Crisp-A-La, şi încă o dată pentru a spune că nimic nu e mai satisfăcător la capătul unei zile ca Larchies. După acest al doilea sfat, nu mai spuse nimic.

Odată ce drezina scăpă de rigiditatea anilor de repaus, începu să ruleze bine.

Băiatul încercă să ajute şi pistolarul îi dădu voie să pompeze în reprize scurte, însă în bună parte făcu el toată treaba, ridicând şi coborând pârghia cu mişcări ample, care îi solicitau pectoralii. Râul subteran le era însoțitor, uneori aproape, în dreapta, alteori mai departe. O dată vuietul lui deveni puternic şi cavernos, de parcă ar fi trecut printr-un uriaş pronaos de biserică. Altă dată, sunetul lui dispăru aproape cu totul.

Viteza şi vântul care le lovea fețele păreau să țină loc de vedere şi să-i arunce din nou într-un cadru temporal. Pistolarul estima că mergeau cu o viteză cuprinsă între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de kilometri la oră, urcând mereu o pantă imperceptibilă care îi secătuia de puteri pe nesimțite.

Când se opreau, dormea ca însăşi stânca muntelui. Rămăseseră aproape fără mâncare. Nu-şi făceau griji de asta.

Pentru pistolar, tensiunea apropiatului punct culminant era la fel de imperceptibilă, dar şi la fel de reală (şi crescândă) precum oboseala acționării drezinei.

Erau aproape de sfârşitul începutului... sau cel puțin *el* era. Se simțea ca un actor care stă în mijlocul scenei cu câteva minute înainte să se ridice cortina; sigur pe el, cu prima replică bine învățată pe de rost, auzea cum publicul nevăzut foşneşte caietele-program şi se aşază pe scaune. Trăia cu un ghem strâns de nerăbdare în stomac şi-l bucura exercițiul fizic care-i aducea somnul.

Iar când dormea, parcă era mort.

Băiatul vorbea tot mai puțin, dar când se opriră pentru o perioadă de somn nu cu mult înainte de a fi atacați de Mutanții Leneşi, îl întrebă pe pistolar aproape cu timiditate de anii maturizării sale.

— Căci vreau să aud mai multe despre asta, spuse el.

Pistolarul stătea sprijinit cu spatele de pârghie, strângând între buze o țigară rulată din rezerva tot mai redusă de tutun. Când băiatul puse întrebarea, se afla în pragul obişnuitului său somn fără griji.

— De ce-ai vrea tu să afli asta? întrebă el amuzat.

Vocea băiatului era curios de înțepată, ca şi când şi-ar fi ascuns ruşinea.

— Pur şi simplu vreau. Şi, după o pauză, adăugă: Întotdeauna m-a interesat procesul de maturizare. Pun pariu că majoritatea sunt minciuni.

— Ce-ai auzit tu n-a fost povestea maturizării mele, spuse pistolarul. Cred că primul pas spre asta l-am făcut *după* ceea ce-ai auzit tu...

— Când ți-ai înfruntat învățătorul, zise Jake fără putere. Asta vreau să aud.

Roland încuviință din cap. Da, sigur, ziua când încercase să treacă linia; aceea era o poveste pe care orice băiat ar fi vrut s-o audă, cum să nu.

— Adevărata mea maturizare n-a început decât după ce m-a izgonit tata.

S-a încheiat la un moment sau altul de atunci încoace. Se opri. Cândva am fost martor la spânzurarea unui ne-om.

— Un ne-om? Nu înțeleg.

— Îl simți, dar nu-l poți vedea.

Jake aprobă din cap, părând să înțeleagă.

— Era invizibil.

Roland ridică din sprâncene. Nu auzise cuvântul niciodată.

— Aşa spui tu?

— Da.

— Atunci, aşa să fie. În orice caz, au fost oameni care n-au vrut s-o fac - simțeau că vor fi blestemați dacă o voi face, dar individului începuse să-i placă violul. Ştii ce înseamnă?

— Da, spuse Jake. Şi pun pariu că un tip invizibil s-ar şi pricepe la asta. Cum l-ai prins?

— E o poveste pentru altă zi. (Ştiind că nu va exista o altă zi. Amândoi ştiau că nu vor exista altele.) La doi ani după asta, am părăsit o fată dintr-un loc numit Oraşul Regelui, cu toate că n-am vrut...

— Ba sigur că ai vrut, zise băiatul şi moliciunea tonului său nu reuşi să ascundă disprețul din voce. A trebuit să pleci spre Turnul ăla, am dreptate?

A trebuit să dai pinteni calului, exact precum cowboy-îi de la Rețeaua tatei.

Roland simți că se încinge la față în întuneric, dar când vorbi vocea lui era controlată.

— Asta a fost ultima etapă, presupun. A maturizării mele, adică. N-am recunoscut etapele atunci când au avut loc. Doar mai târziu am ştiut asta.

Îşi dădu seama cu o oarecare nelinişte că evita ceea ce băiatul voia să audă.

— Mai mult, presupun că maturizarea în sine *a fost* o etapă, zise el, aproape posac. A fost ceva formal. Aproape stilizat; ca un dans.

Râse într-un fel neplăcut.

Băiatul nu spuse nimic.

— Era necesar să-ți dovedeşti puterile în luptă, începu pistolarul.

4

Vară şi cald.

Anul acela, Pământul Plin venise peste ținut ca un vampir amorezat, distrugând recoltele arendaşilor, transformând câmpiile oraşului fortificat Gilead în terenuri albe şi aride. Înspre vest, la distanță de câțiva kilometri şi aproape de marginile lumii civilizate, luptele începuseră deja. Toate veştile erau rele şi toate păleau în fața arşiței care se întinsese peste locul acela din centru. Vitele se clătinau pe picioare, cu ochi goi, în țarcuri. Porcii grohăiau apatici, nepăsându-le de scroafe şi de împreunare şi de cuțitele ascuțite pentru toamna care urma. Oamenii se plângeau de taxe şi de recrutare, ca întotdeauna; însă maşinațiunile politice sterile ascundeau de fapt o lâncezeală generală.

Centrul se răsfirase aidoma unui covor spălat şi călcat în picioare, scuturat şi atârnat la uscat. Ița care ținea ultima bijuterie la sânul lumii se deşira.

Lucrurile nu mai stăteau închegate. Pământul îşi umfla plămânii în vara viitoarei eclipse.

Băiatul se plimba fără țintă pe coridorul acelui palat de piatră care-i era casă, simțind aceste lucruri, neînțelegându-le. Era un băiat periculos şi pustiu, şi aştepta să fie împlinit.

Trecuseră trei ani de la spânzurarea bucătarului care reuşea întotdeauna să găsească de-ale gurii pentru băieții înfometați. Roland se lungise şi se împlinise deopotrivă la umeri şi la brâu. Acum, îmbrăcat doar în pantaloni de dril spălăciți, ajunsese să arate ca bărbatul care avea să devină: deşirat, suplu şi iute de picior. Încă era virgin, dar două dintre fetele şleampete ale unor negustători din Oraşul de Vest puseseră ochii pe el. Se simțise stârnit, iar acum sentimentul crescuse în intensitate. În pofida răcorii din pasaj, simțea că transpiră.

Înainte erau apartamentele mamei lui şi el se apropia indiferent de ele, având de gând doar să treacă prin fața lor şi să urce pe acoperiş, unde îl aşteptau boarea slabă a vântului şi vrednica sa mână aducătoare de plăceri.

Tocmai trecuse de uşă, când îl strigă o voce:

— Tu. Băiete.

Era Marten, sfătuitorul. Era îmbrăcat cu o neglijență bătătoare la ochi, neliniştitoare - pantaloni negri mulați ca nişte colanți şi o cămaşă albă descheiată până la mijlocul pieptului său păros. Avea părul răvăşit.

Băiatul îl privi mut.

— Intră, intră! Nu sta în hol! Vrea maică-ta să discute cu tine.

Surâdea, însă liniile de pe față exprimau un umor sarcastic. Dincolo de asta - şi în ochi - se citea doar răceală.

De fapt, mama lui nu părea că ar vrea să-l vadă. Stătea în scaunul cu spetează scurtă de lângă fereastra mare din salonul central al apartamentelor ei, cel care dădea spre piatra încinsă a curții principale. Era îmbrăcată într-o rochie largă, de casă, care-i tot aluneca de pe un umăr alb, şi se uită doar o singură dată la băiat - un zâmbet pripit şi trist, ca soarele de toamnă într-un pârâiaş. În timpul interogatoriului care urmă, ea îşi studie mai degrabă mâinile decât pe fiul său.

O vedea rareori acum, iar fantoma cântecelor de leagăn

(*chussit*, *chissit*, *chassit*) aproape că i se ştersese din minte. Însă era o străină mult-iubită. Roland simțea o teamă nedefinită şi în el începuse să prindă contur o ură față de Marten, cel mai apropiat sfătuitor al tatălui său.

— Eşti bine, Ro'? îl întrebă ea cu blândețe. Marten stătea alături de ea, cu o mână grea aşezată deranjant de aproape de îmbinarea umărului ei alb cu gâtul la fel de alb, surâzând la amândoi. Când surâdea, ochii lui cafenii se făceau negri ca noaptea.

— Da, răspunse el.

— Mergi bine cu învățătura? Vannay e mulțumit? Şi Cort?

Strâmbă din gură la acest al doilea nume, de parcă ar fi simțit ceva acru pe limbă.

— Mă străduiesc, spuse el. Amândoi ştiau că el nu are inteligența sclipitoare a lui Cuthbert, ori măcar istețimea nativă a lui James. El era mai greu de cap şi mai din topor. Până şi Alain era mai bun la învățătură.

— Şi David?

Mama lui ştia cât de mult ține la şoim.

Băiatul ridică ochii spre Marten, care încă le zâmbea condescendent amândurora.

— E trecut de floarea vârstei.

Mama lui păru să se crispeze; un moment, chipul lui Marten păru să se întunece, mâna pe care o ținea pe umărul ei să se strângă. Apoi ea se uită pe fereastră, la albeața zăpuşitoare a zilei, şi totul reveni la normal.

E o şaradă, gândi el. *Un joc. Cine cu cine se joacă?*

— Ai o tăietură pe frunte, zise Marten, încă surâzând, şi arătă neglijent cu degetul spre urma ultimei

(*mulțumesc pentru această zi plină de învățăminte*)

admonestări din partea lui Cort. Ai să devii un luptător, asemenea tatălui tău, sau eşti doar lent?

De data asta, ea chiar se crispă.

— Amândouă, recunoscu băiatul. Îi aținu privirea lui Marten şi zâmbi chinuit.

Chiar şi acolo era foarte cald.

Marten îşi şterse imediat surâsul.

— Acuma te poți duce pe acoperiş, băiete. Am impresia că ai ceva de făcut acolo.

— Încă n-am primit învoirea mamei ca să plec, slugă.

Chipul lui Marten se schimonosi ca şi când băiatul l-ar fi lovit cu gârbaciul.

Băiatul auzi din partea mamei lui un icnet de înfiorare şi tristețe. Femeia îi rosti numele.

Însă zâmbetul îndurerat rămase intact pe fața băiatului şi Roland făcu un pas în față.

— Îmi arăți un semn de credință, slugă? În numele tatălui meu pe care tu îl slujeşti.

Marten se uită la el fix, cu o neîncredere nedisimulată.

— Du-te, zise Marten pe un ton blând. Du-te şi freacă-ți-o.

Cu un zâmbet încordat, băiatul plecă.

Când închise uşa şi se întoarse pe unde venise, auzi strigătul mamei sale.

Un sunet de *banshee*[6]. Şi apoi, incredibil, un pocnet sec când sluga tatălui său o plesni şi-i spuse să închidă fleanca.

Să închidă fleanca!

După care auzi râsetul lui Marten.

Ducându-se să-şi dea testul, băiatul continuă să zâmbească.

5

Jamie venea de la ateliere şi, când îl văzu pe băiat traversând curtea de exerciții, dădu fuga să-i spună lui Roland ultimul zvon legat de vărsările de sânge şi revolta din vest. Dar nu fu în stare să scoată nici un cuvânt. Se cunoşteau din pruncie şi, copii fiind, se provocaseră reciproc, se încăieraseră şi făcuseră mii de expediții pe lângă zidurile între care amândoi văzuseră lumina zilei.

Băiatul trecu pe lângă el cu pas mare, uitându-se la el, dar nevăzându-l, cu rânjetul acela îndurerat pe buze. Se îndrepta spre căscioara lui Cort, unde obloanele erau coborâte împotriva căldurii zăpuşitoare a după-amiezii. Cort dormea după-masă pentru a se putea bucura din plin, seara, de

incursiunile sale carnale prin bordelurile labirintice şi mizerabile de la periferie.

Jamie intui pe dată, ştiu ce urma să se întâmple, şi se simți chinuit de indecizie, temător şi extaziat cum era: să-l urmeze pe Roland sau să se ducă după ceilalți?

Apoi starea de hipnoză se risipi şi o rupse la fugă spre corpul principal de clădiri, strigând:

— Cuthbert! Alain! Thomas!

În vipia zilei, strigătele lui sunau firave şi vlăguite. Ştiuseră toți în felul acela intuitiv al băieților că Roland va fi primul dintre ei care va încerca să treacă linia. Dar acum era prea devreme.

Rânjetul hâd de pe fața lui Roland îl electriza mai tare ca orice ştire despre războaie, revolte şi vrăjitorii. Făcea mai mult decât orice cuvinte rostite de o gură ştirbă deasupra căpățânilor de salată pătate de muşte.

Roland se duse la căscioara învățătorului său şi deschise uşa cu piciorul.

Aceasta se dădu în spate, lovi peretele simplu, tencuit superficial, şi sări înapoi.

Nu fusese niciodată înăuntru. Uşa se deschidea spre o bucătărie austeră, răcoroasă şi în tonuri de maro. O masă. Două scaune fără spătar. Două dulăpioare. Pe jos, fâşii de linoleum negru întinse de la răcitor la tejgheaua deasupra căreia atârnau cuțitele şi la masă.

Acela era spațiul intim al unui om cu statut public. Refugiul dărăpănat al unui aprig chefliu nocturn care iubise cu asprime trei generații de băieți, dintre care pe unii îi făcuse pistolari.

— Cort!

Lovi masa cu piciorul, făcând-o să alunece până la tejghea. Cuțitele din stativul de pe perete căzură într-o bramburealã sclipitoare.

Din cealaltă cameră se auziră foşnete anevoioase, sunetul semi-amorțit al cuiva care îşi drege glasul. Băiatul nu intră, ştiind că era o cursă, ştiind că învățătorul se trezise imediat în

cealaltă cameră a căscioarei şi că stătea cu un ochi ager lângă uşă, aşteptând să frângă gâtul musafirului nepoftit.

— Cort, după tine am venit, slugă!

Acum vorbi în Limba Nobilă şi Cort trase uşa în lături. Era îmbrăcat într-un şort subțire, un om îndesat şi crăcănat, brăzdat de cicatrice din cap până-n picioare, vânos. Pântecul proeminent îi atârna rotund. Băiatul ştia din experiență că era extrem de ager. Avea capul chel şi neuniform. Singurul ochi bun scăpăra spre el.

Băiatul salută formal.

— Slugă, nu mai ai ce să mă înveți. Astăzi te voi învăța eu ceva.

— Ai venit devreme, neghiobule, zise Cort cu degajare, însă şi el vorbi în Limba Nobilă. Cu cel puțin doi ani mai devreme, aş spune. Te întreb o singură dată. Nu vrei să dai înapoi?

Băiatul doar zâmbi în felul acela hâd, dureros. Pentru Cort, care văzuse zâmbetul cu pricina pe zeci de câmpuri de luptă însângerate, sub ceruri stacojii, unde se împărțise onoarea şi dezonoarea, era un răspuns suficient de elocvent - poate singurul răspuns pe care l-ar fi crezut.

— Păcat, zise absent învățătorul. Ai fost un învățăcel foarte promițător - cel mai bun în douăzeci şi cinci de ani, aş spune. Îmi va părea rău să te văd frânt şi pornit pe-un drum necunoscut. Dar lumea a mers mai departe.

Vremurile rele sunt călări.

Băiatul tot nu spuse nimic (şi, dacă i s-ar fi cerut, n-ar fi fost în stare să ofere o explicație coerentă), dar pentru prima dată zâmbetul lui crâncen se-nmuie puțin.

— Totuşi există linia de sânge, zise Cort, cu sau fără revolte şi vrăjitorii la vest. Sunt sluga ta, băiete. Îți recunosc porunca şi mă plec în fața ei acum - chiar dacă pentru prima şi ultima dată - cu tot sufletul.

Şi Cort, care îl legase, îl lovise, îl rănise, îl înjurase, îl luase în râs şi-i spusese că este rodul sifilisului însuşi, se lăsă într-un genunchi şi coborî fruntea în pământ.

Mirat, băiatul atinse pielea pergamentoasă şi vulnerabilă a gâtului său.

— Ridică-te, slugă. În numele iubirii.

Cort se ridică încet şi în spatele măştii impasibile a trăsăturilor sale săpate în piatră parcă se citea durere.

— E păcat. Dă înapoi, băiat nesăbuit ce eşti. Îmi încalc cuvântul. Dă înapoi şi aşteaptă.

Băiatul nu spuse nimic.

— Prea bine; dacă spui tu, aşa să fie. Vocea lui Cort deveni seacă şi oficială.

Peste o oră. Şi adu arma pe care o alegi.

— Tu vei aduce toiagul?

— Ca-ntotdeauna.

— Câte toiege ți-au fost luate, Cort?

Ceea ce echivala cu: Câți băieți au intrat în curtea pătrată din spatele Sălii Mari şi s-au întors drept ucenici de pistolar?

— Astăzi nu-mi va fi luat nici un toiag, răspunse Cort cu calm. Regret asta.

Ai o singură ocazie, băiete. Pedeapsa pentru excesul de zel este aceeaşi cu pedeapsa pentru lipsa de merit. Nu poți să aştepți?

Băiatul îşi aminti de Marten privindu-l de sus. Surâsul.

Şi sunetul loviturii din spatele uşii închise.

— Nu.

— Prea bine. Ce armă alegi?

Băiatul nu spuse nimic.

Zâmbetul lui Cort expuse un şir de dinți inegali.

— Promițător început. Peste o oră. Îți dai seama că, după toate probabilitățile, nu-ți vei revedea niciodată tatăl, mama şi nici pe vreunul dintre amicii tăi de care te-a legat ka?

— Ştiu ce înseamnă exilul, zise Roland fără patimă.

— Du-te acum şi meditează la chipul tatălui tău. Că mult te va ajuta asta.

Băiatul se duse fără să se uite îndărăt.

6

În pivnița hambarului era neaşteptat de răcoare şi umed, şi mirosea a pânze de păianjen şi a apă subterană. Razele

prăfoase ale soarelui pătrundeau prin ferestre înguste, însă acolo jos nu se simțea deloc căldura zilei. Acolo ținea băiatul şoimul şi pasărea părea să se simtă destul de bine.

David nu mai colinda văzduhul. Penele lui pierduseră luciul radiant de acum trei ani, însă ochii îi erau în continuare la fel de pătrunzători şi de imobili ca oricând. Nu te poți împrieteni cu un şoim, se spunea, decât dacă eşti tu însuți pe jumătate şoim, singur şi doar trecător pe pământ, fără prieteni ori nevoia de prieteni. Şoimul nu pune nici un preț pe iubire sau pe morală.

David era un şoim bătrân acum. Băiatul spera că el însuşi era unul tânără.

— Hai, spuse el încet şi întinse brațul spre pasărea priponită.

Şoimul păşi pe brațul băiatului şi rămase neclintit, fără fes care să-i acopere ochii. Cealaltă mână băiatul o vârî în buzunar şi scoase o bucată de carne uscată. Şoimul i-o înşfăcă iute dintre degete şi o făcu să dispară.

Cu mare băgare de seamă, băiatul începu să-l mângâie pe David. Cel mai probabil, Cort n-ar fi crezut asta nici dacă ar fi văzut-o cu ochii lui, însă el nu credea nici că timpul băiatului venise.

— Cred că astăzi îți va suna ceasul, zise el, continuând să-l mângâie. Cred că vei fi jertfit, ca toate celelalte păsări mici cu care te-am dresat. Ți-aminteşti?

Nu? Nu contează. Începând de astăzi, eu voi fi şoimul şi-n fiecare an, în această zi, voi trage un foc spre cer în amintirea ta.

David stătea pe brațul lui, tăcut şi fără a clipi, indiferent la viață ori la moarte.

— Eşti bătrân, spuse băiatul pe un ton meditativ. Şi poate că nu-mi eşti prieten. Chiar şi acum un an ai fi preferat ochii mei în locul fâşiei ăleia de carne, n-am dreptate? Cort va râde. Dar dacă ne apropiem destul de mult... destul de mult de omul ăla prudent... dacă nu va bănui... ce vei alege, David?

Vârsta sau prietenia?

David nu se pronunță.

Băiatul îi trase fesul pe cap şi găsi cureluşele, care erau înfăşurate pe capătul stinghiei lui David. Ieşiră împreună din hambar.

7

Curtea din spatele Sălii Mari nu era deloc o curte, ci doar un coridor verde ai cărui pereți erau formați de garduri vii cu ramuri groase, împletite. Era folosit pentru ritualul maturizării din vremuri imemoriale, cu mult dinaintea lui Cort şi a predecesorului său, Mark, care murise în locul acela înjunghiat de mâna cuiva care făcuse exces de zel. Mulți băieți părăsiseră coridorul prin capătul dinspre est, pe unde intra întotdeauna învățătorul, deveniți bărbați.

Capătul dinspre est dădea spre Sala Mare şi spre întreaga civilizație şi toate uneltirile lumii luminate. Mult mai mulți plecaseră cu coada între picioare, bătuți şi plini de sânge, prin capătul dinspre vest, pe unde intrau întotdeauna băieții, rămaşi băieți pe vecie. Capătul dinspre vest dădea spre ferme şi spre colibele de dincolo de ferme; mai departe de asta, pădurile barbare de nepătruns;

mai departe; Garlan; iar dincolo de Garlan, deşertul Mohaine. Băiatul devenit bărbat trecea de la întuneric şi necunoaştere la lumină şi responsabilitate.

Băiatul înfrânt se putea doar retrage la nesfârşit. Coridorul era întins şi verde ca un teren de joc. Era lung de exact cincizeci de metri. În mijloc se afla o fâşie de pământ decopertat. Aceea era linia.

La fiecare capăt erau de obicei puzderie de spectatori încordați şi rude, căci ritualul era de obicei anunțat din timp, cu mare precizie - optsprezece ani reprezenta de regulă vârsta optimă (cei care nu dădeau testul până la douăzeci şi cinci de ani cădeau cel mai adesea în obscuritate, ca răzeşi, dovedindu-se incapabili să facă față situației extreme de pe teren, din timpul testului). Dar în ziua aceea nu erau de față decât Jamie DeCurry, Cuthbert Allgood, Alain Johns şi

Thomas Whitman. Stăteau strânşi grămadă la capătul de coridor al băiatului, cu gura căscată şi sincer îngroziți.

— Arma, prostule! şuieră Cuthbert, în agonie. Ți-ai uitat arma!

— O am la mine, spuse băiatul. Vag, se întrebă dacă vestea acestei nebunii ajunsese deja la corpul central de clădiri, la mama lui - şi la Marten. Tatăl lui era plecat la vânătoare, urma să se întoarcă abia peste câteva zile bune. Acest lucru îi pricinuia o oarecare ruşine, deoarece simțea că la tatăl său ar fi găsit dacă nu aprobare, măcar înțelegere.

— A venit Cort?

— Cort este aici. Vocea se auzi din celălalt capăt al coridorului, şi Cort îşi făcu apariția, îmbrăcat într-o flanelă scurtă. La frunte avea legată o bandă grea de piele, care să împiedice sudoarea să-i intre în ochi. Purta o centură murdară care-i ținea spatele drept. Într-o mână ținea un toiag dintr-un lemn tare, ascuțit la un capăt, puternic țintuit şi lățit la celălalt. Începu să rostească litania pe care toți cei de față, aleşi de sângele orb al moşilor şi strămoşilor lor, până la Eld însuşi, o cunoşteau din fragedă pruncie, învățată pentru ziua în care sperau că vor deveni bărbați.

— Ai venit aici mânat de-un scop serios, băiete?

— Am venit mânat de-un scop serios.

— Ai venit izgonit din casa tatălui tău?

— Aşa am venit.

Şi izgonit avea să rămână până ce-l va fi biruit pe Cort. Dacă însă Cort îl biruia pe el, izgonit avea să rămână pe vecie.

— Ai adus cu tine arma aleasă?

— Da.

— Care este arma ta?

Acesta era avantajul învățătorului, ocazia sa de a-şi adapta planul de bătaie, la arma aleasă de elev, praştia sau sulița ori almul sau arcul.

— Arma mea este David.

Cort pregetă doar un moment. Era surprins şi, foarte probabil, confuz.

Asta era bine.

Putea fi bine.

— Deci ai venit să te-nfrunți cu mine, băiete?

— Am venit.

— În numele cui?

— În numele tatălui meu.

— Rosteşte-i numele.

— Steven Deschain, din linia lui Eld.

— Fii ager, atunci.

Şi Cort înaintă pe coridor, trecându-şi toiagul dintr-o mână în cealaltă.

Când dan-dinh-ul lor porni spre el, băieții suspinară uguitor, ca păsările.

Arma mea este David, învățătorule.

Oare înțelesese Cort? Şi dacă da, înțelesese pe deplin? Dacă da, cel mai probabil totul era pierdut. Se baza pe surpriză - şi pe orice altceva ar mai fi avut şoimul în el. Oare avea doar să stea neinteresat şi tâmp pe brațul băiatului, în timp ce Cort îi făcea capul chiseliță cu toiagul? Sau va căuta scăpare în înaltul cerului toropitor?

Apropiindu-se unul de celălalt, pentru moment fiecare de partea lui a liniei, băiatul scoase cu degete agitate fesul de pe capul şoimului şi îi dădu drumul pe iarba verde. Cort se opri locului. Roland văzu ochii bătrânului luptător ațintindu-se spre pasăre şi căscându-se de surpriză şi dumirire. *Acum* înțelegea.

— O, neghiob mic, aproape că mârâi Cort şi Roland fu pe dată furios că i se vorbeşte în felul acesta.

— Pe el! strigă, ridicând brațul.

Şi David îşi luă zborul ca un glonț brun, tăcut, lovind din aripile scurte o dată, de două, de trei ori, înainte să se lovească de fața lui Cort, zgâriind cu ghearele, izbind cu clonțul. În aerul năduşitor zburară picături roşii.

— Hai! Roland! strigă Cuthbert în delir. Primul sânge! Primul sânge l-al meu piept!

Se lovi peste piept destul de tare încât să-şi provoace o vânătaie ce nu avea să se şteargă o săptămână întreagă.

Cort se împletici în spate, dezechilibrat. Toiagul din lemn tare se ridică şi lovi neputincios aerul în jurul capului său. Şoimul era un ghem unduitor şi neclar de pene.

Băiatul, între timp, săgetă în față cu mâna perfect dreaptă înainte, încordată.

Acum era şansa lui şi, cel mai probabil, singura şansă pe care o avea.

Totuşi, Cort se dovedi aproape prea iute pentru el. Pasărea îi acoperise nouăzeci la sută din câmpul vizual, dar toiagul se ridică din nou, cu capătul lat înainte, şi Cort execută cu sânge rece singura mişcare ce putea întoarce sorții în acel moment. Flexând bicepşii fără milă, se lovi de trei ori peste față.

David căzu frânt la pământ. Lovi frenetic cu o aripă în țărână. Ochii lui reci de prădător se uitau fix la chipul învățătorului de pe care sângele curgea în şiroaie. Ochiul orb al lui Cort era acum ieşit din orbită.

Băiatul aplică o lovitură zdravănă cu piciorul la tâmpla lui Cort. Asta ar fi trebuit să pună capăt lucrurilor, dar nu se întâmplă aşa. Un moment, fața lui Cort deveni inexpresivă; apoi se avântă înainte, dând să-l prindă pe băiat de gheată.

Băiatul sări îndărăt şi se împiedică în propriile picioare. Căzu lat la pământ.

Auzi de departe strigătul de disperare al lui Jamie.

Cort se pregătea să sară peste el şi să încheie conturile. Roland pierduse avantajul şi amândoi ştiau asta. Preț de un moment se priviră reciproc, învățătorul stând deasupra elevului cu cheaguri de sânge curgându-i pe partea stângă a feței, cu ochiul orb acum închis aproape complet cu doar o linie albă încă vizibilă. În acea noapte Cort n-avea să mai viziteze nici un bordel.

Ceva sfâşie aprig mâna băiatului. Era David, care apuca în clonț tot ce putea. Ambele aripi erau rupte. Era de necrezut că încă mai avea suflu în el.

Băiatul îl prinse ca pe o piatră, nepăsându-i de loviturile de cioc, care-l lăsau de fiecare dată fără câte o fâşie de carne la încheietura mâinii. Când Cort se aruncă spre el, cu brațele şi picioarele depărtate, băiatul azvârli şoimul în sus.

— Hai! David! Ucide!

Apoi Cort acoperi complet soarele şi ateriză deasupra lui.

8

Pasărea era strivită între ei şi băiatul simțea un deget bătătorit care încerca să-i apese ochiul în orbită. Îl răsuci, în acelaşi timp ridicând coapsa pentru a se apăra de genunchiul lui Cort care îi căuta vintrele. Izbi tare cu mâna de trei ori în trunchiul gâtului lui Cort. Parcă ar fi lovit o piatră striată.

Apoi Cort scoase un icnet gros. Trupul lui se cutremură. Cu coada ochiului, băiatul văzu o mână dibuind după toiagul scăpat pe jos şi, cu o forfecare din picioare, îl lovi, trimițându-l mai departe. David îşi înfipsese o gheară în urechea dreaptă a lui Cort. Cealaltă zgâria fără milă obrazul învățătorului, făcându-l terci. Sânge cald, mirosind a cupru tăiat, împroşcă fața băiatului.

Pumnul lui Cort lovi pasărea o dată, frângându-i spatele. Încă o dată, şi gâtul pocni şi rămase îndoit într-un unghi drept. Însă gheara continua să rămână înfiptă. Acum nu mai rămăsese nimic din ureche; era doar o gaură roşie săpată în lateralul craniului lui Cort. A treia lovitură azvârli pasărea în aer, învățătorul eliberându-şi în sfârşit fața.

Imediat ce calea rămase liberă, băiatul năpusti latul palmei spre puntea nasului lui Cort, punând toată forța în acea lovitură şi rupând osul subțire.

Sângele țâşni.

Mâna vânjoasă şi nevăzută a lui Cort se năpusti spre fesele băiatului, încercând să-i tragă pantalonii jos, ca să-i zădărnicească mişcările. Roland se rostogoli pe-o parte, găsi toiagul lui Cort şi se ridică în genunchi.

Se ridică şi Cort, rânjind. De necrezut, rămaseră aşa, față în față, de-o parte şi de cealaltă a liniei, însă făcuseră schimb de locuri şi Cort se afla acum de partea în care Roland începuse lupta. Chipul bătrânului luptător era acoperit cu sânge. Singurul ochi teafăr se mişca furios în orbită. Nasul îi era

strivit şi stătea cârn într-un unghi neplăcut la vedere. Ambii obraji erau ferfeniță.

Băiatul ținea toiagul bărbatului ca un jucător de “Puncte Mari” aşteptând aruncarea păsării din piele netăbăcită.

Cort făcu o fandare dublă, apoi se avântă direct spre el.

Roland era pregătit, nicidecum păcălit de acest ultim truc, despre care amândoi ştiau că este unul jalnic. Toiagul se roti într-un arc larg şi izbi craniul lui Cort cu un bufnet surd. Învățătorul căzu într-o rână, uitându-se la băiat cu o expresie oarbă, indolentă. Din gură îi curgea un firicel de salivă.

— Predă-te sau mori, zise băiatul. Avea gura plină de vată udă.

Şi Cort zâmbi. Aproape orice urmă de cunoştință dispăruse şi timp de o săptămână după aceea urma să rămână convalescent în căscioara lui, înfăşurat în noaptea comei, însă acum se ținea dârz cu toate forțele vieții sale nemiloase, drepte. Vedea nevoia de-a schimba palavre în ochii băiatului şi, chiar şi despărțiți de o cortină de sânge, înțelese că nevoia era presantă.

— Mă predau, pistolarule. Mă predau cu zâmbetul pe buze. Ți-ai amintit astăzi chipul tatălui tău şi-al tuturor celor dinaintea lui. Ce minune-ai înfăptuit!

Ochiul sănătos al lui Cort se închise.

Pistolarul îl scutură uşor, dar insistent. Ceilalți erau în jurul lui acum, tremurându-le mâinile de nerăbdarea de a-l înghionti şi de a-l ridica pe umeri; dar se fereau, temători, simțind prezența unei noi prăpastii între ei. Cu toate acestea, nu era un sentiment atât de ciudat pe cât ar fi putut să fie, deoarece întotdeauna existase o prăpastie între Roland şi ceilalți.

Ochiul lui Cort se deschise la loc.

— Cheia, spuse pistolarul. Dreptul meu prin naştere, învățătorule. Am nevoie de ea.

Dreptul lui prin naştere erau armele, nu cele grele ale tatălui său - îngreunate de lemnul de santal -, dar totuşi arme în legea lor. Interzise tuturor, mai puțin câtorva. Într-o taină grea de sub cazarma în care, prin străvechea lege, el trebuia

să locuiască de-acum înainte, departe de pieptul mamei lui, atârnau în cui armele de ucenic, pistoale grele cu țeavă scurtă din oțel şi nichel.

Totuşi acelea îi serviseră tatălui său în ucenicie, iar tatăl său acum domnea - cel puțin cu numele.

— Atât de aprigă e dorința ta, deci? murmură Cort parcă în somn. Atât de presantă? Mdea, mă temeam de asta. O nevoie-atât de mare-ar fi trebuit să-ți fure mințile. Şi tu totuşi ai câştigat.

— Cheia.

— Şoimul a fost o mişcare bună. O armă bună. Cât ți-a luat să-l dresezi pe nemernic?

— Nu l-am dresat deloc. Mi l-am făcut prieten. Cheia.

— Sub centura mea, pistolarul.

Ochiul se închise iar.

Pistolarul vârî degetele sub centura lui Cort, simțind apăsarea grea a pântecelui său, muşchii vânjoşi de acolo deveniți acum moi şi amorțiți. Cheia era pe un inel de alamă. O strânse în mână, înfrânându-şi înnebunitoarea pornire de-a o arunca spre cer într-un salut de victorie.

Se ridică în picioare şi în sfârşit se întorcea spre ceilalți, când mâna lui Cort dibui după piciorul său. Un moment, pistolarul se temu de-un atac şi se încordă, dar Cort ridică doar ochii spre el şi-i făcu semn cu un deget pe care sângele se întărise.

— Eu o să dorm acum, şopti bărbatul. O să apuc pe drum. Poate c-o să merg până în luminişul de la capătul lui, nu ştiu. Nu mai am nimic a te învăța, pistolarule.

M-ai depăşit, şi asta cu doi ani mai devreme decât tatăl tău, care a fost cel mai tânăr. Dar dă-mi voie să te sfătuiesc.

— Ce?

Cu nerăbdare.

— Şterge-ți expresia aia de pe față, vierme.

În surprinderea sa, Roland făcu aşa cum i se spuse (deşi, stând ascuns ghemuit îndărătul feței sale cum stăm cu toții, nu avu de unde să ştie asta).

Cort încuviință din cap, apoi şopti un singur cuvânt.

— Aşteaptă.

— *Ce*?

Efortul cu care vorbea bărbatul dădea greutate cuvintelor sale.

— Lasă cuvântul şi legenda să meargă înaintea ta. Sunt unii care le duc pe amândouă cu ei. Ochii lui licăriră peste umărul pistolarului. Nerozi, probabil.

Lasă-ți umbra să-i crească păr pe față. Las-o să devină întunecată. Zâmbi grotesc. Cu timpul, cuvintele pot să-l vrăjească şi pe-un vrăjitor. Pricepi ce-ți spun, pistolarule?

— Da. Cred că da.

— Vei urma ultimul meu sfat ca învățător al tău?

Pistolarul se clătină în spate pe călcâie, o postură chircită, gânditoare care-l prevestea pe bărbatul ce avea să devină. Se uită spre cer. Se închidea într-o nuanță de vinețiu. Căldura zilei se stingea şi, la vest, nori groşi anunțau ploaie.

La kilometri depărtare, furci de fulgere spintecau şirul calm al colinelor.

Dincolo de el, munții. Dincolo de ei, tot mai desele izvoare de sânge şi nechibzuință.

Era istovit, îi obosiseră oasele şi mai mult decât atât.

Întoarse privirea spre Cort.

— Astă seară-mi voi îngropa şoimul, învățătorule. Şi mai târziu voi merge la periferie să anunț soarta ta la bordeluri celor ce se vor arăta interesate de tine. Poate că voi şi consola puțin una sau două.

Buzele lui Cort se depărtară într-un zâmbet roşu. După care dormi.

Pistolarul se ridică în picioare şi se întoarse spre ceilalți.

— Faceți o targă şi duceți-l acasă la el. Apoi aduceți o soră. Nu, două surori. Bine?

Ceilalți încă se uitau la el, prizonierii unui moment de muțenie. Încă aşteptau să vadă o coroană de foc sau o schimbare magică a trăsăturilor lui.

— Două surori, repetă pistolarul, apoi zâmbi. Zâmbiră şi ei. Încordat.

— Negustor de cai prăpădit! țipă Cuthbert din senin, rânjind. N-ai lăsat carne pentru noi nici cât să ne ajungă pe-o măsea!

— Lumea n-o să meargă mai departe mâine, spuse pistolarul, citând vechea zicală cu un zâmbet. Alain, cur mare! Mişcă-ți hoitu'.

Alan se apucă de încropit targa; Thomas şi Jamie se duseră împreună la sala principală şi la infirmerie.

Pistolarul şi Cuthbert se uitară unul la celălalt. Fuseseră dintotdeauna cei mai apropiați prieteni - sau atât de apropiați cât puteau fi la umbra personalității lor. În ochii lui Bert se vedea o lumină contemplativă, sinceră, şi pistolarul îşi birui cu mare dificultate impulsul de a-i spune să nu ceară aplicarea testului decât peste un an sau chiar optsprezece luni, dacă nu voia să ia calea vestului.

Însă trecuseră prin chinuri mari împreună şi pistolarul nu simțea că poate risca să spună aşa ceva fără să i se întipărească pe chip o expresie ce putea fi interpretată ca aroganță. *Am început să ticluiesc*, îşi spuse şi se simți puțin îngrozit. Apoi se gândi la Marten, la mama lui şi-i adresă prietenului său un zâmbet fățarnic.

Este scris ca eu să fiu primul, gândi, conştientizând asta pentru prima dată, deşi îi trecuse de multe ori prin minte, fără a-l preocupa mult. *Eu sunt primul.*

— Să mergem, propuse.

— Cu plăcere, pistolarule.

Plecară prin capătul dinspre est al coridorului mărginit de garduri vii;

Thomas şi Jamie se întorceau deja cu infirmierele. Semănau cu nişte năluci, în straiele lor albe şi diafane de vară, cu cruce roşie pe piept.

— Să te ajut cu şoimul? întrebă Cuthbert.

— Da, răspunse pistolarul. Ar fi frumos din partea ta, Bert.

Şi mai târziu, după venirea întunericului şi, odată cu el, a rafalelor grăbite de furtună; în vreme ce uriaşele chesoane-fantomă se hurducau pe cer şi fulgerul revărsa foc albastru peste străzile desfundate de la periferie; în vreme ce caii

stăteau priponiți cu capul în jos şi coada pleoştită, pistolarul alese o femeie şi îşi ostoi poftele cu ea.

Dură puțin şi fu bine. După ce terminară şi stăteau întinşi unul lângă celălalt fără a vorbi, afară începu o grindină cu o ferocitate scurtă, răpăitoare.

La parter, departe, cineva cânta "Hey Jude" în stil ragtime. Pistolarul deveni introspectiv. În acea tăcere punctată de răpăitul grindinei, înainte să-l fure somnul, pistolarul se gândi pentru întâia oară că el ar putea fi şi ultimul.

9

Pistolarul nu-i povesti băiatului toate acestea, însă poate că mare parte oricum ajunsese la el. Înțelesese deja că Jake era un băiat extrem de perspicace, nu foarte diferit de Alain, care era înzestrat cu darul acela semiempatic, semitelepatic pe care îl numeau hipersensibilitate.

— Dormi? întrebă pistolarul.

— Nu.

— Ai înțeles ce ți-am spus?

— Dacă am înțeles? întrebă băiatul cu o surprindere superioară. Dacă am înțeles? Glumeşti?

— Nu.

Însă pistolarul se simțea în defensivă. Nu spusese nimănui până acum povestea maturizării sale, pentru că întreținea sentimente contrare față de ea.

Desigur, şoimul reprezentase o armă perfect valabilă, însă fusese totuşi un truc.

Şi o trădare. Prima dintre multele. *Şi spune-mi - sunt într-adevăr pe cale să-l sacrific pe băiatul acesta omului în negru*?

— Am înțeles, cum să nu, zise băiatul. A fost un joc, aşa-i? Oamenii mari e musai să joace mereu jocuri? E musai ca totul să fie o scuză pentru un nou fel de joc? Oamenii se fac mari sau doar se maturizează?

— Nu ştii nimic, zise pistolarul, încercând să-şi țină în frâu furia. Nu eşti decât un băiat.

— Sigur. Dar ştiu ce reprezint pentru tine.

— Şi ce reprezinți? întrebă tăios pistolarul.

— Un jeton de pocher.

Pistolarul simți impulsul de a găsi o piatră cu care să-i sfarme capul băiatului.

În schimb, vorbi calm:

— Culcă-te. Băieții au nevoie de somn.

Şi, în minte, auzi ecoul vocii lui Marten: *Du-te şi freacă-ți-o*.

Rămase rigid în întuneric, încremenit de groază şi înspăimântat (pentru întâia oară de când se ştia) de dezgustul de sine care putea să-l cuprindă după ce va fi făcut gestul fatal.

10

În timpul următoarei perioade de trezie, şinele se apropiară de râul subteran şi ei dădură peste Mutanții Leneşi.

Jake îl văzu pe primul şi strigă din toți rărunchii.

Dacă până atunci pistolarul se uitase drept în față, pompând pârghia drezinei, acum răsuci brusc capul spre dreapta. Sub ei era ceva verde ca un bostan de Seceriş putred, care pulsa încet. Pentru prima dată conştientiză miasma - vagă, neplăcută, umedă.

Cevaul verde era o față - ceva ce se putea numi cu indulgență față. Deasupra nasului turtit era un ghem insectil de ochi care îi scrutau inexpresiv. Pistolarul simți un fior atavic în intestine şi vintre. Acceleră puțin ritmul brațelor şi, implicit, al pârghiei drezinei.

Fața clipitoare dispăru.

— Ce dracu' a fost *aia*? întrebă Jake, târându-se spre el. Ce... Cuvintele îi amuțiră în gât când întâlniră şi trecură pe lângă un grup de trei siluete care străluceau palid şi stăteau între şine şi râul invizibil, privindu-i nemişcate.

— Sunt Mutanți Leneşi, explică pistolarul. Nu cred că ne vor face probleme.

Probabil că sunt la fel de speriați de noi cum suntem noi de...

Una dintre siluete se desprinse din loc şi porni împleticit spre ei. Fața era ca a unui idiot mort de foame. Trupul gol, abia vizibil, fusese transformat într-o masă noduroasă de membre tentaculare şi ventuze.

Băiatul strigă din nou şi se târî lângă piciorul pistolarului ca un câine speriat.

Un braț tentacular al arătării se plimbă împiedicat pe platforma drezinei.

Puțea a umezeală şi întuneric. Pistolarul dădu drumul pârghiei şi scoase pistolul.

Trase un glonț în fruntea arătării cu față de idiot mort de foame. Aceasta căzu la pământ, strălucirea ei palidă de foc de mlaştină stingându-se, o lună intrată în eclipsă. Lumina puternică a flăcării care ieşi pe țeavă li se imprimă pe retinele obişnuite cu întunericul şi-i luă mult să se şteargă. Mirosul de cordită era încins şi sălbatic, străin acelui loc subpământean.

Mai erau şi alții, mulți alții. Nici unul dintre mutanți nu venea drept spre ei, însă toți se apropiau de şine, o adunătură de curioşi muți şi hidoşi.

— Va trebui, poate, să pompezi în locul meu, zise pistolarul. Poți?

— Da.

— Atunci, fii pe fază.

Băiatul stătea aproape de el, cu toți muşchii încordați. Neîncercând să vadă mai mult decât era absolut necesar, îi zărea pe Mutanții Leneşi doar atunci când treceau pe lângă ei. Îngrozit, Jake ridicase în jurul său o barieră psihică, de parcă însuşi id-ul i-ar fi ieşit prin pori şi ar fi format un scut de protecție. Dacă era înzestrat cu hipersensibilitate, judeca pistolarul, lucrul acesta nu era imposibil.

Pistolarul pompa constant, însă fără a creşte viteza. Mutanții Leneşi le simțeau mirosul terorii, ştia asta, dar se îndoia că teroarea singură ajungea pentru a-i motiva. El şi băiatul erau, în definitiv, creaturi ale luminii, şi întregi în toate cele. *Ne urăsc enorm, sunt sigur*, gândi el şi se întrebă dacă îl urâseră la fel de tare şi pe omul în negru. Credea că

nu, el trecuse printre ei doar ca umbra unei aripi întunecate în acel întuneric şi mai adânc.

Băiatul scoase un sunet gutural şi pistolarul întoarse capul aproape nepăsător. Patru arătări atacau drezina într-un fel împleticit - una era cât pe ce să-i ajungă.

Pistolarul lăsă pârghia şi, în acelaşi fel amorțit, nepăsător, scoase iar pistolul.

Îl împuşcă în cap pe mutantul din frunte. Mutantul scoase un suspin ca un bocet şi începu să rânjească. Mâinile lui erau flasce şi alunecoase, moarte; degetele - lipite între ele ca degetele unei mănuşi rămase mult timp scufundată în noroi. O astfel de mână cadaverică găsi piciorul băiatului şi începu să tragă.

Băiatul țipă în pântecele de granit ca din gură de şarpe.

Pistolarul împuşcă mutantul în piept. Creaturii începură să-i curgă balele printre buzele rânjite. Jake era pe cale să cadă de pe platformă, dar pistolarul îl prinse de un braț şi fu cât pe ce să se dezechilibreze şi el. Arătarea era surprinzător de puternică. Pistolarul mai trase un glonț în capul mutantului.

Un ochi se stinse ca o lumânare. Însă continua să smucească. Începură să tragă de Jake, care se zvârcolea, ca într-un joc cu odgonul. Mutanții Leneşi smuceau de el ca de un iadeş. Dorința care îi anima era fără-ndoială cea de-a se hrăni.

Mişcarea drezinei încetinea. Ceilalți mutanți erau tot mai aproape - ologii, împiedicații, orbii. Poate că doar căutau un Iisus care să le vindece beteşugurile, să-i scoale din bezna nopții ca pe Lazăr.

Acesta e sfârşitul pentru băiat, gândi pistolarul cu o răceală absolută. *Ăsta e sfârşitul la care se referea. Dă-i drumul şi pompează sau ține-l şi rămâi îngropat.*

Sfârşitul pentru băiat.

Smuci puternic de brațul băiatului şi împuşcă mutantul în stomac. Preț de un moment încremenit în timp, arătarea strânse mâna şi mai tare şi Jake reîncepu să alunece peste margine. Apoi degetele acelea moarte se descleştară şi

Mutantul Leneş căzu în nas, încă rânjind, în spatele drezinei care mai avea puțin şi se oprea.

— Credeam c-o să-mi dai drumul, se smiorcăi băiatul. Credeam... credeam...

— Ține-te de cureaua mea, zise pistolarul. Ține-te cât poți de tare.

Mâna lui îl apucă de curea şi se încleştă acolo; băiatul respira sacadat, convulsiv.

Pistolarul începu să pompeze iar constant şi drezina prinse viteză. Mutanții Leneşi rămaseră în urmă un pas şi-i însoțiră cu privirea, cu fețe abia perceptibil (sau caricatural) omeneşti, fețe care radiau cu fosforescența palidă întâlnită la peştii aceia ciudați din adâncul mărilor, care trăiesc sub incredibila presiune a întunericului, fețe pe care nu se citea nici furie, nici ură, ci doar ceva ce aducea a regret tâmp, semiconştient.

— Se îndepărtează, spuse pistolarul. Muşchii încordați ai pelvisului şi vintrelor sale se relaxară puțin. Se...

Mutații Leneşi puseseră bolovani peste şine. Drumul era blocat. Lucraseră în pripă şi neglijent, le-ar fi luat doar câteva minute să-i dea la o parte, însă erau blocați. Şi cineva trebuia să se dea jos şi să-i mute de acolo. Băiatul gemu şi se cutremură, apropiindu-se şi mai mult de pistolar. Pistolarul lăsă pârghia şi drezina se apropie încet şi pe tăcute de bolovani. Când ajunse acolo, se lovi de ei şi se opri.

Mutanții Leneşi câştigau din nou teren, apropiindu-se aproape în pas lejer, aproape ca şi când s-ar fi aflat doar în trecere, rătăciți într-un vis al întunericului, şi ar fi găsit pe cineva de la care să ceară indicații. O adunătură de suflete damnate sub stânca străveche.

— O să pună mâna pe noi? întrebă cu calm băiatul.

— Nici în ruptul capului. Taci o secundă.

Se uită la bolovani. Mutanții nu aveau forță, desigur, şi nu putuseră târî bolovani adevărați ca să le blocheze calea, ci doar pietre mici. Doar atât cât să-i facă să se oprească, să facă pe cineva...

— Coboară, zise pistolarul. Va trebui să-i muți tu. Eu te acopăr.

— Nu, şopti băiatul. Te rog.

— Nu-ți pot da pistolul şi eu nu pot muta pietrele şi în acelaşi timp să şi trag. Trebuie să cobori tu.

Îngrozit, Jake îşi dădu ochii peste cap; un moment, se cutremură din tot trupul, în acord cu mişcarea gândurilor sale, după care se lăsă să alunece peste margine şi începu să arunce pietre în stânga şi în dreapta, lucrând cu o viteză nebună, fără a ridica ochii.

Pistolarul scoase pistoalele şi aşteptă.

Doi dintre ei, bălăbănindu-se pe picioare mai mult decât păşind, o luară spre băiat cu brațe ca de aluat întinse în față. Pistoalele îşi făcură datoria, brăzdând întunericul cu fire de lumină roş-albă care înfipse ace de durere în ochii pistolarului. Băiatul țipă şi continuă să arunce pietre de-o parte şi de cealaltă. Strălucirea vrăjitorească a mutanților sălta şi dansa. Nu vedea nimic, asta era cel mai rău. Totul se cufundase în umbre şi în spectre de lumină remanentă.

Un mutant care parcă nici nu strălucea întinse dintr-odată spre băiat brațe gumoase de bau-bau. Ochi care ocupau jumătate din capul mutantului se roteau lichid.

Jake țipă din nou şi se întoarse să se lupte.

Pistolarul deschise focul fără să gândească, înainte ca vederea afectată să-i trădeze mâinile, făcându-le să tremure puternic; capetele celor doi se aflau la distanță de doar câțiva centimetri. Cel care căzu fu al mutantului.

Jake aruncă pietre înnebunit. Mutanții se îngrămădeau dincolo de linia invizibilă a pericolului, apropiindu-se puțin câte puțin, acum foarte aproape.

Li se alăturaseră alții, sporindu-le numărul.

— E bine, spuse pistolarul. Urcă. Repede.

Când băiatul se mişcă, mutanții îi atacară. Jake reuşise să urce şi se opintea în picioare; pistolarul pompa deja din nou cu toată forța. Acum ambele pistoale erau în toc. Trebuiau să fugă. Era singura lor şansă.

Mâini stranii loviră platforma metalică a drezinei. Acum băiatul îl ținea de curea cu ambele mâini şi îşi lipise fața de şalele sale.

Un grup de mutanți intră între şine, cu fețele pline de acea nerăbdare tâmpă, nepăsătoare. Pistolarul mustea de adrenalină; drezina gonea pe şine în întuneric. Izbiră cu toată forța cele patru sau cinci corpuri malformate, care zburară precum nişte banane răscoapte doborâte de pe creanga lor.

Din ce în ce mai departe în întunericul tăcut, vijelios, *banshee*.

După un veac, băiatul ridică fața spre vântul iscat de viteză, temându-se şi totuşi simțind nevoia să ştie. Fantoma focurilor de armă încă îi zăbovea pe retine. Nu vedea nimic în afară de întuneric şi nu auzea nimic în afară de vuietul râului.

— Au dispărut, spuse băiatul, temându-se dintr-odată că şinele se vor termina în întuneric şi că ei vor deraia, găsindu-şi astfel moartea într-un morman de carne. Mai mersese cu maşina; o dată, seriosul său tată condusese cu o sută cincizeci de kilometri la oră pe Autostrada New Jersey şi-l oprise un polițist care ignorase bancnota de douăzeci pe care Elmer Chambers i-o oferise împreună cu carnetul de şofer şi-l amendase. Însă niciodată nu mersese în felul acesta, cu vântul şi orbirea şi ororile în urmă şi-nainte, cu vuietul râului ca o voce chicotitoare - vocea unui om în negru. Brațele pistolarului erau două pistoane într-o aiuritoare fabrică din carne şi oase.

— Au dispărut, repetă băiatul cu timiditate, vântul smulgându-i cuvintele de pe buze. Acum poți încetini. I-am lăsat în urmă.

Dar pistolarul nu auzi. Continuară cu viteză amețitoare în necunoscutul beznei.

11

Merseră mai departe vreme de trei “zile” fără incidente.

12

În a patra perioadă de trezie (la jumătatea ei? în al treilea sfert? nu ştiau - ştiau doar că încă nu erau destul de obosiți ca să se oprească) în spatele lor se auzi o bufnitură metalică; drezina se balansă şi, când şinele făcură treptat curbă la stânga, corpurile lor se înclinară automat spre dreapta sub influența forței gravitaționale.

În față se vedea o lumină - o strălucire atât de slabă şi de străină, încât la început păru că este un element cu totul nou, nici pământ, nici aer, nici foc şi nici apă. Nu avea culoare şi putea fi distinsă doar datorită faptului că ei îşi recăpătaseră mâinile şi fețele într-o altă dimensiune decât aceea a atingerii.

Ochii li se sensibilizaseră atât de tare la lumină, încât observară strălucirea cu mai mult de opt kilometri înainte să ajungă la sursa ei.

— Sfârşitul, zise băiatul încordat. E sfârşitul.

— Ba nu. Pistolarul vorbi cu o stranie siguranță de sine. Nu este.

Şi nu era. Ajunseră la lumină, dar nu la cea a zilei.

Apropiindu-se de sursa strălucirii, văzură pentru prima dată că zidul de piatră din stânga se îndepărtase şi că şinele lor întâlniseră alte şine, care le traversau într-o țesătură complexă. Lumina le evidenția în vectori lucioşi. Pe unele erau aşezate vagonete, vagoane de pasageri, o diligență adaptată feroviar.

Acestea treziră agitație în pistolar, ca nişte galioane fantomă rămase captive într-o mare Sargaso subpământeană.

Lumina deveni mai puternică, rănindu-le puțin ochii, însă intensitatea ei creştea suficient de încet încât să le permită să-şi adapteze vederea la ea. Ieşiră din întuneric la lumină ca nişte scufundători care urcă treptat spre suprafață din adâncurile de nepătruns ale mării.

Înainte, din ce în ce mai aproape, era un hangar uriaş al cărui plafon se pierdea în întuneric. În peretele lui, pătrate de lumină galbenă, erau o serie de intrări, poate douăzeci şi patru la număr, crescând de la mărimea gemulețelor unei case de păpuşi la o înălțime de şase metri pe măsură ce ei se apropiau.

Pătrunseră înăuntru prin una din mijloc. Deasupra ei erau inscripționate o seamă de litere, în limbi diferite, bănuia pistolarul. Îl surprinse să descopere că poate citi ultima inscripție; era într-o variantă străveche a Limbii Nobile înseşi şi spunea:

LINIA 10 SPRE SUPRAFAȚĂ ŞI SPRE VEST

Lumina era mai puternică înăuntru; şinele se întâlneau şi se îmbinau într-o serie de macazuri. Acolo, câteva felinare de trafic încă funcționau, pâlpâind etern în tonuri de roşu şi verde şi chihlimbariu.

Rulară printre stâlpii de piatră înnegriți de trecerea a mii de vehicule, după care se văzură într-un fel de gară centrală. Pistolarul lăsă drezina să se oprească singură şi scrutară împrejurimile.

— E ca un metrou, spuse băiatul.

— Metrou?

— Nu contează. N-ai de unde şti despre ce vorbesc. Nici măcar eu nu mai ştiu despre ce vorbesc.

Băiatul urcă pe cimentul crăpat. Se uitară la gheretele tăcute şi pustii la care cândva se vindeau ziare şi cărți; un magazin de încălțăminte; un magazin de arme (pistolarul, cuprins imediat de surescitare, văzu revolvere şi puşti; la o privire mai atentă văzu că aveau butoiaşele umplute cu plumb; alese însă un arc, pe care şi-l petrecu peste spate, şi o tolbă cu săgeți aproape nefolositoare, greşit echilibrate); un magazin cu accesorii femeieşti. Undeva, un convector punea aerul în circulație neîncetat, aşa cum făcea de mii de ani - însă poate că nu pentru mult timp. În măruntaiele lui scotea un scrâşnet care amintea că mişcarea perpetuă, chiar şi în condiții strict controlate, rămânea un vis irealizabil. Aerul avea un gust mecanizat. Pantofii băiatului şi cizmele pistolarului scoteau ecouri plate.

Băiatul strigă:

— Hei! Hei...

Pistolarul se răsuci şi merse la el. Băiatul stătea înmărmurit în fața gheretei cu cărți. Înăuntru, tolănită în

colțul îndepărtat, era o mumie. Purta o uniformă albastră cu trese aurii - uniformă de muncitor feroviar, după aspect.

În poala mortului era un ziar antic, perfect conservat, care se transformă în praf când îl atinse pistolarul. Fața mumiei semăna cu un măr vechi, scofâlcit.

Cu fereală, pistolarul atinse obrazul. Se stârni un nor mic de praf.

După ce se risipi, se putură uita prin carne în gura mumiei. Acolo, un dinte de aur scânteia.

— Gaz, murmură pistolarul. Cei din vechime au fabricat un gaz care a dus la asta. Sau aşa ne spunea Vannay.

— Cel care preda din cărți.

— Da. El.

— Pun pariu că oamenii ăştia din vechime au purtat războaie cu ajutorul lui, zise băiatul pe un ton sumbru. Că au *ucis* alți oameni din vechime cu ajutorul lui.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Mai erau poate o duzină de alte mumii. Toate cu excepția a două sau trei purtau uniformă albastră cu auriu. Pistolarul bănuia că gazul fusese folosit atunci când în stație nu se înregistra trafic. Poate că odată, tare demult, stația fusese un obiectiv militar al unei armate sau cauze demult apuse.

Acest gând îl deprima.

— Mai bine să ne vedem de drum, spuse el şi o luă înapoi spre Linia 10 şi drezină. Însă băiatul i se împotrivi cu îndârjire.

— Eu nu merg.

Pistolarul se întoarse, surprins.

Băiatul avea chipul contorsionat şi tremura.

— N-o să obții ce-ți doreşti decât cu prețul vieții mele. Îmi asum riscul de unul singur.

Pistolarul încuviință din cap neconvingător, urându-se pentru ceea ce urma să facă.

— Bine, Jake, zise el cu duhul blândeții. Zile lungi, nopți uşoare.

Se întoarse, străbătu cheiul de piatră, sări cu uşurință pe drezină.

— Ai făcut o învoială cu cineva! strigă băiatul după el. Ştiu că ai făcut!

Pistolarul, fără să răspundă, aşează încet arcul în faţa tijei în T care ieşea din platforma drezinei, la loc ferit.

Băiatul ţinea pumnii încleştaţi; trăsăturile îi erau încordate de agonie.

Cu câtă uşurinţă îl tragi pe sfoară pe acest băiat, îşi spuse pistolarul. *Iar şi iar minunata lui intuiţie - hipersensibilitatea lui - l-a adus în acest punct, şi iar şi iar tu l-ai adus dincolo de el. Şi cât de greu poate fi să faci asta - la urma urmei, alt prieten în afară de tine nu are.*

Într-un neaşteptat şi simplu proces mintal (aproape o viziune) îşi spuse că tot ce are de făcut este să cedeze, să se întoarcă, să-l ia pe băiat cu el şi să-l transforme în centrul unei noi forţe. Doar nu era obligatoriu ca Turnul să fie atins în felul acesta umilitor, sâcâitor, nu? Să-i dea răgaz băiatului să mai adune câţiva ani, şi atunci amândoi îl vor putea spulbera pe omul în negru ca pe-o jucărie ieftină cu arc.

Sigur că da, îşi spuse el cu cinism. *Sigur că da.*

Ştia cu o neaşteptată răceală că a se întoarce ar însemna moarte pentru amândoi - moarte sau mai rău: îngropare alături de Mutanţii Leneşi din urma lor. Degradarea tuturor facultăţilor. Şi pistoalele tatălui său supravieţuindu-le poate mult timp, păstrate într-o splendoare decadentă asemenea unor totemuri nu foarte diferite de acea pompă de benzină redescoperită.

Fii un pic mai curajos, îşi spuse cu falsitate.

Întinse mâna spre pârghie şi începu să o acţioneze. Drezina se îndepărtă de cheiul din piatră.

Băiatul strigă:

— *Aşteaptă*!

Şi o rupse la fugă pe diagonală, spre locul unde drezina avea să întâlnească bezna. Pistolarul simţi un impuls să accelereze, să-l lase pe băiat singur, dar măcar în braţele sorţii nescrise.

În schimb, îl prinse când sări. Inima băiatului, cum se ţinea aşa de el, bubuia şi se zbătea sub cămaşa subţire.

Acum, sfârşitul era foarte aproape.

13

Vuietul râului crescuse foarte tare, umplându-le până şi visele. Pistolarul, mai mult dintr-un moft decât din altceva, îl lăsă pe băiat să pompeze, în vreme ce el trase în întuneric câteva dintre săgeţile acelea proaste, legate la un capăt cu fir alb, subţire.

Nici arcul nu era mai bun; se păstrase incredibil de bine, însă avea totuşi coarda slăbită şi ţintă greşită, şi pistolarul ştia că nu-i poate face nimic să-l repare.

Nici chiar reîntinderea corzii n-ar fi ajutat lemnul obosit. Săgeţile nu zburau departe în întuneric, dar ultima pe care o trase se întoarse udă şi alunecoasă.

Pistolarul ridică doar din umeri când băiatul întrebă cât mai era până la apă, însă în sinea sa nu credea că săgeata străbătuse o distanţă mai lungă de şaizeci de metri - dacă o străbătuse şi pe aceasta.

Şi totuşi vuietul râului creştea în intensitate, se apropia.

În a treia perioadă de trezie de la părăsirea gării, reîncepu să se ţească un nimb spectral. Intraseră într-un tunel lung săpat într-o rocă stranie, fosforescentă, şi pereţii umezi sclipeau şi scăpărau în mii de minuscule explozii stelare.

Băiatul le numi *fot-sile*. Vedeau lucrurile într-un soi de irealitate deformată, ca într-o casă a ororilor.

Vuietul animalic al râului era purtat spre ei de pereţii stâncoşi, amplificat de propriul lui amplificator natural. Şi totuşi sunetul rămânea în mod straniu constant, chiar şi-n timp ce se apropiau de punctul de trecere, care pistolarul era sigur că-i aştepta înainte, deoarece pereţii se depărtau, se trăgeau în spate.

Unghiul pantei pe care urcau devenea mai pronunţat.

Şinele străbăteau noua lumină. Pistolarului i se părea că grupurile de *fot-sile* seamănă cu tuburile cu gaz de mlaştină captiv care uneori se vindeau pe-o nimica toată la bâlciul Sărbătorii de Încheiere a Secerişului; băiatului i se părea că

seamănă cu şiruri nesfârşite de tuburi cu neon. Dar la lumina lor puteau amândoi să vadă că stânca enormă care-i înconjurase atât de mult timp se sfârşea înainte în două peninsule pereche, îndreptate spre un golf de întuneric - prăpastia de deasupra râului.

Şinele continuau peste acea râpă imposibil de sondat, susținute de o estacadă veche de secole. Şi dincolo, la o distanță ce părea incredibilă, se afla un sâmbure de lumină, nu fosforescent sau fluorescent, ci lumina aprigă, adevărată a zilei. Era cât o împunsătură de ac într-o pânză neagră, însă încărcată cu o însemnătate înfiorătoare.

— Opreşte, spuse băiatul. Opreşte un minut. Te rog.

Fără să pună întrebări, pistolarul lăsă drezina să se oprească singură. Sunetul râului era un vuiet constant, răsunător, care venea din față, de undeva de jos. Strălucirea artificială a stâncii ude deveni pe dată supărătoare. Pentru prima dată simți atingerea claustrofobiei, iar nevoia urgentă de-a ieşi afară, de-a scăpa din mormântul acela, era puternică şi aproape de netăgăduit.

— O să mergem mai departe, spuse băiatul. Asta vrea el? Să facem drezina să meargă peste... *aia*... şi să cădem?

Pistolarul ştia că era aşa, dar spuse:

— Nu ştiu ce vrea el.

Se dădură jos şi, cu mare băgare de seamă, se apropiară de marginea prăpastiei. Terenul stâncos de sub picioarele lor continua să urce până când, într-un neaşteptat unghi, pământul dispărea de sub şine, iar şinele mergeau mai departe peste întuneric.

Pistolarul se lăsă în genunchi şi se uită în jos. Reuşea să întrevadă o încrengătură complexă şi aproape incredibilă de traverse şi contrafişe din oțel care dispăreau înspre vuietul râului, toate susținând arcul grațios al şinelor peste hău.

Cu ochiul minții vedea acțiunea timpului şi a apei asupra oțelului, lucrând într-un tandem mortal. Oare câtă rezistență mai avea? Puțină? Mai deloc? Nimic? Revăzu pe dată fața mumiei şi felul în care carnea, aparent solidă, se transformase în praf la atingerea uşoară a degetului său.

— De-aici mergem pe jos, spuse pistolarul.

Mai că se aştepta ca băiatul să se împotrivească din nou, însă o luă înaintea lui pe şine, păşind calm, sigur pe el pe traversele de oțel sudat. Pistolarul îl urmă deasupra prăpastiei, gata să-l prindă dacă avea să pună greşit piciorul.

Pistolarul simțea că o peliculă fină de sudoare îi acoperea pielea. Estacada era putredă, foarte putredă. Zăngănea sub picioarele lui, mult deasupra mişcării grele a râului, legănându-se puțin pe invizibile cabluri de ancorare.

Suntem acrobați, îşi spuse. *Uite, mamă, fără plasă de siguranță. Zbor.*

Îngenunche o dată şi examină traversele pe care călcau. Erau pline de rugină (simțea pe față sursa acesteia - aerul proaspăt, prietenul coroziunii; probabil că acum erau foarte aproape de suprafață) şi o lovitură puternică de pumn făcu metalul să trepideze amenințător. O dată auzi un geamăt rău prevestitor sub picioare şi simți cum se aşază oțelul, gata-gata să cedeze, însă el păşise deja mai departe.

Băiatul, desigur, era mai uşor cu peste patruzeci şi cinci de kilograme, ceea ce făcea să fie în siguranță atât timp cât înaintarea lor nu devenea tot mai anevoioasă.

În urma lor, drezina se topise în întunecimea ubicuă. Promontoriul de piatră din stânga era ieşit în afară cu probabil douăzeci de metri. Era mai pronunțat decât cel din dreapta, însă şi acesta rămase în urmă, după care ei se treziră singuri deasupra hăului.

La început păru că minusculul grăunte de lumină solară îşi păstrează sfidător dimensiunile (poate chiar că se îndepărtează exact în ritmul în care ei se apropiau de el - asta ar fi fost într-adevăr o vrajă bună), dar treptat pistolarul îşi dădu seama că se lărgeşte, că devine mai bine definit. Încă se aflau mai jos de el, însă şinele într-acolo urcau.

Băiatul scoase un icnet de surpriză şi sări dintr-odată pe margine, fluturând încet şi larg din brațe. Păru că se clatină pe margine foarte mult timp, dar apoi reîncepu să păşească în față.

— Era să mă păcălească, spuse el încet, fără emoție. E o gaură. Calcă peste ea dacă nu vrei să faci o vizită rapidă până jos. Simon spune să faci un pas de uriaş.

Acesta era un joc pe care pistolarul îl ştia sub numele de "Mama spune", şi-l amintea bine din copilărie, când îl juca alături de Cuthbert, Jamie şi Alain, dar nu spuse nimic, ci păşi doar peste gaură.

— Du-te înapoi, zise Jake, fără să zâmbească. Ai uitat să spui "Am voie?"

— Nu-ți fie cu bănat, da' nu prea cred.

Traversa pe care călcase băiatul cedase aproape de tot şi se desprinsese într-o parte. Acum se clătina ținută doar de-un nit ruginit.

Mai sus, tot mai sus. Era o înaintare coşmarescă şi, astfel fiind, păru să dureze mai mult decât dură într-adevăr; aerul însuşi păru să se îngroaşe şi să devină ca pelteaua, iar pistolarului i se părea nu că păşeşte, ci că înoată. Iar şi iar, mintea sa încerca să se întoarcă îndărătnică la contemplarea spațiului înfricoşător dintre traverse şi râul de pe fundul prăpastiei. Cu mintea vedea totul în detalii spectaculoase, cum avea să se întâmple: țipătul metalului cedând, răsucindu-se, şovăirea când trupul său aluneca pe o parte, degetele dibuind după ceva de care să se țină şi negăsind nimic, zăngănitul iute al călcâielor pe oțel ruginit, înşelător - şi apoi căderea într-o răsucire nesfârşită, jetul cald de urină când îi ceda vezica, aerul frecându-i-se de față, ridicându-i părul într-o caricatură a spaimei, trăgându-i pleoapele în sus, apa întunecată grăbindu-se să-l întâlnească, din ce în ce mai repede, depăşindu-i chiar şi propriul țipăt...

Metalul scrâşni sub el şi pistolarul păşi fără grabă, mutându-şi greutatea, în acel moment crucial negândindu-se la prăpastie sau la cât de departe ajunseseră, sau la cât mai aveau de mers. Negândindu-se că băiatul era un bun de schimb şi că prețul onoarei sale era acum, în sfârşit, aproape negociat. Ce uşurare avea să fie când tocmeala se va fi încheiat!

— Lipsesc trei traverse, anunță băiatul cu degajare. O să sar. Aici! Chiar aici!

Geronimo!

Pistolarul îl văzu un moment conturat pe fundalul luminii solare, o siluetă şleampătă, ghemuită, cu brațele depărtate ca şi când, de nimic n-ar fi mers, i-ar mai fi rămas ca variantă zborul. Aterizã şi întregul edificiu se clătină amenințător sub greutatea lui. Metalul de sub ei protestă şi ceva foarte jos căzu, mai întâi cu un bufnet metalic, apoi cu unul lichid.

— Eşti bine? întrebă pistolarul.

— Mdie, răspunse băiatul, da' e foarte putred. Ca ideile unor oameni, presupun.

Nu cred că te ține să vii mai departe de unde eşti acum. Pe mine da, însă pe tine nu. Du-te înapoi. Du-te înapoi acum şi lasă-mă singur.

Vocea lui era rece, însă dincolo de aparențe se simțea isterie, bubuia aşa cum îi bubuise inima atunci când sărise înapoi pe drezină şi Roland îl prinsese.

Pistolarul păşi peste spărtură. Reuşi asta dintr-un singur pas mare. Un pas de uriaş. *Mamă, am voie? Da-ai-voie*. Băiatul tremura fără voia lui.

— Du-te înapoi. Nu vreau să mă omori.

— Pentru numele Omului Iisus, *mergi*, zise pistolarul tăios. O să se prăbuşească sigur dacă stăm aici să sporovăim.

Băiatul mergea nesigur pe picioare acum, cu mâinile tremurânde întinse în față, cu degetele răşchirate.

Urcară.

Da, schelăria era mult mai putredă acum. Câte una, două, chiar trei traverse erau rupte şi pistolarul se aştepta încontinuu să găsească spațiul lung şi gol dintre şine care avea fie să-i forțeze să se întoarcă, fie să-i facă să calce pe şinele înseşi, într-un echilibru precar deasupra râpei.

Îşi ținu ochii ațintiți spre lumina zilei.

Strălucirea dobândise culoare - albastru - şi pe măsură ce se apropia devenea tot mai blândă, irizațiile *fot-silelor* pălind în comparație cu ea. Încă cinci zeci sau o sută de metri de mers? Nu-şi dădea seama.

Mergeau şi el acum îşi privea picioarele cum călcau de pe o traversă pe alta.

Când ridică iar ochii, strălucirea din față devenise mare cât o gaură şi nu era vorba doar de lumină, ci şi de o cale de ieşire. Mai aveau puțin.

Treizeci de metri acum. Nu mai mult. Nouăzeci de paşi mici. Se putea face.

Poate că aveau totuşi să-l prindă pe omul în negru. Poate că, la lumina puternică a soarelui, florile malefice din mintea sa se vor ofili şi totul va fi posibil.

Lumina soarelui fu acoperită.

Luat prin surprindere, pistolarul ridică privirea, mijind din ochi ca o cârtiță din muşuroiul ei, şi văzu că o siluetă acoperea lumina, o răpea, lăsând doar raze slabe de albastru sfidător să răzbească în jurul conturului umerilor şi al despicăturii picioarelor.

— Salutare, băieți!

Vocea omului în negru răsună spre ei, amplificată în gâtlejul acela natural de piatră, sarcasmul voioşiei lui adoptând nuanțe grandioase. Orbeşte, pistolarul căută falca, însă n-o mai avea, o pierduse undeva, o folosise până la capăt.

Râse mai sus de ei şi sunetul se împrăştie în jurul lor, reverberând ca un val într-o peşteră. Băiatul strigă şi se clătină pe picioare, fluturând iar din mâini prin aerul rarefiat.

Sub ei metalul se rupse şi căzu în apă; şinele se mişcară încet, înfricoşător.

Băiatul căzu şi o mână sări în sus ca un pescăruş în întuneric, sus, sus, şi apoi rămase agățat deasupra hăului; se legăna acolo, ochii lui negri uitându-se în sus la pistolar însuflețiți de-o cunoaştere finală, oarbă.

— Ajută-mă.

Răsunător, asurzitor:

— Gata cu jocurile. Acum vino, pistolarule. Sau niciodată nu mă vei prinde.

Toate jetoanele pe masă. Toate cărțile întoarse, mai puțin una. Băiatul atârna, o carte de tarot însuflețită, Spânzuratul,

Marinarul fenician, inocent pierdut şi abia plutind pe valul unei mări infernale.

Aşteaptă atunci, aşteaptă puțin.

— Să plec?

Vocea lui e atât de puternică, încât îmi vine greu să gândesc.

— Ajută-mă. Ajută-mă, Roland.

Schelăria se contorsiona şi mai tare, strigând, trăgând, dezbinându-se, cedând...

— Atunci te voi părăsi.

— *Ba nu*! *NU mă vei părăsi*!

Picioarele îl purtară pe pistolar într-un salt neaşteptat, punând capăt paraliziei care-l cotropise; făcu un adevărat pas de uriaş peste băiatul atârnat şi ateriză într-o alunecare grea spre lumina care oferea Turnul încremenit în ochiul minții sale într-o imagine cu natură moartă, neagră...

Într-o tăcere deplină.

Silueta dispăruse, până şi bătăile inimii lui dispăruseră, iar schelăria se zdruncina mai departe, începându-şi ultimul dans lent către adâncuri, desprinzându-se, mâna lui găsind buza stâncoasă şi luminoasă a damnării; iar în spatele lui, în tăcerea înspăimântătoare, băiatul vorbi de jos, de mult prea jos față de el.

— Du-te, atunci. Există alte lumi în afară de asta.

Apoi schelăria se dezmembră toată; şi când pistolarul se ridică în picioare şi ieşi la lumină şi-n bătaia vântului şi la realitatea unui nou ka, întoarse capul, dorindu-şi un moment cu ardoare să fie Ianus - însă nu era nimic, doar tăcere de plumb, căci băiatul, căzând, nu scoase nici un sunet.

Apoi Roland era sus, cățărat pe coasta stâncoasă care privea spre o câmpie plină de iarbă, spre locul unde omul în negru stătea cu picioarele depărtate, cu brațele încrucişate.

Pistolarul stătea amețit, palid ca o stafie, cu ochii măriți şi mişcându-i-se nesiguri sub sprâncene, cu cămaşa mânjită de praful alb al ultimilor metri de mers târâş. Înțelese că-l aşteptau degradări ale spiritului care aveau s-o facă pe aceasta să pară infimă, însă el totuşi avea să fugă: pe coridoare şi prin oraşe, din pat în pat; va fugi de chipul

băiatului şi va încerca să-l îngroape în nenumărate acuplări sexuale şi luări de vieți, doar pentru a intra într-o ultimă încăpere şi a-l găsi privindu-l pe deasupra flăcării unei lumânări. El devenise băiatul; băiatul devenise el. El devenea un vârcolac de sine croit. În vise adânci va deveni băiatul şi va vorbi ciudata limbă de oraş a băiatului.

Asta înseamnă moartea. Aşa e? Aşa e?

Păşi încet, amețit pe dealul stâncos în jos, către locul unde aştepta omul în negru. Acolo, cărările se şterseseră sub soarele rațiunii şi era ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Omul în negru, râzând, îşi dădu gluga jos cu dosul ambelor mâini.

— Deci! strigă el. Nu un sfârşit, ci sfârşitul începutului, eh? Progresezi, pistolarule! Progresezi! O, ce mult te admir!

Pistolarul scoase pistoalele din toc cu o viteză amețitoare şi trase de douăsprezece ori. Focurile de armă orbiră soarele însuşi şi bubuitul exploziilor ricoşă în versanții de stâncă din spatele lor.

— Ei-ei, făcu omul în negru, râzând. O, ei-ei-ei. Facem vrăji frumoase împreună, eu şi cu tine. Nu-mi poți lua viața mai mult decât ți-o poți lua pe a ta.

Se retrase, mergând cu spatele, rămânând cu fața la pistolar, rânjind şi chemându-l.

— Vino. Vino. Vino. Mamă, am voie? Da-ai-voie.

Călcând pe cizme scâlciate, pistolarul merse după el la loc de sfat.

5. PISTOLARUL ŞI OMUL ÎN NEGRU

1

Omul în negru îl duse la un străvechi cimitir pentru a schimba palavre. Pistolarul o recunoscu imediat: o golgotă, locul-craniului. Țestele albite se uitau binevoitoare în sus la ei - vite, coioți, cerbi, iepuri, bumbleri. Ici, xilofonul de alabastru

al unei puicuțe de fazan ucise în timp ce se hrănea; colo, oasele mici şi delicate ale unei cârtițe ucise poate de plăcere de un câine sălbatic.

Golgota era o adâncitură pe panta muntelui şi, mai jos, la altitudini mai suportabile, pistolarul vedea arbuşti de yucca şi brazi pitici. Cerul era de un albastru mai blând decât văzuse într-un an şi, nu foarte departe, era ceva inefabil care amintea de mare.

Sunt în vest, *Cuthbert*, îşi spuse meditativ. *Dacă asta nu e Lumea Dinăuntru*, *atunci e aproape de ea*.

Omul în negru se aşează pe un buştean vechi din lemn tare. Cizmele îi erau albite de praf şi de pulberea oaselor din acel loc. Îşi trăsese gluga din nou peste față, însă pistolarul îi vedea bine forma dreaptă a bărbiei şi umbra maxilarului.

Buzele umbrite zvâcniră într-un zâmbet.

— Strânge lemne, pistolarule. Partea asta a munților e blândă, dar la altitudinea la care ne aflăm, frigul tot te înjunghie în burtă. Iar ăsta e un loc al morții, eh?

— Te omor eu, zise pistolarul.

— Ba nu. Nu poți. Dar poți strânge lemne ca să-ți aminteşti de Isaac al tău.

Pistolarul nu înțelese referința. Plecă fără cuvinte şi strânse lemne ca un ajutor de bucătar de rând. Recolta era slabă. Pe partea aceea nu creştea iarba-diavolului, iar lemnul de esență tare nu ardea. Se pietrificase. Se întoarse până la urmă cu un braț mare de vreascuri, presărate cu praf şi pudră de oase, parcă scufundate în făină. Soarele coborâse dincolo de cel mai înalt dintre arborii de yucca şi dobândise o strălucire roşiatică. Îi privea cu o indiferență răuvoitoare.

— Excelent, spuse omul în negru. Ce excepțional eşti! Ce metodic! Ce inventiv!

Te salut!

Chicoti şi pistolarul aruncă lemnele la picioarele lui, care în cădere ridicară în aer un norişor din praf de oase.

Omul în negru nu tresări; începu doar să pregătească focul. Pistolarul privi fascinat cum ideograma (una nouă, de data aceasta) prindea formă. Când termină cu el, semăna cu un

horn dublu, mic şi complicat, înalt cam de o jumătate de metru. Omul în negru ridică mâna spre cer, scuturând în jos mâneca amplă, dezgolindu-şi mâna subțire şi frumoasă, şi o coborî iute, cu degetul arătător şi cel mic ridicate în semnul tradițional de deochi. Se iscă o flăcăruie albastră şi focul lor se aprinse.

— Am chibrituri, zise jovial omul în negru, dar mă gândeam că-ți va plăcea vraja mea. O nimica toată, pistolarule. Acum, pregăteşte-ne cina.

Faldurile mantiei lui se mişcară şi corpul jupuit şi eviscerat al unui iepure durduliu căzu în țărână.

Fără cuvinte, pistolarul puse iepurele pe frigare şi-l prăji. În timp ce soarele cobora, în aer se ridica un miros aromat. Umbre purpurii pluteau înfometate pe deasupra adânciturii în care omul în negru alesese să dea în sfârşit ochii cu el. În vreme ce iepurele se rumenea, pistolarul simți foamea cum i se mişca neîncetat în stomac; dar când carnea fu gata şi sucurile închise în ea, îi dădu frigarea omului în negru, fără nici un cuvânt, scormoni în desaga lui aproape plată şi scoase ultima fâşie de carne uscată. Era sărată, îi dădea dureri la gură şi avea gust de lacrimi.

— Inutil gest, zise omul în negru, izbutind să pară în acelaşi timp furios şi amuzat.

— N-are importanță, spuse pistolarul. Avea afte mici în gură, rezultatul lipsei de vitamine, şi gustul de sare îl făcea să se strâmbe îndurerat.

— Te temi de hrană fermecată?

— Într-adevăr.

Omul în negru îşi coborî gluga pe spate.

Pistolarul se uită la el mut. Într-un fel, chipul pe care îl ascunsese gluga era o tristă dezamăgire. Era frumos şi precis, fără vreo urmă sau ridurile cuiva care a trecut prin momente grele şi a păstrat secrete mari. Părul era negru, aspru şi lung. Fruntea era înaltă, ochii - întunecați şi sclipitori. Nasul era comun. Buzele - pline şi senzuale. Tenul era palid, la fel ca al pistolarului.

Pistolarul spuse în sfârşit:

— Mă aşteptam la cineva mai vârstnic.

— De ce? Sunt aproape nemuritor, la fel ca tine, Roland - pentru moment, cel puțin. Aş fi putut lua o înfățişare cu care să fii mai familiarizat, dar am ales să mă arăt aşa cum - ah - m-am născut. Vezi, pistolarule, apusul.

Soarele dispăruse deja şi cerul era plin spre vest de-o lumină densă, ca de furnal.

— N-o să vezi alt apus pentru ceea ce-o să ți se pară foarte mult timp, zise omul în negru.

Pistolarul îşi aminti prăpastia de sub munți, după care ridică ochii spre cer, unde constelațiile erau risipite cu larghețe.

— Asta nu contează, spuse el încet. Acum.

2

Omul în negru amestecă pachetul de cărți cu mişcări iuți. Pachetul era uriaş, desenele de pe spate, întortocheate.

— Astea sunt cărți de tarot, pistolarule - într-un fel. Un pachet standard la care am adăugat câteva cărți făcute de mine. Acum fii atent.

— La ce să fiu atent?

— O să-ți prezic viitorul. Şapte cărți trebuie întoarse pe rând şi aşezate în conjuncție cu celelalte. N-am mai făcut asta din zilele când Gilead era prosper şi doamnele jucau "Puncte" pe peluza de vest. Şi presupun că *niciodată* nu voi citi o poveste ca a ta. Batjocura îşi făcea din nou loc în vocea sa. Tu eşti ultimul aventurier din lume. Ultimul cruciat. Ce mult trebuie să te bucure asta, Roland! Şi totuşi nu ai idee cât de aproape eşti de Turn acum, când îți reiei căutarea. Lumi întregi se rotesc în jurul capului tău.

— Cum adică, reiau căutarea? N-am întrerupt-o niciodată.

La aceasta omul în negru râse din suflet, dar refuză să spună ce i se părea atât de comic.

— Prezi-mi viitorul, atunci, rosti Roland cu asprime.

Prima carte fu întoarsă.

— Spânzuratul, zise omul în negru. Întunericul îi dăduse înapoi gluga. Însă aici, fără a fi în conjuncție cu ceva, înseamnă putere, nu moarte. Tu, pistolarule, eşti Spânzuratul, mergi cu îndârjire şi fără oprire spre țelul tău, peste abisurile din Na'ar. Ai lăsat deja un tovarăş de drum să cadă în abisul acela, nu-i aşa?

Pistolarul nu spuse nimic şi a doua carte fu întoarsă.

— Marinarul! Observă fruntea curată, obrajii spâni, ochii răniți. Se îneacă, pistolarule, şi nimeni nu aruncă odgonul. Băiatul Jake.

Pistolarul se crispă, dar nu spuse nimic.

A treia carte fu întoarsă. Un babuin stătea rânjind călare pe umerii unui tânăr. Fața tânărului era întoarsă în sus, cu trăsăturile marcate de-o grimasă caricaturală iscată de spaimă şi groază. Uitându-se mai îndeaproape, pistolarul văzu că babuinul ținea un bici în mână.

— Prizonierul, spuse omul în negru.

Focul arunca umbre pâlpâitoare peste chipul tânărului din carte, făcându-l să pară că se mişcă şi se schimonoseşte cuprins de-o teroare mută. Pistolarul îşi feri privirea.

— Puțintel deranjant, nu-i aşa? spuse omul în negru şi fu cât pe ce să râdă pe înfundate.

Întoarse a patra carte. O femeie cu un şal pe cap şedea învârtind o roată.

Pentru ochii înceţoşați ai pistolarului, femeia părea în acelaşi timp că zâmbeşte abil şi că suspină.

— Stăpâna Umbrelor, remarcă omul în negru. Ți se pare că are două fețe, pistolarule? Are. Cel puțin două fețe. A spart farfuria albastră!

— Cum adică?

— Nu ştiu.

Şi - în acest caz, cel puțin - pistolarul credea că adversarul său spune adevărul.

— De ce-mi arăți toate astea?

— Nu întreba! zise tăios omul în negru, însă zâmbea. Nu întreba. Doar uită-te. Consideră că este doar un ritual inutil dacă aşa te simți mai bine.

Ca mersul la biserică.
Se hlizi şi întoarse a cincea carte.

Un secerător care rânjea strângea o seceră cu degete osoase.

— Moartea, spuse simplu omul în negru. Dar nu pentru tine.

A şasea carte.

Pistolarul se uită la ea şi simți în viscere o senzație ciudată de anticipare.

Senzația era amestecată cu groază şi bucurie, şi acest complex de emoții era indescriptibil. Îl făcea să-i vină să vomite şi să danseze în acelaşi timp.

— Turnul, spuse blând omul în negru. Iată aici Turnul.

Cartea pistolarului ocupa centrul aranjamentului; fiecare dintre următoarele patru ocupa câte un colț, ca nişte sateliți în jurul unei stele.

— Asta unde vine aşezată? întrebă pistolarul.

Omul în negru aşează Turnul deasupra Spânzuratului, acoperindu-l complet.

— Ce înseamnă asta? întrebă pistolarul.

Omul în negru nu răspunse.

— Ce înseamnă asta? stărui el cu întrebarea.

Omul în negru nu răspunse.

— Blestemat să fii!

Nici un răspuns.

— Atunci blestema-te-ai. Care-i a şaptea carte?

Omul în negru o întoarse pe a şaptea. Un soare se ridica pe un cer albastru luminos. Cupidoni şi zâne pluteau în jurul lui. Sub soarele strălucitor era un câmp mare şi roşu. Trandafiri sau sânge? Pistolarul nu-şi dădea seama. *Poate*, gândi, *amândouă*.

— A şaptea carte este Viața, spuse încet omul în negru. Dar nu pentru tine.

— Unde i-e locul în aranjament?

— Asta nu trebuie s-o ştii tu, răspunse omul în negru. Sau s-o ştiu eu. Nu eu sunt cel mare pe care îl cauți, Roland. Sunt doar emisarul lui.

Azvârli cartea cu nepăsare în focul mic. Se înnegri, se îndoi şi izbucni în flăcări. Pistolarul simți că-i palpită inima şi că-i

îngheață în piept.

— Dormi acum, zise cu nepăsare omul în negru. Să dormi - visând, mai ştii?[7] Şi aşa mai departe.

— Ce n-o să-nfăptuiască gloanțele mele s-ar putea să facă mâinile, avertiză pistolarul.

Picioarele i se-ndreptară cu o iuțeală sălbatică, splendidă, şi se aruncă peste foc spre celălalt, cu brațele întinse. Omul în negru, zâmbind, deveni mare în ochii săi şi-apoi se retrase pe un coridor lung, unde fiecare sunet năştea câte-un ecou. Lumea se umplu de sunetul unui râs sardonic, iar el cădea, murea, dormea.

Visă.

3

Universul era pustiu. Nimic nu mişca. Nimic nu era.

Pistolarul plutea, amețit.

— Să aprindem o lumină mică, spuse cu nonşalanță vocea omului în negru şi se făcu lumină. Pistolarul gândi într-un fel detaşat că lumina aceea era bună.

— Acum întuneric cu stele deasupra. Apă dedesubt.

Şi se făcu. Plutea peste mări nesfârşite. Deasupra, stelele scânteiau veşnic, însă nu vedea nici una dintre constelațiile care-l călăuziseră în lunga sa viață.

— Pământ, invită omul în negru, şi se făcu; se ivi din apă cu nesfârşite mişcări galvanice, convulsive. Era roşu, arid, crăpat şi steril de la un capăt la altul.

Vulcani scuipau neîncetat magmă ca nişte furuncule uriaşe pe capul rotund şi urât al unui adolescent.

— Bine, făcu omul în negru. E-un început şi ăsta. Să apară nişte plante.

Copaci. Iarbă şi câmpii.

Şi apărură. Dinozauri hoinăreau ici şi colo, mârâiau şi pufăiau şi se mâncau între ei şi rămâneau blocați în smârcurile de smoală bolborositoare, urât mirositoare. Uriaşe păduri tropicale se întindeau în toate părțile. Ferigi gigantice se legănau spre cer cu frunze zimțate. Cărăbuşi bicefali se

târau pe unele dintre ele. Pe toate acestea le văzu pistolarul. Şi totuşi el se simți mare.

— Acum să apară omul, spuse încet omul în negru, însă pistolarul cădea...

cădea în sus. Orizontul acelui pământ vast şi fecund începu să se curbeze. Da, cu toții spuneau că e curbat, profesorul său, Vannay, susținea că asta fusese dovedit cu mult înainte ca lumea să meargă mai departe. Dar asta...

Din ce în ce mai departe, din ce în ce mai sus. Continente prindeau formă înaintea ochilor lui increduli şi erau ascunse de nori îngrămădiți. Atmosfera ținea lumea într-un sac placentar. Iar soarele, răsărind dincolo de umărul lumii...

Strigă cu putere şi ridică un braț înaintea ochilor.

— Să se facă lumină!

Vocea nu-i mai aparținea omului în negru. Era uriaşă, reverberantă.

Umplea spațiul - şi spațiile dintre spații.

— *Lumină*!

Cădea, cădea.

Soarele se micşoră. O planetă roşie brăzdată de canale trecu în viteză pe lângă el; două luni se învârteau furios în jurul ei. Dincolo de aceasta era o centură rotitoare de aştri şi o planetă gigantică ce mustea de gaze, prea mare pentru a se susține pe sine, prin urmare turtită la poli. Şi mai departe era o lume inelară ce scânteia ca o nestemată, cu învelişul ei de spiculi glaciali.

— *Lumină*! *Să se fa...*

Alte lumi, una, două, trei. Cu mult dincolo de ultima, o minge singuratică de gheață şi rocă se rotea în beznă deplină în jurul unui soare care nu scăpăra mai tare decât un penny mătuit.

Dincolo de asta, întuneric.

— Nu, spuse pistolarul şi cuvântul său, rostit în beznă, era plat şi fără ecou.

Era întuneric deplin. Pe lângă acesta, cea mai întunecată noapte a sufletului unui om era ca ziua la prânz, întunericul de sub munți o simplă pată pe fața Luminii.

— Ajunge. Te rog, ajunge acum. Ajunge...

— LUMINĂ!

— Ajunge. Ajunge, te rog...

Stelele înseşi începură să se micşoreze. Nebuloase întregi se uniră şi deveniră pete sclipitoare. Întregul univers părea să se strângă în jurul lui.

— Te rog, ajunge, ajunge, ajunge...

Vocea omului în negru îi şopti mătăsos la ureche:

— Atunci renunță. Alungă orice gând legat de Turn. Du-te în plata ta, pistolarule, şi purcede pe lungul drum al salvării sufletului tău.

Îşi strânse puterile. Zdruncinat şi singur, înfăşurat în întuneric, îngrozit de atacul unei semnificații ultime, îşi strânse puterile şi rosti răspunsul final pe acest subiect:

— NICIODATĂ!

— ATUNCI SĂ SE FACĂ LUMINĂ!

Şi *se făcu* lumină, se năpusti asupra sa ca un ciocan, o lumină mare, primordială.

Rațiunea nu avea şanse să supraviețuiască în acea amplă strălucire, dar, înainte să piară, pistolarul văzu ceva cu claritate, ceva ce crezu că are o importanță cosmică. Se agăță de asta cu un efort agonic şi se afundă, căutând refugiu în sine însuşi, înainte ca lumina aceea să-i răpească vederea şi să-i distrugă rațiunea.

Fugi de lumină şi de lucrurile pe care le sugera aceasta, şi astfel redeveni el însuşi. Asta facem cu toții; asta fac chiar şi cei mai breji dintre noi.

4

Era tot noapte - dacă aceeaşi sau alta, nu avea cum să ştie imediat. Se opinti în picioare de unde îl adusese saltul său demonic spre omul în negru şi se uită la buşteanul pe care şezuse Walter o' Dim - cum îl numeau unii dintre oamenii pe care Roland îi întâlnise în drumul său. Nu mai era acolo.

O senzație puternică de disperare îl năpădi - Doamne, să treacă iar prin toate câte a trecut -, după care omul în negru

vorbi din spatele lui:

— Aici, pistolarule. Nu-mi place să te simt aşa aproape. Vorbeşti în somn.

Se hlizi.

Pistolarul se ridică dezechilibrat în genunchi şi se întoarse. Din foc mai rămăseseră tăciuni roşii şi spuză gri, lăsând în urmă desenul familiar al combustibilului ars. Omul în negru şedea lângă el, plescăind din buze cu un entuziasm dizgrațios, cu rămăşițele unsuroase ale iepurelui în mâini.

— Te-ai descurcat binişor, spuse omul în negru. N-aş fi putut niciodată să-i trimit viziunea asta tatălui tău. Ar fi ieşit din ea cu spume la gură.

— Ce a fost? întrebă pistolarul. Cuvintele îi erau neclare şi tremurate.

Simțea că, dacă ar încerca să se ridice, i-ar ceda picioarele sub el.

— Universul, zise cu lejeritate omul în negru. Râgâi şi aruncă oasele în foc, unde mai întâi luciră şi apoi se înnegriră. Vântul bocea şi gemea deasupra golgotei.

— Universul? repetă absent pistolarul. Era un cuvânt necunoscut pentru el. Primul lui gând era că celălalt recita o poezie.

— Vrei Turnul, spuse omul în negru. Părea să fie o întrebare.

— Da.

— Ei bine, nu-l vei avea, zise omul în negru şi zâmbi cu o cruzime senină.

Nimănui nu-i pasă la sfatul celor mari dacă-ți amanetezi sufletul ori dacă-l vinzi de-a dreptul, Roland. Cred că am idee cât de aproape de margine te-a împins ultimul tovarăş de drum. Turnul te va ucide la jumătate de lume distanță.

— Nu ştii nimic despre mine, zise pistolarul răspicat şi zâmbetul se şterse de pe buzele celuilalt.

— Eu l-am făcut şi eu l-am distrus pe tatăl tău, spuse nemilos omul în negru. M-am apropiat de mama ta ca Marten - ăsta e un adevăr pe care l-ai bănuit dintotdeauna, nu? - şi am luat-o. S-a mlădiat sub mine ca o salcie... deşi (asta s-ar

putea să te liniştească) nu s-a frânt niciodată. În orice caz, aşa a fost scris şi aşa s-a întâmplat. Sunt cel mai îndepărtat slujitor al celui care stăpâneşte acum Turnul Întunecat şi Pământul a fost pus în mâna roşie a acelui rege.

— Roşie? De ce spui roşie?

— Nu contează. Nu vom vorbi despre el, deşi vei afla mai multe decât ai vrea dacă ai stărui. Ce te-a rănit o dată te va răni şi a doua oară. Acesta nu-i începutul, ci începutul sfârşitului. Ai face bine să ții minte asta..., dar tu nu te-nveți niciodată minte.

— Nu înțeleg.

— Nu. Aşa-i. N-ai înțeles niciodată. Şi nici n-o să înțelegi. Tu n-ai imaginație.

Eşti orb, în felul ăsta.

— Ce am văzut? întrebă pistolarul. Ce am văzut la sfârşit? Ce a fost?

— Ce ți s-a părut că este?

Pistolarul rămase tăcut, căzut pe gânduri. Pipăi după tutun, dar nu-i mai rămăsese. Omul în negru nu se oferi să-i umple săculețul nici prin magie neagră, nici prin albă. Mai târziu poate că va mai găsi ceva în punga sa de răsaduri, dar "mai târziu" părea acum foarte departe.

— Era o lumină, zise pistolarul într-un târziu. O lumină albă, infinită. Şi apoi...

Se întrerupse şi se uită țintă la omul în negru. Acesta stătea aplecat în față şi pe chip avea imprimată expresia unei emoții stranii, săpată prea adânc pentru a o ascunde ori nega. Era vorba de groază sau mirare. Poate că era una şi aceeaşi.

— N-ai habar, zise el şi începu să zâmbească. O, mare vrăjitor, care-i aduce pe morți la viață. N-ai habar. Eşti un escroc!

— Ba ştiu, se răsti omul în negru. Dar nu ştiu... ce.

— Lumină albă, repetă pistolarul. Şi apoi - un fir de iarbă. Un singur fir de iarbă care umplea totul. Şi eu eram minuscul. Infinitezimal.

— Iarbă. Omul în negru închise ochii. Fața lui părea suptă şi palidă. Un fir de iarbă. Eşti sigur?

— Da. Pistolarul se încruntă. Dar era purpuriu.

— Ascultă-mă acum, Roland, fiul lui Steven. Vrei să mă asculți?

— Da.

Astfel, omul în negru începu să vorbească.

5

Universul (spuse el) este Marele Tot şi oferă un paradox prea mare pentru a fi cuprins de-o minte finită. Aşa cum creierul viu nu e în stare să conceapă existența unui creier neviu - cu toate că ar putea crede că este în stare - la fel mintea finită nu poate cuprinde infinitul.

Prozaicul fapt al însăşi existenței universului înfrânge deopotrivă un suflet pragmatic şi unul romantic. A fost un timp, deşi cu o mie de generații înainte ca lumea să meargă mai departe, când omenirea a atins o dezvoltare tehnologică şi ştiințifică suficient de mare, încât să poată ştirbi puțin din marele pilon de piatră al realității. Chiar şi aşa, falsa lumină a ştiinței (a cunoaşterii, dacă preferi) strălucea în doar câteva țări dezvoltate. O singură companie (sau cabală) conducea în această privință; North Central Positronics, aşa se autointitulase. Totuşi, în pofida unei remarcabile creşteri a numărului de informații dobândite, înțelegerea era uimitor de subțire.

— Pistolarule, străbunii noştri îndepărtați au biruit "boala care putrezeşte", pe care ei o numeau cancer, aproape au biruit îmbătrânirea, au păşit pe Lună...

— Nu cred asta, spuse ferm pistolarul.

La această omul în negru doar zâmbi şi răspunse:

— Nici nu e nevoie să crezi. Însă aşa a fost. Au fabricat sau au descoperit o sută de alte fleacuri minunate. Însă acest tezaur de informații a oferit puțină sau nici un pic de înțelegere. Nu s-a scris nici o odă măreață în cinstea minunilor inseminării artificiale - naşterea de copii din spermă înghețată - sau a maşinilor care funcționau cu putere solară. Puțini, în cel mai bun caz, au părut că intuiesc adevăratul

principiu al realității: noile descoperiri duc întotdeauna la şi mai multe mistere insondabile. Tot mai buna cunoaştere psihologică a creierului pune tot mai mult în pericol existența sufletului, însă, în acelaşi timp, natura căutării îl face mai verosimil. Înțelegi? Sigur că nu. Ai ajuns la limitele puterii tale de înțelegere. Dar nu contează - asta e irelevant.

— Dar *ce* este relevant atunci?

— Cel mai mare mister pe care îl oferă universul nu este viața, ci măsura.

Măsura cuprinde viața şi Turnul cuprinde măsura. Copilul, pentru care curiozitatea e pe primul loc, spune: Tati, ce este dincolo de cer? Şi tatăl spune:

Întunericul spațiului. Copilul: Ce este dincolo de spațiu? Tatăl: Galaxia.

Copilul. Dincolo de galaxie? Tatăl: Altă galaxie. Copilul: Dincolo de celelalte galaxii? Tatăl: Nimeni nu ştie.

Pricepi? Mărimea ne înfrânge. Pentru peşte, lacul în care îşi duce viața este universul. Ce-şi spune peştele când e smuls de gură prin limitele argintii ale existenței şi scos într-un nou univers în care aerul îl îneacă şi lumina e-o nebunie albastră? Unde bipede uriaşe fără branhii îl vâră într-o cutie sufocantă şi-l acoperă cu alge ude ca să moară?

Ai putea lua vârful unui creion şi să-l măreşti. Ajungi la punctul în care înțelegi ceva uluitor: vârful creionului nu este solid; e compus din atomi care se învârt şi gravitează ca un trilion de planete demonice. Ceea ce nouă ni se pare solid este de fapt doar o rețea laxă ținută laolaltă de forța gravitației.

Văzute la mărimea lor normală, distanțele dintre aceşti atomi ar putea deveni leghe, abisuri, eoni. Atomii înşişi sunt compuşi din nuclee şi din protoni şi electroni care gravitează. Ai putea face un pas mai departe, la nivelul particulelor subatomice. Şi apoi la ce? Tahioni? Nimic? Sigur că nu. Totul în univers neagă nimicul; singura absurditate este sugestia unui sfârşit.

Dacă ai ajunge la limita universului, ai găsi un gard de scânduri şi un indicator pe care scrie FUNDĂTURĂ? Nu. Ai putea găsi ceva tare şi rotund, cum trebuie că puiul vede oul

din interior. Şi dacă ai sparge coaja (sau ai găsi o uşă), ce lumină mare şi torențială ar răzbate prin deschizătură la capătul spațiului? Dacă te-ai uita dincolo şi ai descoperi că întregul nostru univers nu este decât o parte dintr-un singur atom al unui fir de iarbă? Ai fi oare nevoit să crezi că arzând o crenguță incinerezi de fapt o eternitate de eternități? Că existența se ridică nu la un singur infinit, ci la o infinitate de infinituri?

Poate ai văzut ce rol joacă universul nostru în marea ordine a lucrurilor - acela al unui simplu atom dintr-un fir de iarbă. E oare posibil ca tot ceea ce percepem, de la virusul microscopic la îndepărtata nebuloasă Cap de Cal, să fie înglobat de un singur fir de iarbă ce s-ar putea să fi existat doar un anotimp într-un flux necunoscut al timpului? Şi dacă firul acela e tăiat de o seceră?

Când începe să se veştejească, descompunerea se infiltrează oare în universul şi-n viețile noastre, îngălbenind şi înnegrind şi uscând totul? Poate că asta a început deja să se întâmple. Spunem că lumea a mers mai departe; poate că prin asta spunem de fapt că a început să se veştejească.

Gândeşte-te, pistolarule, la cât de mici ne face o astfel de viziune asupra lucrurilor! Dacă un Dumnezeu contemplă toate acestea, oare chiar împarte dreptatea pentru o specie de țânțari dintr-o infinitate de specii de țânțari? Oare ochiul Lui vede vrabia căzând atunci când vrabia nu e nici măcar o fărâmă de hidrogen care pluteşte în derivă în adâncul spațiului? Şi dacă într-adevăr o vede... oare care trebuie să fie natura unui astfel de Dumnezeu? Unde trăieşte El? Cum e posibil să trăieşti dincolo de infinit?

Imaginează-ți nisipul deşertului Mohaine, cel pe care l-ai traversat ca să mă găseşti, şi imaginează-ți un trilion de universuri - nu lumi, ci *universuri* - înglobate în fiecare grăunte din acel deşert; şi-n fiecare univers o infinitate de altele. Noi tronăm peste aceste universuri din vârful infimului nostru fir de iarbă; cu o singură mişcare de cizmă poți face un miliard de miliarde de lumi să zboare în întuneric, într-un lanț ce nu se va închide niciodată.

Mărimea, pistolarule... *mărimea*...

Dar să mergem cu ipoteza mai departe. Să presupunem că toate lumile, toate universurile, se întâlnesc într-un singur nex, un singur pilon, un Turn.

Şi-n interiorul lui, o scară, ducând în sus poate la Divinitatea însăşi. Ai îndrăzni să urci până-n vârf, pistolarule? Ar fi posibil ca undeva deasupra întregii realități nesfârşite să existe o Încăpere?...

N-ai îndrăzni.

Şi în mintea pistolarului, aceste din urmă cuvinte se repetară: *N-ai îndrăzni*.

6

— Cineva a îndrăznit, spuse pistolarul.

— De cine vorbeşti?

— Dumnezeu, spuse pistolarul încet. Ochii lui scânteiau. Dumnezeu a îndrăznit... sau regele de care vorbeai tu... sau... să fie oare goală încăperea, profetule?

— Nu ştiu. Peste chipul omului în negru trecu umbra fricii, moale şi întunecată ca aripa unui şoricar. Şi, mai mult de atât, nu pun întrebări. Ar putea fi nesăbuit.

— Te temi că vei muri pe loc?

— Poate că mă tem de... o explicație.

Omul în negru tăcu o vreme. Noaptea era foarte lungă. Calea Lactee se întindea deasupra lor în toată splendoarea, însă golul dintre aştrii ei arzători stârnea spaimă. Pistolarul se întrebă ce ar simți dacă cerul acela siniliu s-ar despica şi-ar revărsa asupra lor un torent de lumină.

— Focul, spuse el. Mi-e frig.

— Clădeşte-l singur, zise omul în negru. În noaptea asta, valetul are liber.

7

Pistolarul moțăi puțin şi când se trezi dădu ochii de omul în negru care-l privea cu nesaț, bolnăvicios.

— La ce te holbezi? O veche zicală de-a lui Cort îi veni în gând. Vezi cumva fundul lu' sor-ta?

— Mă holbez la tine, desigur.

— Ei bine, încetează. Mişcă lemnele în foc, distrugând precizia ideogramei.

Nu mi-a plăcut.

Se uită spre est ca să vadă dacă nu mijeau zorii, însă noaptea continua la nesfârşit.

— Atât de repede cauți lumina.

— Pentru lumină m-am născut.

— A, într-adevăr! Ce nepoliticos din partea mea să uit asta! Şi totuşi încă mai aveam multe de discutat, eu şi cu tine. Căci aşa mi-a spus regele şi stăpânul meu.

— Cine-i regele ăsta?

Omul în negru zâmbi.

— Să spunem deci adevărul, tu şi cu mine? Gata cu minciunile?

— Credeam că deja spunem adevărul.

Dar omul în negru continuă de parcă Roland nici n-ar fi vorbit:

— Să iasă adevărul la iveală între noi, ca între doi bărbați? Nu ca prieteni, ci ca egali? Iată o ofertă pe care rareori o vei primi, Roland. Doar egalii îşi spun adevărul, asta cred eu. Prietenii şi iubiții mint întruna, captivi în plasa stimei de sine. Ce obositor!

— Ei, n-aş vrea să te obosesc, aşa că hai să spunem adevărul. Mai puțin de atât nu vorbise în noaptea aceea. Începe spunându-mi ce înțelegi mai exact prin gleamăr.

— Păi, vrajă, pistolarule! Vraja regelui meu a prelungit noaptea asta şi va continua să o prelungească până ce ne terminăm palavrele.

— Şi cât mai durează asta?

— Mult. Nu te pot lămuri mai bine. Nu ştiu nici eu. Omul în negru stătea lângă foc şi lumina tăciunilor aprinşi se juca pe fața lui. Întreabă. Îți voi spune ce ştiu. M-ai prins. E corect; n-

am crezut c-o vei face. Şi totuşi căutarea ta de-abia a început. Întreabă. Vom ajunge la miezul problemei nu peste mult timp.

— Cine e regele tău?

— Nu l-am văzut niciodată, dar tu e musai să-l vezi. Înainte să-l întâlneşti pe el, trebuie să-l întâlneşti pe Străinul Fără Vârstă. Omul în negru zâmbi fără răutate. Trebuie să-l răpui, pistolarule. Însă cred că nu asta ai vrut să întrebi.

— Dacă nu ți-ai văzut niciodată regele şi stăpânul, cum îl recunoşti?

— Mă vizitează în vis. Mi s-a arătat în chip de adolescent, când trăiam, sărac şi neştiut, într-un ținut de departe. Acum un snop de secole m-a însărcinat cu o misiune şi mi-a promis recompensă, cu toate că am făcut multe trebuşoare în tinerețe şi-n zilele maturității mele înaintea gloriei mele. Tu eşti acea glorie, pistolarule. Tu eşti punctul meu culminant. Se zgâi. Vezi tu, cineva te-a luat în serios.

— Şi Străinul ăsta are cumva un nume?

— O, sigur că are nume.

— Şi care este numele lui?

— Legiune, răspunse încet omul în negru şi undeva, în întunericul etern în care dormeau munții, o alunecare de pietre îi punctă cuvintele şi o pumă țipă ca o femeie. Pistolarul se cutremură şi omul în negru tresări. Însă cred că nici asta nu e ce ai vrut tu să întrebi. Nu-ți stă în fire să mergi cu gândul atât de departe.

Pistolarul ştia întrebarea; îl rosese toată noaptea şi ani întregi, de asta credea.

Îi tremura pe buze, însă nu o rosti... nu încă.

— Străinul ăsta e un slujitor al Turnului? Ca tine?

— Mdea. Aduce *întunericul*. *Întunecă* orice culoare. Este în toate timpurile.

Însă există unul mai mare decât el.

— Cine?

— Nu mă întreba! strigă omul în negru. Vocea sa aspiră spre severitate şi se nărui în rugă înflăcărată. Nu ştiu! Nu vreau să ştiu. A vorbi despre lucrurile din Lumea de Capăt înseamnă a vorbi despre ruina propriului suflet.

— Şi dincolo de Străinul Fără Vârstă este Turnul şi ceea ce conține Turnul?

— Da, şopti omul în negru. Dar nimic din toate astea nu e ceea ce vrei tu să întrebi.

Adevărat.

— Bine, zise pistolarul, după care puse cea mai veche întrebare din lume.

Voi izbândi? Voi ieşi învingător?

— Dacă aş răspunde la întrebarea asta, pistolarule, m-ai omorî.

— Ar *trebui* să te omor. Ți-e necesar.

Mâinile îi coborâseră la mânerele calde ale pistoalelor.

— Alea nu deschid uşi, pistolarule; alea doar le închid pe vecie.

— Unde trebuie să merg?

— Ia-o spre vest. Du-te la mare. Unde lumea se sfârşeşte e locul unde tu trebuie să începi. A fost un om care ți-a dat de ales... omul pe care l-ai biruit atât de demult...

— Da, Cort, îl întrerupse nerăbdător pistolarul.

— Sfatul era să aştepți. A fost un sfat rău. Căci pe-atunci planurile mele împotriva tatălui tău erau deja puse în aplicare. Te-a izgonit şi când te-ai întors...

— N-aş vrea să aud asta, zise pistolarul şi în gând o auzi pe mama lui cântând:

Copil drag, copil cuminte, adă murele să ne încânte.

— Atunci ascultă asta: când te-ai întors, Marten pornise spre vest pentru a se alătura rebelilor. Aşa au spus toți, în orice caz, şi asta ai crezut tu. Însă el şi o vrăjitoare ți-au întins o cursă şi tu ai căzut în ea. Cuminte băiat! Şi chiar dacă Marten era de mult plecat pe-atunci, a rămas un om care mereu te-a dus cu gândul la el, n-am dreptate? Un om care purta rasă călugărească şi avea capul ras într-un gest de penitență...

— Walter, şopti pistolarul. Şi chiar dacă ajunsese atât de departe cu gândul, adevărul gol-goluț totuşi îl uimea. *Tu.* Marten n-a plecat niciodată.

Omul în negru se hlizi.

— La dispoziția ta.

— Ar trebui să te ucid acum.

— N-ar fi deloc corect. Pe deasupra, toate astea au fost de mult. Acum vine timpul împărtăşirii.

— Nici n-ai plecat, repetă pistolarul năuc. Doar te-ai schimbat.

— Şezi, îl invită omul în negru. O să-ți spun poveşti; atâtea câte rezişti să asculți. Însă cred că poveştile tale vor fi mult mai lungi.

— Eu nu vorbesc despre mine, bolborosi pistolarul.

— Însă-n noaptea asta n-ai încotro. Ca să putem înțelege.

— Ce să înțelegem? Țelul meu? Tu ştii care este. Să găsesc Turnul este țelul meu. Am jurat.

— Nu țelul tău, pistolarule. Mintea ta. Mintea ta înceată, iscoditoare, tenace.

N-a existat niciodată una asemenea ei în întreaga istorie a lumii.

Poate în toată istoria creației. Acum e timpul să vorbim. Acum e timpul să spunem poveşti.

— Atunci vorbeşte.

Omul în negru îşi scutură mâneca voluminoasă a mantiei. Din ea căzu un pachet înfăşurat în folie în care se reflectă lumina palidă a tăciunilor.

— Tutun, pistolarule. Vrei să fumezi?

Reuşise să se abțină de la iepure, însă de la asta nu mai putea. Desfăcu folia cu degete grăbite. Înăuntru era tutun fin măcinat şi frunze verzi în care să-l ruleze, uimitor de umede. De zece ani nu mai văzuse asemenea tutun.

Rulă două țigări şi rupse cu dinții capătul fiecăreia pentru a elibera aroma.

Îi oferi una omului în negru, care o luă. Luă fiecare un vreasc aprins din foc.

Pistolarul îşi aprinse țigara şi trase fum aromat adânc în plămâni, închizând ochii pentru a-şi concentra simțurile. Expiră prelung şi încet cu satisfacție.

— E bună? întrebă omul în negru.

— Da. Foarte bună.

— Bucură-te de ea. S-ar putea să fie ultima ta țigară pentru foarte mult timp.

Pistolarul trecu asta cu vederea.

— Prea bine, reluă omul în negru. Să-ncepem, atunci: Trebuie să înțelegi că Turnul a existat dintotdeauna şi că întotdeauna au existat băieți care ştiu de el şi care tânjesc după el, mai mult decât după putere, sau bogății, sau femei... băieți care caută uşi ce duc spre el...

8

Apoi se vorbi, se vorbi cât pentru o noapte întreagă şi Dumnezeu singur ştie cât pe deasupra (sau cât era adevărat), însă pistolarul îşi aminti mai târziu puțin din cele spuse... şi pentru mintea sa de-un practicism straniu, puține păreau să conteze. Omul în negru îi spuse din nou că trebuie să meargă la marea care se afla la nu mai mult de treizeci de kilometri uşori spre vest şi că acolo va fi învestit cu puterea *alegerii*.

— Dar asta nu e tocmai aşa, zise omul în negru, azvârlindu-şi țigara în rămăşițele focului din vatră. Nimeni nu vrea să te învestească, pistolarule, cu vreo putere anume; aceasta se află pur şi simplu *în* tine şi simt nevoia să ți-o spun, în parte datorită sacrificiului făcut de băiat şi în parte pentru că asta e legea; legea naturală a lucrurilor. Apa trebuie să curgă la vale şi ție trebuie să ți se spună. Vei alege trei, înțeleg... dar mie nu-mi pasă cu adevărat şi nici nu vreau cu adevărat să ştiu.

— Cei trei, murmură pistolarul, gândindu-se la Oracol.

— Şi apoi începe distracția! Dar pe atunci eu voi fi demult plecat. Rămas bun, pistolarule. Rolul meu s-a încheiat acum. Lanțul este încă în mâinile tale. Ai grijă să nu ți se-nfăşoare în jurul gâtului.

Împins de ceva exterior lui, Roland spuse:

— Mai ai un lucru de spus, aşa-i?

— Da, răspunse omul în negru şi-i zâmbi pistolarului cu ochii lui goi şi întinse o mână spre el. Să se facă lumină.

Şi se făcu lumină, şi de data aceasta lumina fu bună.

9

Roland se trezi lângă vestigiile focului mai bătrân cu zece ani. Părul lui negru se rărise la tâmple şi devenise gri ca pânzele de păianjen la sfârşitul toamnei. Liniile de pe față erau mai adânci, pielea - mai aspră.

Rămăşițele lemnelor pe care le strânsese se transformaseră în ceva asemănător pietrei şi omul în negru era un schelet rânjit înfăşurat într-o mantie neagră putredă, oase noi în acel loc al oaselor, un craniu în plus pe acea golgotă.

Sau într-adevăr eşti tu? îşi spuse. *Mă cam îndoiesc, Walter o' Dim... Mă cam îndoiesc, Marten-care-ai-fost.*

Se ridică în picioare şi se uită în jur. Apoi, cu o mişcare iute, neaşteptată, întinse mâna spre rămăşițele tovarăşului din noaptea trecută (dacă acelea erau într-adevăr rămăşițele lui Walter), o noapte care durase cumva zece ani.

Smulse falca rânjită şi o îndesă nepăsător în buzunarul de la şold, din stânga, al jeanşilor săi - un bun înlocuitor al celei pe care o pierduse sub munți.

— Câte minciuni mi-ai spus? întrebă. Multe, era sigur, însă ceea ce le făcea să fie minciuni bune era faptul că între ele amestecase frânturi de adevăr.

Turnul. Undeva înainte, îl aştepta - nexul Timpului, nexul Mărimii.

O luă iar spre vest, cu spatele la răsăritul soarelui, îndreptându-se către ocean, dându-şi seama că o mare bucată din viața lui venise şi plecase.

— Te iubesc, Jake, spuse el cu voce tare.

Amorțirea îi părăsi corpul şi începu să calce mai sprinten. În seara aceea ajunse la capătul pământului. Se aşeză pe o plajă care se întindea pustie la stânga şi la dreapta, la infinit. Valurile loveau neîncetat malul, vuind întruna.

Soarele la apus împrăştia peste apă o dâră lată de auriu intens.

Acolo şezu pistolarul, cu fața întoarsă în sus spre lumina palidă. Îşi visă visele şi privi cum apar stelele; țelul lui nu

pierdu din importanță şi nici inima nu-i şovăi; părul lui, mai rar acum şi cărunt la tâmple, îi flutura în jurul capului, iar pistoalele împodobite cu lemn de santal ale tatălui său stăteau lipite, lucioase şi mortale, de şoldurile lui; şi era singur, însă nu găsea că singurătatea este în vreun fel un lucru rău sau ruşinos. Întunericul pogorî şi lumea merse mai departe. Pistolarul aşteptă momentul *alegerii* şi în lungile lui vise văzu Turnul Întunecat, la care într-o zi avea să ajungă, la amurg, şi de care se va apropia, sunând din corn, pentru a purta o inimaginabilă bătălie finală.

{1} Pentru o discuție comprehensivă asupra Factorului Porcărie, vedeți Despre scris, carte publicată de Scribner în anul 2000 (Ed. Nemira, 2007) (n.a.).

{2} Cei pe care îi unește destinul (n.a.).

{3} Un exemplu în acest sens probabil că va fi concludent pentru toate. În textul celeilalte ediții a Pistolarului, Farson este numele unui oraș. În volumele din urmă, acesta a devenit, cine știe cum, numele unui om: rebelul John Farson, care se află în spatele căderii Gileadului, orașul-stat în care Roland își petrece copilăria (n.a.).

{4} Traducere de Marcel Corniș-Pope, Ed. Polirom, Iași, 2008.

{5} Beam, în original, care înseamnă deopotrivă grindă/bârnă, traversă și rază (de soare, de lumină etc.) (n. tr.).

{6} Banshee - în folclorul galic, spiritul unei femei care vestește, prin tânguieli sfâșietoare, moartea unui membru al familiei (n. tr.).

{7} Parafrază după celebrul monolog „A fi sau a nu fi“ din Hamlet, de William Shakespeare (n. tr.).